

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

 HARLEQUIN®

INTRIGUE

**SMOKY MOUNTAINS
RANGER**

LENA DIAZ

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

***Tehlikeli bir dağ kaçamağı.
İkisinin de inkar edemeyeceği bir
çekim.***

Adam McKenzie'nin koruyucu içgüdüleri aşırı hızdadır ama Jody Ingram çaresiz bir kurban değildir. Peşindeki gizemli silahlı adamlara rağmen, hayatını kurtaran yaralı korucuyu terk etmeyi reddeder. Tehlikeli dağlık arazide zorunlu kaçışları dizginlenemez bir tutkuya yol açtığıında, Adam Jody'yi 7/24 korumanın hayatını riske atmaya değip değmeyeceğine karar vermelidir.

Kalp.

The Mighty McKenzies

***Gözlerinin içine bakması için çenesini yukarı kaldırdı.
"Adın gerçekten Jody mi?"***

"Evet. Jody Vanessa Ingram." Sesinin nefes nefese bir fısıltıyla çıkmasından nefret ediyordu.

Gülümsedi. "Pekala, Jody Vanessa. Sanırım bana Adam demenin zamanı geldi. Sence de öyle değil mi?"

Derin sesi ve soğuk mavi gözleri onu büyülüyor gibiydi. O bu kadar yakinken düşünemiyor, zar zor nefes alabiliyordu.

"McKenzie... Yani, Adam. Buradaki plan nedir? Neden sen-"

Halatı çekiştirerek onları birbirlerine daha da yaklaştırdı. "İşte güven kısmı burada devreye giriyor."

Onu belinden yakaladı.

Onun gözlerindeki gerçeği okudu ve birden ne yapacağını anladı. İp. İkisini birbirine bağladığı gerçeğini. "Hayır. , , hayır. Lütfen. Bunu yapamam. Çok korkuyorum. Yapamam."

Sempati bakışlarını doldurdu. Yüzünün yan tarafına tüy hafif bir okşayış fırçaladı. "O zaman bunu ikimiz için de yapmak zorundayım."

Adam onu ileri doğru çekti. Uçurumdan yuvarlanırken çığlık attı.

DUMANLI DAĞLAR KORUCUSU

Lena Diaz

Kentucky'de doğan **Lena Diaz**, Kaliforniya, Louisiana ve Florida'da yaşamış ve şu anda kocası ve iki çocuğuyla birlikte burada yaşamaktadır. Romantik gerilim yazarı olmadan önce bilgisayar programcısıydı. Amerika Romantizm Yazarları Altın Kalp® Ödülü finalistisi olan yazar, aynı zamanda prestijli Daphne du Maurier Gizem / Gerilim Mükemmellik Ödülü'nü de kazanmıştır. Lena hakkında en son haberleri almak için lütfen web sitesini ziyaret edin, lenadiaz.com.

Lena Diaz Harlequin

Intrigue tarafından

yazılan kitaplar

The Mighty McKenzies

Dumanlı Dağlar Korucusu

Tennessee SWAT

Dağ Tanığı Gizli

Takipçi

Dedektif SWAT Açmazında

Mahsur Kaldı

Marshland Adalet

Glades'te Kayıp

Tutuklama Gelişmeleri

Deep Cover Dedektifi

Rehine Pazarlığı

Marshal'ın Tanığı

Patlayıcı Cazibe

Gizli İkiz Tennessee

Takibi

The Bodyguard

Harlequin.com'daki Yazar Profili sayfasını ziyaret edin.

Harlequin My Rewards'a bugün katılın ve ÜCRETSİZ bir e-kitap kazanın!
Harlequin Ödüllerime Katılmak için buraya tıklayın

[http://www.harlequin.com/myrewards.html?
mt=loyalty&cmpid=EBOOBPBPA201602010002](http://www.harlequin.com/myrewards.html?mt=loyalty&cmpid=EBOOBPBPA201602010002)

KARAKTER KADROSU

Adam McKenzie-ABD Ulusal Park Hizmetleri'nde çalışan bu kolluk görevlisi, uzak bir Dumanlı Dağ patikasında silahlı bir adamın bir kadını tehdit ettiğini fark *ettiğinde*, onu korumak ve kimin, neden öldürmeye çalıştığını bulmak için her şeyi riske atar.

Jody Ingram-Savcılık bürosunda çalışma hayalinin peşinde koşarken bazı güçlü düşmanlar edinmiştir. Şimdi o ve Adam, gerçeği bulmak için zamana karşı yarışıyor ve kurşunlardan kaçıyorlar.

Tracy Larson-Jody'nin hayat boyu arkadaşı kaybolmuştur. Adam ve Jody takipçilerinden kaçmalı ve çok geç olmadan Tracy'yi bulmalıdır.

Ron Sinclair-Bu Tennessee senatörünün saklayacak bir şeyleri olabilir ya da Adam ve Jody'nin hayatta kalmak için tek umudu olabilir.

Damien-Jody ve Adam'ın düşmanı, haydutlarını onlara karşı toplar. Ama kararları veren o mudur?

Campbell Araştırmaları'nın sahibi **Sam Campbell**'in aniden ortadan kaybolması akıllara türlü sorular getirir. O bir kurban mı? Yoksa Jody ve Adam'a karşı kurulan komplonun bir parçası mı?

Peter Ingram-Jody'nin biyolojik ailesi öldürüldükten sonra Peter Ingram onun koruyucu babası oldu. Neden yıllar önce onu hayatından çıkardı?

Bu kitap sevgili dostlarım ve yazar arkadaşlarım Jan Jackson ve Connie Mann'a ithaf edilmiştir. Sürekli amigoluğunuz ve dostluğunuz paha biçilemez. Jan, bu kitaptaki örgüsü karmaşasında bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Umarım son ürünü onaylarsın.

İçindekiler

[Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[On Birinci](#)

[Bölüm On](#)

[İkinci Bölüm](#)

[On Üçüncü Bölüm](#)

[Bölüm On Dört](#)

[On Beşinci Bölüm](#)

[On Altıncı Bölüm On](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[On Sekizinci Bölüm](#)

[On Dokuzuncu Bölüm](#)

[Yirminci Bölüm](#)

[Bölüm Yirmi Bir](#)

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Nicole Helm'in *Wyoming Kovboy Denizcisi* kitabından alıntı](#)

Birinci Bölüm

Adam kökünden sökülmiş devasa bir ağacın arkasına saklandı; Büyük Dumanlı Dağlar'ın bu orman yangını tehlikesi altındaki bölümünde ölü kökler ve kararmış dallar tek siperiydi. Tabancayı tutan adam onu görmüş müydü? Sol elini belindeki Glock 22 kılıfına götürürken saniyeleri saydı. Yarım dakika geçmesine rağmen takip sesi gelmeyince patikaya doğru baktı ve elini kemerine bağlı telsize götürdü. Acil durum kanalına geçtikten sonra omuz mikrofonundaki düğmeye bastı.

"Ben Sugarland Dağ Yolu'ndan Korucu McKenzie." Sesini alçak tuttu, fısıltının biraz üzerindeydi. "Burada, Appalachian Patikası ile kesişme noktasının yaklaşık çeyrek mil kuzeybatısında silahlı bir adam var. Destek istiyorum. Tamam."

İsteğini sessizlikten başka bir şey karşılamadı. Küçük ekranı görmek için telsizi eğdi. Frekansı doğruladıktan ve pilin tamamen dolu olduğunu fark ettikten sonra mikrofona tekrar bastı.

"Korucu McKenzie destek istiyor. Tamam." Yine bekledi. Telsiz yine sessizdi. Büyük Dumanlı Dağlar Ulusal Parkı'nda cep telefonları ya çeker ya çekmezdi. Birinin Adam gibi Tennessee tarafından gelmesi ya da Kuzey Carolina sınırından yürüyüşe çıkması fark etmiyordu. Burada cep telefonlarına güvenilmezdi. O kadar. Bu yüzden o ve personelin geri kalanı parkın her yerinde çalışan güçlü iki yönlü telsizler taşıyordu.

Bir istisna dışında.

Yıkıcı Chimney Tops orman yangınının bir iletişim kulesini yok ettiği Sugarland Dağ Yolu.

Bütçe kesintileri yeniden inşanın yavaş olması ve önceliklerin belirlenmesi gerektiği anlamına geliyordu. Yaşam alanlarının, ziyaretçi merkezinin ve parkın girişine yakın daha popüler, yoğun kullanılan patikaların rehabilitasyonu bu listede üst sıralardaydı. Yeni bir kule dikmek ise en alt sıradaydı. Doğal olarak, Adam parkta silahlı biriyle ilk ve tek kez karşılaştığında, bu olay tek ölü bölgenin ortasında gerçekleşmişti.

Destek olmayacaktı.

Eğer adam sadece atış talimi için dışarı çıkmış iyi bir çocuksa, durum üsse geri çağrılmayı bile gerektirmezdi. Adam bunu kendi başına halledebilir ve yoluna devam edebilirdi. Ama bugün riskler daha yüksekti -çok daha yüksek- çünkü iki şey vardı.

Birincisi, silahlı adamın şişkin pazularındaki soluk mavi mürekkep dövmeleeri onun eski mahkum olduğunu gösteriyordu; bu da muhtemelen yasal olarak ateşli silah bulunduramayacağı ve bir federal memurun onu bir silahla yakalamasını hoş karşılamayacağı anlamına geliyordu.

İki, Dövmeci Adam'ın tabancasının ucundaki ürkütücü derecede solgun, açıkça dehşete genç kadın.

Adam yirmi metre öteden, dalların arasından bakarken bile silahlı adamın patlamaya hazır bir öfkeye sahip olduğunu anlayabiliyordu. Boştaki eliyle çılgınca bir hareket yaptı, minyon kızılın az önce söylediklerine karşılık olarak bir şeyler söylerken yüzü kıpkırmızıydı.

Elleri boştu ve yanlarındaydı. Kot şortunun arka kemerine bir tabanca sıkıştırmamışsa, kendini savunacak bir silahı varmış gibi görünmüyordu. Giydiği formda beyaz bluz da cebı yoktu. Sütyeninin içine derringer gibi küçük bir silah saklamış olsa bile, silahlı adamın tetiğı çekmesinden daha hızlı bir şekilde çıkarması mümkün değildi.

Birbirlerini tanıyorlar mıydı? Bu bir aile içi şiddet vakası mıydı? İkili tartıştığına göre, birbirlerini tanıyor *olmaları* muhtemel görünüyordu. Peki onları şiddetin eşiğine getiren neydi? Ve onları *bu* özel patıkaya getiren neydi?

İkisinin de sırt çantası yoktu. Eğer bir yerlerde bir ana kampta erzakları yoksa, bu onları AT'de ciddi bir şekilde rotadan çıkmış ve kaybolmuş NOBO'lar olmaktan çıkarıyordu. Zaten yaz ortasında Appalachian Patikası'nda kuzeye doğru giden bir yürüyüşçü beklemiyordu. NOBO'ların çoğı, kar fırtınaları AT'yi geçilmez hale getirmeden önce Maine'deki Katahdin Dağı'na ulaşabilmek için Mart veya Nisan aylarında iki bin milden fazla yürüyüşe başlamıştı. Ancak günübırlık yürüyüşçü olsalar bile Sugarland Patikası'nda işleri yoktu. İyi bir sebepten dolayı kapalıydı. Orman yangını bu bölgeyi son derece tehlikeli hale getirmişti. Şimdi ise tamamen farklı bir nedenden dolayı tehlikeliydi.

Tabancası olan bir aptal.

Bu sabah erken saatlerde iz incelemesine başladığında beklediğı huzurlu iş günü için çok fazla.

Değersiz telsizi kapattı, ani bir parazit silahlı adamı varlığından haberdar etmesi riskini almak istemiyordu. Sürpriz unsuru kendi tarafındaydı ve bunu mümkün olduğunca uzun süre ya da en azından bir plan yapana kadar böyle tutmayı amaçlıyordu.

Geç de olsa çelik yeleğinin tozunu alıp bu sabah giymiş olmayı diledi. Ama her ne kadar bir istihbarat memurundan ziyade kolluk kuvvetlerine bağlı bir korucu olsa da, burada karşılaştığı tehlikeler genellikle kurşun geçirmez yelek giymesini gerektirmiyordu. Çoğunlukla ıssız dağ ve ormanlardan oluşan yarım milyon dönümlük bir devriye gezerken silahlı çatışmaya girme olasılığı sıfıra yakın olduğundan, sıcak ve ekstra ağırlık yelek giymemenin risklerinden daha ağır basıyordu.

Bugüne kadar.

Yine de onu en çok endişelendiren kurşunlar değildi. Kadının arkasındaki dik inişti. Yanlış bir adım atarsa dağdan aşağı uçabilirdi. Kenar gevşekti ve birçok yerde, özellikle de patikanın bu bölümünde parçalanıyordu. Çift - eğer öyleyse- tartışmak için daha kötü bir yer seçemezdi.

Keskin kayalar ve düzinelerce ağacın kömürleşmiş kalıntıları elli metre aşağıdaki vadiyi dolduruyordu. Dallar, üzerlerine düşecek kadar *şanssız* olan her şeyi -ya da *herkesi*- oturtmaya hazır keskin sivri uçlar gibi dikilmişti.

Sugarland yolunun bu bölümünde kuzeye ya da güneye doğru yirmi adım daha ilerlemek, en kötü hayatta kalmak için çok daha iyi bir şans sağlayabilirdi. Yamaç o kadar dik değildi ve sık yabani otlarla kaplıydı. Dağın yamacını kaplayan çalı çırpı, ayağını kaybeden birinin düşüşünü engellemeye yardımcı olabilirdi. Yine de yaralanabilirler, ayak bileklerini burkabilirler, hatta bir kemiklerini kırabilirlerdi. Ama bu, hayatta kalma şansı olmayan kayalık bir vadiye düşmeye tercih edilirdi.

Silahlı adam ve kadın hâlâ tartışıyorlardı. Ama Adam ne konuştuklarını anlayamıyordu. Bazen sesler burada kilometrelerce uzağa taşınırdı. Diğer zamanlarda bir kişi birkaç metre ötedeki birini zar zor duyabiliyordu. Her şey rüzgara ve yakındaki dağların, kayaların ve ağaçların yapısına bağlıydı.

Adamın arkasında, dik bir kaya duvarı daha yüksek bir zirveye doğru yükseliyordu. Önünde kadın ve keskin bir iniş vardı. Ona gizlice yaklaşmak mümkün değildi. Ya şans eseri ya da tasarlayarak, görünmeden yaklaşmanın imkânsız olduğu bir nokta seçmişti.

Adam izlerken, adam tabancasıyla kadının güneye, Adam'dan uzağa gitmesini işaret etti. Kadın , adam bir adım öne çıktı. Kadın geri çekildi ve tehlikeli bir şekilde kenara yaklaştı. Adam keskin bir nefes aldı. Eğer bir an önce bir şeyler yapmazsa, bu trajediyle sonuçlanacaktı.

Açıkça yaklaşmak, sürpriz unsurundan vazgeçmek ve soğukkanlılığın galip gelmesini ummak zorundaydı.

Her ihtimale karşı kılıfının emniyet kapağını açtı ve doğruldu. Bakışlarını yere dikerek cesurca patıkaya adım attı ve bir melodiyi ıslıkla çaldı: AC/DC'nin "Highway to Hell" şarkısı. O an için uygun görünüyordu.

Aşağı bakmaya ve çifti fark etmemiş gibi davranmaya devam ederek onlara mümkün olduğunca yaklaşmayı ve tehditkâr görünmemeyi umuyordu - sadece dağlarda işini yapan bir korucu. Zaten çoğu insan resmi görevliler ile federal kolluk kuvvetleri korucuları arasındaki farkın değildi. Belindeki tabancanın aylara ya da diğer tehlikeli yaban hayatına karşı koruma amaçlı olduğunu düşünürlerdi. Genellikle öyleydi.

Çevresel görüşünde adamın tabancasını pantolonunun cebine soktuğunu gördü. Adam ilerlemeye devam etti, başı eğikti, ıslığının yükseltiyor ve ritme uyluğunu vuruyordu.

"Bize rastlayacak mısın yoksa?" diye tersledi adamın sesi.

Adam şaşkınlıkla başını kaldırdı ve çiftin birkaç adım ötesinde durdu. "Özür dilerim, millet. Hayal kuruyor olmalıyım. Bunun için güzel bir sabah, öyle değil mi?" Gülümsedi ve etraflarındaki dağlara doğru el salladı. "Orman yangınlarının yarattığı tahribata rağmen buralar hâlâ çok güzel."

Adam, Adam'ın silahı gerçekten görüp görmediğine karar vermeye çalışıyormuş gibi açık bir şüpheyile onu izledi. Kadın ona baktı, yeşil çerçeveli gözlüklerinin arkasındaki yeşil gözleri iri ve yuvarlaktı. Ama yardım aldığı için rahatlamış görünmek yerine, öncekinden daha da korkmuş görünüyordu.

Adam gülümsemesini korumak için mücadele etti. "Ben Korucu Adam McKenzie.

Kayıp mı oldunuz? Sizi bu patıkada gördüğüme biraz şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Neden biliyor musunuz?"

Dövmeli Adam bir tür karara varmış gibiydi ve koyu renk gözlerine tam olarak ulaşmayan kendi gülümsemesini sundu. "Korkarım bilmiyorum. Neden?"

"Çünkü güvenliğiniz için patika kapalı. Geçen sezon çıkan yangınlar yüzünden. Duydunuz mu? On yedi bin dönümden fazla alan yandı, on bini burada, parkın içinde. On dört kişiyi de öldürdü." O

yüzünü buruşturmak zorunda kalmadı. Yangın korkunç ve trajikti. Çocuklar da dahil olmak üzere masum siviller alevler arasında can vermişti. Aileler yok olmuştu. Toplum hâlâ elinden toparlanmaya çalışıyordu. Ancak hiçbir şey kaybedilen değerli hayatların yerini tutamazdı.

Adam kadına baktı, gözleri sanki uyarıyormuş gibi kısılmıştı. "Bunu duyduğumu söyleyemem. Ben buralardan değilim."

"Peki ya siz bayan?" Adam yine sırtıttı. "Özür dilerim. Nerede benim terbiyem? Adınızı duyamadım. Ben Adam McKenzie. siz?" Elini sıkamak için uzattı, bilerek aralarında yeterince boşluk bıraktı, böylece elini tutmak için kenardan uzaklaşması gerekecekti.

İzin ister gibi diğer adama baktı, sonra elini uzatarak Adam'a doğru eğildi. Kadın elini kavrar kavramaz, Adam elini güçlü bir şekilde aşağı yukarı sallayarak onu uçuşurum kenarından daha da uzağa çekti.

"Adınız, hanımefendi?"

"Ben, um... Jody. Adım Jody Ingram." Adamın elini sıktı, gözleri korkudan irileşmişti.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Adam onu bıraktı ve elini silahlı adama doğru uzattı. "Ya siz?"

Adamın neredeyse siyah olan gözleri Adam'ın uzattığı ele kayarken, vereceği cevabı düşündüğü belliydi. El sıkışmak için daha önce tabancayı tuttuğu sağ elini, baskın elini kullanması gerekiyordu. Adam'ın bir tehdit oluşturduğuna ve silahını çekmesi gerektiğine karar verirse, tepki verme süresinin değerli saniyelerinden vazgeçmiş olacaktı. Elbette Adam'ın elini sıkamak istemesinin nedeni de tam olarak buydu.

Adam solaktı.

Ve tabancası, sol elinin şu anda yanında sarktığı yerden sadece birkaç santim ötede kılıfındaydı.

Hadi, . Bilgisiz polisin elini sık.

Kimse için aralarında garip bir sessizlik uzadı. Adam fark etmemiş gibi davrandı. Elini uzatmış, yüzünde aptalca bir sırıtişla bekliyordu. Adam göz ucuyla kadının onları yakından izlediğini gördü, bakışları bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Sonunda adam Adam'ın elini tutmadan önce nefesinin altından "aptal köylü" gibi şüpheli bir şey .

Adam sertçe çekerek adamın dengesini bozdu. Adam kılıfındaki silahın kabzasını kavrayınca tökezledi. Ama Dövmeli Adam

yıldırım hızıyla. Adam tabancasını çekmeye başladığında bile, diğ er adam çoktan kendi tabancasını çekmiş ve ona doğru savurmaya .

İkinci Bölüm

"Silahını bırak. *Hemen.*" Adam iki eliyle Glock'unun kabzasına sarılmıştı. Silahının namlusu doğrudan diğer adamın kafasına doğrultulmuştu.

Dövmeli Adam kıpırdamadan durmuş, silahını hafifçe Adam'ın soluna doğrultmuş, hareketin ortasında donup kalmıştı. Ama hızlı bir çevirme ve tetiğe bir basış Adam'ın karnında bir delik açacaktı. Tek soru, Adam'ın bu gerçekleşmeden önce adamın beynini uçurup uçuramayacağıydı. Özellikle de birkaç adım ötede ölüm bölgesine tehlikeli bir şekilde yakın olan bir kadın varken bu pek de istediği bir rekabet değildi.

Saniyeler geçip gitti. Donup kalmışlardı. Tek ses, daha güvenli bir yere - tercihen kalın, sağlam bir ağacın arkasına- çekilemeyecek kadar korkmuş olduğu anlaşılan kadının çatışmayı izlerken aldığı kısa nefeslerdi.

Adam ona tek kelime söylemeye cesaret edemedi. Bakışlarını rakibine dikmiş, parmağını silahının kabzasında, tetiğe milimetreler kala tutarken bile kırpmadı. Gözlerini kısarak yabancının şaka yapmadığını, blöf yapmadığını ve birkaç dakika önce olduğu gibi bulutların üzerindeymiş gibi davranan bir aptal olmadığını anlamasını sağladı.

Dövmeci Adam, Adam'ın gözlerindeki ve duruşundaki gerçeği ve kararlılığı okumuş olmalıydı. Silahını yere fırlattı.

Adam parmağını tetiğin üzerinde tutuyordu, en ufak bir provokasyonda ateş etmeye hazırdı. Adamla ilgili her şey tehlike çılgınlıkları atıyordu ve işini şansa bırakmak istemiyordu. "Arkanı dön."

Adam tereddüt etti, bakışları Adam'ın yanından geçip gitti.

Dövmeli Adam'ın neye baktığını görmek için omzunun üzerinden kontrol etme dürtüsüne karşı koymak neredeyse imkansızdı. Adam'a sinsice yaklaşan bir suç ortağı mı vardı? Yoksa onu kandırmaya, dikkatini dağıtmaya mı çalışıyordu? Kürek kemikleri kaşınıyor, her an bir kurşunun kendilerine çarpmasını bekliyordu. Ama arkasını dönmedi. Önündeki bilinen tehdide odaklandı ve bekledi.

Adam sonunda Adam'ın emrettiği şeyi yaptı ve yüzünü kayadan duvara döndü.

Adam tabancayı ulaşamayacağı bir yere tekmeledi. "Yere yat. Ellerini arkana koy."

Dövmeli Adam yine tereddüt etti. Adam kemerine takılı deri çantalardan bir çift kelepçe çıkardı. Umutsuzca kadını kontrol etmek, güvende olduğundan, kimsenin arkasından sinsice yaklaşmadığından emin olmak istiyordu. Ama buna cesaret edemedi. Bu adamı emniyete alana kadar olmazdı.

Adam sonunda ellerini arkasına koyduğunda, Adam tek bir hareketle tabancasını kılıfına soktu ve adamın üstüne düştü, dizini adamın omurgasına dayayarak onu yerde tuttu. Adam küfretti ve onu itmeye çalıştı. Ama Adam yabancıyı sabit tutmak için 1.80'lik cüssesinin her parçasını kullandı.

Kelepçeleri adamın bileklerine geçirdikten sonra yaslandı ve adrenalin pompalanırken derin nefesler aldı. Dağların bu kadar yükseklerinde ılıman, baharı andıran sıcaklığa rağmen yüzünün kenarından boncuk boncuk ter akıyordu. Silahlı adamı gördüğü andan onu kelepçelediği ana kadar geçen süre muhtemelen sadece beş dakikaydı. Ama sonsuzluk gibi gelmişti.

Ayağa kalktı ve mahkûmunu yanına çekti. Başka silah saklamadığından emin olmak için adamın üstünü aradıktan sonra, adamın tabancasını aldı ve şarjörü çıkardı. Atım yatağındaki mermiyi çıkardıktan ve boş olduğunu doğruladıktan sonra silahı ve şarjörü cebine koydu. Sonra adamın cüzdanını kot pantolonunun arka cebinden çıkardı, adam arkasını dönüp ona ters ters bakınca geri sıçradı.

"Geri ver onu." Adamın ses tonunda ölümcül, açık bir tehdit vardı.

"Kimliğinizi kontrol ettikten sonra."

Adamın yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirdi, Adam cüzdanı açtığı anda ifadeyi anladı. İçinde yüklü miktarda nakit para vardı: yirmilikler, onluklar, birkaç tane de bir, en basitinden bin dolar. Dağlarda dolaşan biri için çok büyük bir para. Ama hepsi bu kadardı. Ehliyet yok, kredi kartı yok, kimliğine ışık tutabilecek hiçbir şey yok.

Adamı tekrar kaya duvara dönmeye zorladı ve içinde para olan cüzdanı adamın cebine geri koydu. "Adın ne senin?"

Sorusunu sessizlik karşıladı.

"Kapalı bir patikada tabancayla ne yapıyordunuz? Neden Bayan Ingram'a doğrultuyordun?"

Dövmeli Adam başını yana çevirdi ve omzunun üzerinden Adam'ı izledi. Yine de hiçbir şey söylemedi. Sadece Adam'ı dikkatle inceledi, gözleri bir yılan gibi karanlık ve soğuktu.

Adam kadına doğru baktı, sonra kaskatı kesildi. Adamla silahlı adam arasındaki münakaşa sırasında kadın patikadan aşağı inmek ya da bir ağacın arkasına saklanmak yerine yine kenara yaklaşmıştı.

"Bayan Ingram." Onu ürkütmemek için sesini alçak ve yatıştırıcı tuttu. "Jody, değil mi?"

Yutkundu, sonra başını salladı.

"Jody, şu keskin inişten uzaklaşırsan kendimi çok daha iyi hissedeceğim."

Omzunun üzerinden baktı. Aceleyle ileriye ve yana doğru koşarken gözle görülür bir ürperti hissetti. Uçurumdan düşmesine sadece birkaç santim kalmıştı ve dengesiz kenar yol vermediği için son derece şanslıydı.

"Şuraya geçmeye ne dersin?" Onu kaya duvarına yaklaştırdı, patikanın biraz daha yukarısına ve eğer adam ikisinden birine saldırmaya karar verirse tutsağının ulaşamayacağı bir yere.

Adamın söylediği gibi yaptı. Ama artık kendisine doğrultulmuş bir tabanca olmadığı için rahatlamış görünmek yerine, eskisinden daha da endişeli görünüyordu. Yüzü bembeyazdı, yeşil gözleri ve ona uygun gözlükleri tam bir tezat oluşturunuyordu. Dudakları bile rengini kaybetmişti ve tüm vücudu titriyordu.

Neden?

"Artık her şey yolunda," diye ona güvence verdi. ". Bu adamın adı ne?"

Kelepçeli adamla tedirgin bir bakış alışverişinde bulundu, sonra başını salladı. "Ben... Bilmiyorum. Yolda birbirimize rastladık."

Adam bir ileri bir geri baktı, onu da kelepçelemesi gerekip gerekmediğini düşünmeye başlamıştı. Bir şeyler saklıyorlardı. Burada neler oluyordu?

"Siz yabancı mısınız? Daha önce hiç tanışmadınız mı?"

Yutkundu. "Hiç tanışmadık. Virajı yeni dönmüştüm ve o da oradaydı. Ben... ah... onu korkuttum, bu yüzden silahını çekti." Gergin bir kahkaha attı. "Sanırım beni ayı sandı." Yine inandırıcı olmayan gergin bir kahkaha attı.

Omuzunun üzerinden bu alışverişi izleyen Tattoo Guy'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Birbirinizin adını bilmiyor musunuz?" Adam ona doğru cevap vermesi için bir şans daha vererek sordu.

"Hayır."

İnançsızlığını gizlemeye bile çalışmadan başını salladı. "Yabancılarla hararetli tartışmalara girmek gibi bir alışkanlığın mı var?"

Yüzü suçluluk duygusuyla kızardı. "Bana silah çekti. Bundan memnun değildim. İşler biraz...kızıştı...neden ona gizlice yaklaştığımı öğrenmek istedi. Tabii ki gizlenmemiştim. Ama geriye dönüp baktığımda, ona nasıl öyle görüldüğünü anlayabiliyorum." Onun bakışlarına karşılık vermedi. Belli ki kurnazlık onun doğasında yoktu. Öyleyse neden bu adamı koruyordu? Yoksa her ikisini de mi koruyordu?

Ses tonuna sabır katmak için çok çalışarak tekrar denedi. "Onun silahı bırakması konusunda birbirinizle tartışıyordunuz?"

Boğazını temizledi. "Evet, hemen hemen." Bir başka gergin kahkaha daha.

Hikâyesinde beyaz kuyruklu bir geyik yavrusunun beneklerinden daha fazla delik vardı. Onu bir çift arasındaki aile içi bir anlaşmazlıktan kurtarmak yerine, bir çift suçlu arasındaki bir anlaşmazlığı mı bölmüştü? Burada yasadışı bir şey mi yapıyorlardı ve birbirlerine mi düşman olmuşlardı? Ya da belki de planladıkları şey, kapalı bir patikaya izinsiz girmekten ya da bir milli parka silah taşımaktan çok daha kötü bir şeydi. Adam patikada birkaç adım geri giderek Jody'yi -eğer gerçek adı buysa- daha güvenli bir mesafeden görüş alanında tutmaya çalıştı, her ihtimale karşı Jody ve Dövmeci Adam ona karşı güçlerini birleştirmeye karar verebilirlerdi.

"Dur tahmin edeyim," dedi. "Senin de üzerinde kimliğin yok mu?"

Tekrar boğazını temizledi. "Aslında, hayır. Hayır. Çantamı arabamda, patika başında bıraktım. Yanımda sadece anahtarlarım ve telefonum var."

"Ceplerinizi boşaltın."

Kaşları çatıldı ve sonunda ona baktı. "Affedersiniz?" "Arkadaşınıza yaptığım gibi üzerinizi aramamı mı tercih edersiniz?"

İkiz renk lekeleri yanaklarını koyulaştırmış, çillerini solgun teniyle tam bir tezat oluşturacak şekilde öne çıkarmıştı. Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Sizi temin ederim, o benim arkadaşım *değil*."

En azından bu ifade doğru gibi görünüyordu. Ama dişlerinin alt dudağını , kızın bu çıkışından hemen pişman olduğu anlaşıyordu.

Mahkûmun gözleri sanki uyarıyormuş gibi ona dikildi. Danimarka eyaletinde ya da bu durumda Dumanlı'da kesinlikle çürümüş bir şeyler vardı.

Dağlar. Ve Adam bu işin aslını öğrenmeye kararlıydı. "Cepleriniz, hanımefendi?"

Tek kelime etmeden bir cebinden telefonunu, diğerinden de anahtarlarını . Her ikisini de bir elinde tutarak ceplerinin boş olduğunu göstermek için astarlarını açtı. "Hepsi bu kadar. Başka bir şey yok."

"Arka cepler de."

Ağzı gerildi ama arkasını döndü ve ceplerini ters çevirdi.

"Pekâlâ," diye kabul etti Adam. "Arkanı dönebilirsin." Tam bir arama yapmak için kadının sütyenini okşaması gerekiyordu. Ama yıllarca insanları okumuş olması ona bunun gerekli olmadığını söylüyordu. Üzerinde bir şey taşımıyordu.

"Nerede yaşıyorsun?"

Anahtarlarını ve telefonunu tekrar ceplerine sokarken kelepçeli adama bir kez daha baktı. "Buradan çok uzakta değil. Şehirde bir dairem var."

"Gatlinburg?"

Yine tereddüt etti. "Evet."

"Siz ikiniz bugün neden buradaydınız?"

Alt dudağını çiğnedi.

Dövmeli Adam ona öylece baktı, gözleri Adam'ın olan bitene müdahale etmesinin intikamını alma vaadiyle kısılmıştı.

"Belki de sorum açık değildi," dedi Adam. "Neden ikiniz de kapalı bir patikadaydınız?"

"Kapalı mı?" Adamın sesi şok olmuş gibiydi. "Gerçekten mi? Bayan Ingram, yolun kapalı olduğuna dair herhangi bir işaret gördünüz mü?" Onu izlerken sesinde ağır bir kahkaha vardı.

"Hayır... hayır." Sesi ancak bir fısıltının üzerindeydi. "Ben . Sanırım... doğanın tadını çok fazla çıkarıyordum ve dikkat etmiyordum."

Her ikisinden de tiksinen Adam telsizi tekrar açtı. "Korucu McKenzie'den üsse. verin. Tamam." İki kez daha denedi, sonra .

"Siz ikiniz ne saklıyorsunuz bilmiyorum. Ama en azından izinsiz girmekten suçlusunuz. Bu patikanın kapalı olmasının bir sebebi var. Son orman yangınları, üst toprağı yerinde tutan çalıları yaktı. Şiddetli rüzgar ve yangının yok etmediğini son yağmurlar yok etti. Patikanın tüm bölümleri sular altında kaldı. Ağaçlar devrildi ve kökleri geriye kalanların çoğunu parçaladı. Patika artık bir gerçeklikten çok bir anı. Üzerinde durduğumuz kısım, kalan en iyi bölümlerden biri. Ama bu

kuraldan ziyade istisnadır. Bunu zaten biliyorsunuz elbette. Çünkü yukarı çıkarken bazı hasarların üzerinden ve etrafından tırmanmak zorunda kaldınız. Kaçırılmış olmanıza imkân yok."

Yanıtlarını bekledi ve de bir şey söylemeyince şaşırmadı.

"Sivillerin parkta silah taşınması da yasalara aykırı. Burada neden dolu bir tabancanız olduğunu açıklamak ister , efendim?"

"Korunmak için elbette. Bu dağlarda her türlü tehlikenin olduğunu duydum." Bakışlarını Jody'nin üzerinde sabit tuttu.

Sanki onun gözlerini üzerinde hissetmiş gibi titredi.

Ne haltlar dönüyordu? Dövmeci Adam az önce kadına üstü kapalı bir tehdit mi savurmuştu? Az önce bahsettiği tehlikelerden biri miydi? Adam'ın Jody Ingram'ın bir şeyleri örtbas ettiğine dair hiçbir şüphesi olmasa da içgüdüleri ona kadının burada bir kurban olduğunu söylüyordu. Ama ikisi de konuşmayacağına göre, ikisini de içeri almaktan başka çaresi yoktu.

"Tutuklu muyum, *Ranger*?" Adam Adam'ın unvanını fazladan birkaç heceye çıkardı, sonra da kıkırdadı. Korucu unvanıyla dalga geçen ilk kişi o değildi. Ama Adam'ın umurunda değildi. Sadece bu adamın birine zarar vermeden önce dağdan inmesini istiyordu.

"Şimdilik, herkesin güvenliği için sadece gözaltında tutuluyorsunuz. Her şeyi merkezde halledeceğiz. kollarınızdaki hapishane dövmeleri, değil mi? Parmak izlerinizin dosyada olduğuna eminim. Seni merkeze götürdüğümde kim olduğunu bulmak bir dakika bile sürmez. Ve eğer silahlı bir suçluyunuz, o zaman bu konuyla ilgilenmemiz gerekecek, değil mi?"

Eğer bakışlar öldürebilseydi, Adam şu anda bir metrenin altında olurdu.

Yıllar boyunca her türden insanla uğraşmıştı, en kötüsünden en kötüsüne kadar, kolluk kuvvetlerine ilk başladığı zamanlarda bazı bölgelerde devriye polisi olarak çalışmıştı.

Memphis'in daha sert bölgelerinde. Ama Adam'ın kendi göz korkutucu cüssesi yüzünden, onu rahatsız eden erkeklerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Bu adam da onlardan biriydi. Onda uğursuz, bıkkın, çok boş bir şeyler vardı. Sanki uzun zaman önce ruhunu boşaltmış ve boşluğu saf kötülükle doldurmuştu.

Ona patikadan aşağıya, Appalachian Yolu kavşağına ve Dumanlı Dağlar'ın yükseklerinde ünlü bir gözetleme noktası olan Clingmans Kubbesi'ne doğru ilerlemesini işaret . "Yavaş ve sakin ol."

Tutsağı sakince kaya duvardan uzaklaştı. Patikadan aşağı doğru yürümeye başlarken, Adam'ın ıslıkla çaldığı melodiyi ıslıkla çaldı

daha önce, "Highway to Hell."

Jody onun gidişini izledi, korku ve endişe yüzünde bir çekişme oyunu oynuyordu. Adam onu rahatlatmak istedi. Ama kadın ona yalan söylemekten başka bir şey yapmamıştı. Ona güvenmek hata olurdu. Bunun yerine ona yanına gelmesini işaret etti ve mahkûmun yaklaşık on adım gerisindeki dik yokuştan aşağı inmeye başladılar.

"Artık seni duyamaz." Kayaların etrafından dikkatlice geçip devrilmiş ağaçların üzerinden tırmanırken Adam sesini alçak tuttu. "Orada gerçekten neler oluyordu?"

Taş ve kırık dallardan oluşan bir yığının üzerinden geçmesine yardım etmesi için onun elini kabul etti. Her yerde parçalanmış tahta parçaları ve kayalar vardı, bu da yavaş gitmesine neden oluyordu. İlerideki mahkûm da aynı engelleri elleri arkasında olan bir adam için şaşırtıcı bir kolaylıkla aşıyordu. Artık aralarında on iki metrelik bir boşluk vardı. Adam kaşlarını çattı ve Jody'ye hızlanmasını işaret etti.

"Ee?" diye dürttü, Dövmeli Adam'ın arkasını kollayarak.

"Size zaten söyledim. Parkura kapalı tabelalarını görmedim ve parkın içinde manzaranın tadını çıkararak yürüyordum. Bir virajı döndüm ve o adamı korkuttum. Silahını çekti. Eminim silahını kaldıracaktı ama sonra sen geldin ve işler karıştı."

"oyunu böyle mi oynayacaksın?"

Gözlerini dikmiş önüne bakıyordu.

Hayal kırıklığı içinde kıvrıldı. "Ondan korkmana gerek yok. Seni koruyabilirim, içinde bulunduğun sıkıntıdan kurtulmana yardım edebilirim. Sadece bana gerçeği söyle."

Boğuk bir ses çıkardı, sonra boğazını temizledi. "Size doğruyu söylüyorum."

Derin bir iç geçirdi. Bu çok uzun bir gün olacaktı. İleride, kaya duvar sola doğru keskin bir kavis çiziyordu.

"Dur ," diye seslendi Adam Dövmeci Adama. "Patika orada çok daha dik ve tehlikeli bir hal alıyor. Sana yardım etmem gerekecek."

Adam koşmaya başladı.

Adam tabancasını kılıfından çıkardı. "Burada kal!" Tutsağının peşinden koştu.

Üçüncü Bölüm

Burada mı kalacaktı? Kötü adamın peşinden koşacağından mı endişeleniyordu? Size silah doğrultan ve tehditler savuran bir adamı kovalamak cesaret isterdi. O cesur değildi. Öyle olsaydı, denetçi üvey babasını güveniyle ilgili herhangi bir yanlıştan akladıktan sonra daha sıkı mücadele ederdi. Kendisinden çaldığına inandığı şeyi geri alırdı. Ama yapmadı. Almayacaktı. Çünkü o bir korkaktı. Cesur olmak ve karşı koymak ona hiçbir zaman iyi gelmemişti. Sadece işleri daha da kötüleştirmişti. Bu yüzden bir süre sonra pes etmek bir alışkanlık haline gelmişti.

Yine de en azından korucuyu kontrol etmemek yanlış görünüyordu. Bu yüzden, yardıma ihtiyacı olursa ne yapacağına dair hiçbir fikri rağmen, kaybolduğu yere doğru ilerlemeye devam etti. En iyi arkadaşına yardım etmek için kesinlikle hiçbir şey yapmamıştı, korkunç koruyucu, daha sonra evlat edinen ailesinden kurtulmasının tek nedeni olan arkadaşına.

, Tracy? O adam yalan söylüyor olmalı. Bir yerde saklanıyor olmalısın, güvende, bir haydutun esiri değil.

Korucu ve mahkûmunun kaybolduğu viraj ileride belirmişti. Subayın adı neydi? Adam gibi bir şey. McKenzie, belki? Evet, buydu. Seksi bir adam için havalı bir isim. Tabii ki o korkutucu çatışma sırasında adamın yakışıklılığını düşünmemişti. O masmavi gözlere bakarken tek düşünebildiği, arkadaşı Tracy'nin Jody'nin kendi aptallığı yüzünden ölmek üzere olduğuydu. Arkadaşını kurtarmak için tek şansı yalan söylemektir, ya da o öyle düşünmüştü. Ama inandırıcı bir yalan söyleyememişti. Bunu başaramayacak kadar korkmuştu.

Göğsünde histerik bir kahkaha yükseldi. Neyi çekip çıkaracaktı? Ne yapabileceğini sanmıştı ki? Bir polis memurunu, birisinin bir başkasına silah doğrultmasının, otoyolda sinyal vermeden şerit değiştirmekten daha önemli olmadığına mı ikna edecekti? Adam McKenzie'nin onları uyaracağını ve neşeli yollarına devam etmelerine izin vereceğini mi?

Bir kez daha, yapması gereken bir seçim vardı. Bir kez daha yanlış bir seçim yapmıştı. Yapması gereken şey dürüst olmak, korucuya neler olduğunu tam olarak anlatmaktır. Korkunç dövmeleri olan bir adam ona silah çektiği anda tek başına gitme zamanı buharlaşmıştı. Neydi o?

şimdi ne yapması gerekiyordu? McKenzie'ye gerçeği söylerse, Tracy'nin ölüm fermanını imzalamış mı olacaktı? Muhtemelen. Belki de. Kesin olarak bildiği tek şey Tracy'nin yardıma ihtiyacı olduğuydu. Ama yardım geldiğinde, yakışıklı, siyah saçlı bir korucu şeklinde, fırsatı tepmişti. Ve onu da tehlikeye atmıştı.

Neden hala geri gelmedi?

Durdu ve patikaya ya da patikadan geriye kalanlara baktı. McKenzie patikanın tehlikeli durumunu abartmamıştı. Silahlı adamdan kaçarken kayaların ve kütüklerin üzerinden onlarca kez atlamıştı. Adam onu yakalamıştı elbette. Gerçekten kaçabileceğini mi düşünmüştü? Tıpkı bir korku filmindeki yaşayamayacak kadar aptal kadınlardan biri gibi, evden çıkmak yerine merdivenlerden yukarı koşmuştu. Ya da, bu durumda, arabasına dönmek yerine patikadan yukarı.

Aptal. Aptal, korkak salak.

Elleri iki yanında yumruk olmuştu. Dürüst olmak gerekirse, arabasına ulaşamazdı. Önünde duruyordu ve gerçekten de gidecek başka bir yeri yoktu. Kendini suçlaması işe yaramıyordu. Başı çok ama çok büyük bir beladaydı ve bunu nasıl düzelteceğine, hatta düzelterip *düzeltemeyeceğine* dair hiçbir fikri yoktu. Ama en azından denemesi gerekiyordu. Burada durup beklemek hiçbir işe yaramıyordu. Kayıp arkadaşını bulamayacağı ya da başı dertte olabilecek bir memuru kurtaramayacağı kesindi.

Eğriye doğru tereddütlü bir adım attı, sonra bir adım daha. Elleri tabancasını güvende tutmak için kaşınıyordu. Ama tabii ki, silahına gerçekten ihtiyaç duyduğu tek an, dairesindeki kasada kilitliydi. En azından bu kararından dolayı kendini kötü hissedemezdi. Tracy'nin mesajına yanıt olarak buraya geldiğinde neler olacağını tahmin etmesine imkân yoktu. Tehlikede olabileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

Dönemece ulaştığında kaya duvarının yanına çömeldi ve kenarından baktı. Midesi sanki dik bir roller-coaster'dan aşağı gibi çöktü. McKenzie'nin elinde artık silahı yoktu. Onun yerine, ellerini havaya kaldırmış, kendisinden yaklaşık yirmi metre uzakta duruyordu. Tam önünde de, tabancasını doğrudan McKenzie'nin göğsüne doğrultmuş başka bir adam duruyordu.

McKenzie'nin kelepçelediği adam hâlâ kelepçeliydi. Ama korucu ve diğer silahlı adamın üç metre ötesinde bir ağaca yaslanmıştı. Çatışmayı izlerken yüzünde öfkeli ve sabırsız bir ifade vardı.

McKenzie hafifçe kımıldadı ve yüzünün sağ tarafındaki kanlı kesikler ortaya çıktı. Keskin bir nefes aldı. Üç adam da başlarını salladı.

Ona doğru. Bir elini boğazına bastırdı, ses çıkarmış olması gerektiğini geç de olsa fark etti.

"Bize katılman ne güzel Jody," diye seslendi kelepçeli adam, daha önceki ukala sırtışı geri gelmişti. "Olduğun yerde kal. Sana söylediklerimi unutma." Ellerini bükerken omzunun üzerinden diğer silahlı adama bakarak yarı döndü. "Owen, lanet anahtarları al ve şunları üzerimden çıkar. Memur Mayberry bekleyebilir."

Jody yutkundu, adamın daha önceki tehditleri aklından geçiyordu. Bir şekilde onun istediği bir şeye sahip olduğunu kafasına sokmuştu. Ve Tracy'yi koz olarak kullanıyordu. O da tam tersini yapabilirdi, değil mi? Tracy'nin güvenliği karşılığında elinde olduğunu düşündüğü şeyi koz olarak kullanamaz mıydı? McKenzie'ye yardım ederse, kötü adam istediğini elde edene kadar Tracy'yi hayatta tutmak zorunda kalmaz mıydı?

Tırnaklarını avuç içlerine doğru kıvrırdı. Neden kendisiyle tartışıyordu ki? Öylece gidemezdi. Ne olursa olsun, Adam McKenzie'nin burada, silahsız ve sayıca az, kendisine doğrultulmuş bir silahla olduğu gerçeğini görmezden gelemezdi. Yardıma ihtiyacı vardı. Bir şeyler yapmak zorundaydı. Ama ne yapabilirdi ki?

Owen adındaki adamın sol elinde anahtarlar vardı, McKenzie'den almış olmalıydı. Tabancasını ona doğrultup ağaca doğru geri çekilirken bakışları korucuda kaldı.

McKenzie'nin bakışları Jody'ye kilitlendi. Sağa, kaya duvarının kıvrımına doğru baktı ve başını hafifçe salladı. Belli ki Jody'nin patikadan yukarı koşmasını, kaçabiliyorken kaçmasını istiyordu.

Başını iki yana salladı, korkaklığına yenik düşüp tam da bunu yapmayı, geri çekilmeyi, kaçmayı, saklanmayı *gerçekten* çok istemesine rağmen. Ama az önce kendisiyle özel bir tartışmaya girmişti. Ve kaybetmişti.

Çenesi sıkıştı. Belli ki onun cevabından memnun değildi. Başını tekrar salladı.

Onun sözsüz emrini görmezden gelerek diğer iki adamı inceledi. Silahlı olan anahtarları karıştırıyordu. Dikkatleri geçici olarak dağılmıştı. McKenzie de aynı şeyi fark etmiş olmalıydı. Ona doğru yaklaştı. Bir adım. İki adım. Yaklaşık üç metre uzaklaştığında, ona doğru koşmaya başladı.

Arkasından bir bağırış . Jody'nin kolunu tuttu ve daha fazla bağırış ve küfür duyulurken onu köşeye doğru çekti.

"Kelepçeler, kelepçeler! Acele edin!" Görünüşe göre kelepçeli adam Owen'a, peşlerinden gitmeden önce kelepçeleri çıkarmasını emrediyordu.

"Hadi, hadi, hadi!" McKenzie'nin parmakları kızın üst kolunu sıkıca sararak onu patikadan yukarı çekti. Devrilmiş bir ağaç yollarını kestiğinde, McKenzie onu sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırdı ve ağacın üzerinden atladı. Onu ayağa kaldırdı ve tekrar yola koyuldular.

Arkalarından patikayı döven botların güm güm sesleri geliyordu. Omzunun üzerinden baktı. İlk silahlı adamın elleri artık kelepçeli değildi. Kelepçelerin çıkarılmasındaki kısa gecikme ona ve McKenzie'ye avantaj sağlamıştı. Ama aralarındaki fark gittikçe azalıyordu.

". " McKenzie onu kayaların etrafından, dalların üzerinden inanılmaz bir hızla çekti.

"Deniyorum," diye soludu, adamın uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışıyordu. Yokuş yukarı çıkarken arkalarındaki adamı geçemeyeceğini zaten biliyordu. Bir kez denemiş ve başarısız olmuştu. Uzun boylu, uzun bacaklı McKenzie'ye ayak uydurmak imkânsızdı.

Owen adındaki adam onlara "Durun yoksa ateş ederiz!" diye bağırdı.

Tekrar omzunun üzerinden bakmaya başladı. Ama McKenzie onu öne doğru çekti.

"Arkana bakma. Bu seni sadece ." Onu patikadaki başka bir virajdan .

Bir el silah sesi duyuldu. Jody içgüdüsel olarak eğildi. Ama McKenzie onu çoktan devrilmiş başka bir ağacın kalın dallarının altına çekmişti. Diğer taraftan çıktı, daha fazla dalın üzerinden atladı ve sonra onu kaldırdı.

Bir kurşun yanlarından vınlayarak geçti. Ürkek bir nefes verdi ve elini dörtlüğe atan kalbine bastırdı. Aman Tanrım, çok yakındı. McKenzie hiç tepki vermedi. Adam vurulmaya alışkın mıydı? McKenzie'yi diğerleriyle birlikte kümelenmiş büyük bir kayanın arkasına çekti ve onu aşağı itti. Etraflarındaki alanı, patikanın yukarısını, kararmış kel noktalar ile küllerin arasından çıkan yeni bahar yeşillikleri arasında gidip gelen dağların açık manzarasına doğru taradı.

Parktaki en yüksek dağlardan ikisi olan Chimney Tops'ın ikiz zirveleri, yıkım karşısında keskin bir rahatlama içinde göze çarpıyordu. Daha önce parka hiç gitmemişti bile, üvey babası başka bir arsa için pazarlık yaparken arabada oturup pencereden dışarı bakmak dışında. Bu simgesel yapıyı tanımasının tek nedeni

Yeni bir müşteri birkaç hafta önce ona resimlerini göstermiş ve

bir turist broşürü için yeni fotoğraflar çekmesi için onu işe almayı düşünüyordu. Anlamadığı şey McKenzie'nin neden Baca Tepeleri'ne baktığıydı. Sanki bir helikopterleri varmış da sihirli bir şekilde oraya uçup kaçabileceklermiş gibi.

Bakışları tekrar ona kaydı. "Sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmem gerekiyor."

Yüzündeki kesiklerden suçluluk duygusu . "Bana söylediğinde kaçabilirdim. Ama seni geride bırakmadım. Bu yeterli bir kanıt değil mi?"

Bunu düşünür gibi oldu, sonra omuz silkti. "Şimdilik *bana* güvenmek zorundasın."

Gergin bir kahkaha attı. "Bize ateş eden adamlara kesinlikle güvenmiyorum. Neredeler?" En büyük kayanın etrafından bakmaya çalıştı. Adam elini omzuna koyarak onu durdurdu.

"Yapma. Üzerinden atladığımız son ağacın arkasına, yaklaşık kırk metre geriye çömelmişler. Sanırım sırt çantamdan bir silah çıkarıp çıkarmayacağımı görmek için bekliyorlar, çünkü tabancamı uçuruma attırdılar ve Dövmeli Adam'ın tabancasını benden aldılar."

Göğsünde bir umut belirdi. "Sende var mı? Yedek silahın var mı?"

Başını iki yana salladı. "Bir av bıçağım var. Ama silahlı çatışmaya bıçak götürmekle ilgili sözü bilirsiniz."

"Bıçakla aram çok iyidir. Onlara fırlatabilirim. Tek ihtiyacım olan, içlerinden birinin ayağa kalkmasını ve bana açık bir hedef vermesini sağlayacak bir tür şaşırtmaca."

Bunu söyler söylemez bir hata yaptığını fark etti. Adam ona yine açık bir şüpheyile bakıyordu.

"Üniversitedeyken," diye açıklamaya başladı, "bana kendimi savunmayı öğretmesi için poligon işleten bir adam tuttum. Bana ateş etmeyi öğretti. Ama bana bıçak atmayı da öğretti."

"Hiç gerçek, canlı bir insana bıçak fırlattın mı?"

"Hayır, tabii ki atmadım, ama-"

Bam! Bam!

İkisi de şok edici derecede yüksek tabanca sesi karşısında başlarını eğdiler. Titrek bir nefes aldı. "Eee?" Bıçağı almak için elini uzattı. "Tek silahımdan henüz vazgeçmiyorum."

Elini bıraktı. "Daha iyi bir önerin var mı?"

Tekrar Baca Tepeleri'ne doğru baktı. "Birkaç olasılığı değerlendiriyorum."

"İçlerinden biri çömelip bu kayaları kullanarak patikadan geri görmelerini engelleyebilir mi? Onlar gittiğimizi fark etmeden önce patikada epey ilerlememiz mümkün olabilir."

"Bu iyi bir öneri, bir sorun dışında." Sırt çantasını silkti ve fermuarını açtı. "Bir sonraki virajdan sonra patika düzleşiyor ve yaklaşık üç yüz metre boyunca hiçbir örtü yok. Ayrıca dengesiz. Çok fazla var ama bizi gözden saklayacak kadar büyük bir şey yok. O adamlar cesaretlerini toplayıp küçük sığınağımıza saldırmadan önce o kadar uzağa gitme ihtimalimiz riske girmeye değmeyecek kadar düşük." Bir parça beyaz naylon ip ve daha önce sözünü ettiği bıçağı çıkardı.

Onunla tartışmak üzereydi ama ip duraksamasına neden oldu. "Bu ip ne için?"

"Böylece ölmeyiz."

Adamın şifreli cevabını genişletmeyeceğini anlaması birkaç saniye sürdü. Bunun yerine bıçağı deri bir tutucuya soktu ve sırt çantasına yerleştirdi. Çantayı omuzlarına geçirdikten sonra, daha önce bağlama zahmetine katlanmadığı bazı ekstra kayışları çantaya bağladı. Bir tanesi göğsünün üzerinden geçti. İki tanesi de çantayı metal klipslerle kemer halkalarına bağladı. Bunlara karabina denebileceğini düşündü, tıpkı Tracy'nin Jody'nin Campbell Araştırma'daki yeni, ikinci işini kutlamak için onu Pigeon Forge'da bir zip-lining gezisine çıkmaya zorladığı zaman kullandığı gibi.

"Ne yapıyorsun?" diye tekrar denedi.

Kestiği ipi eline aldı. Düğümler atıp ilmekler oluştururken parmakları adeta uçuyordu.

Giderek artan bir hayal kırıklığıyla onu izledi. Silahlı adamlar şu anda onlara doğru yaklaşıyor olabilirdi. Öyleyse neden düğüm atıyordu? Karanlıkta kalmaktan nefret ediyordu. Onun hayatı da en az onunki kadar tehlikede idi.

Ve Tracy'nin.

Sanki test ediyormuş gibi ilmeklerden birini çekti, sonra birkaç santim daha bırakarak daha büyük hale getirdi.

"Onları bağlayacak mısın ya da kement atmaya mı çalışacaksın?" diye tersledi, hayal kırıklığını daha fazla gizleyemedi.

Yolda aptal aptal sırtarak görüldüğünden beri ilk kez ona gerçek bir gülümseme verdi. Gözlerini aydınlattı ve onu

Otuz bir ya da iki yaşında olduğunu düşündüğü adamdan birkaç yaş daha genç görünüyordu. Belki de sadece yirmili yaşlarının sonundaydı?

"Kementle mi? Bunun kolluk kuvvetleri eğitimimin bir parçası olduğunu söyleyemem. Yine de öğrenmek için iyi bir beceri olabilir."

İpi metal klipslerin arasından geçirmeye devam etti. "Varsayımsal. Owen ya da Dövmeli Adam'ı ayağa kaldırmanın ve bize net bir hedef vermenin bir yolunu buluruz. Wonder Woman hareketi yap ve onu indir. Geriye iki tabancası ve muhtemelen bilmediğimiz başka silahları olan ikinci haydut kalıyor.

Hatta bile yok. Kendimizi savunacak bir bıçağımız bile yok. O zaman ne yaparız?"

"Belki başka bir Wonder Woman hareketi yapar ve ikinci kement atarım."

Dudakları gülmemeye çalışıyormuş gibi seğirdi. İpi sırt çantasının metal klipslerinden birine geçirdi.

Parmaklarını kalçalarına doğru kıvırdı. Ya bunu yapacaktı ya da onu sallayacaktı.

Bir an için gözlerini kapadı ve derin, sakinleştirici nefesler aldı. Hayatları tehlikedeydi ve bu adam onun tüm damarına basıyordu. Yapması gereken şey sakinleşmek ve düşünmektir. Burada öylece bekleyip ipe oynamak yerine yapabilecekleri bir şeyler olmalıydı. Gözlerini tekrar açtı, sonra kaşlarını çatı. "Ne yapıyorsun?"

Aralarındaki zemini enkazdan temizledi, birkaç kırık dal ve dal parçasını dağıttı, sonra ona doğru hareket etmesini işaret etti. Kızgındı ama gerçekten bir planı olup olmadığını görmek için yeterince meraklıydı, dizlerinin üzerinde ona doğru ilerledi. Adam aradaki mesafeyi kapattı ve ipi kadının şortunun kemer halkalarından birine geçirdi.

"McKenzie. Ne-" "Bana bir dakika ver."

Sinirli bir nefes verdi ve adam ipi şortundaki tüm ilmeklerden geçirirken ellerini yolundan çekti. bittiğinde, ipin ucunu sırt çantasındaki başka bir metal halkaya bağladı ve aralarında sadece birkaç metre olacak şekilde birbirlerine etkili bir şekilde sabitledi.

"McKenzie?"

Gözlerinin içine bakması için çenesini yukarı kaldırdı. "Adın gerçekten Jody mi?"

Yutkundu, göğüslerinin onun göğsüne, dudaklarının onunkilere ne kadar yakın olduğunu fark ettiğinde tüm vücudu ateşle kızardı. "Evet. Jody Vanessa Ingram." Sesinin nefes nefese bir fısıltı gibi çıkmasından nefret ediyordu.

"Güzel isim."

"Vanessa benim biyolojik annemin adıydı." Bunu neden söylemişti? Bu şartlar altında hiç önemi yoktu.

Gülümsedi. "Evet, Jody Vanessa. Daha önce bahsettiğim olasılıklardan birini keşfetmek üzereyiz. Ve sanırım bana Adam demenin zamanı geldi. Sence de öyle değil mi?"

Derin sesi ve soğuk mavi gözleri onu büyülüyor gibiydi. O bu kadar yakinken düşünemiyor, zar zor nefes alabiliyordu.

"Şu kayanın arkasından çıkarsan seni öldürmeyiz," diye bağırdı Owen. "Tek istediğimiz konuşmak."

Gözlerini kırptırdı. Büyü bozulmuştu. Şükürler olsun. "McKenzie... Yani, Adam. Buradaki plan nedir? Neden sen-"

İpi çekerek onları birbirlerine daha da yaklaştırdı. "İşte güven kısmı burada devreye giriyor."

Aniden kuruyan dudaklarını yaladı. "Ne dediğinden emin değilim-"

Daha önce yoldan kısa, kırık dal parçalarından birini kaptı ve kayanın tepesine fırlattı.

Bum! Sopa talaşa dönüştü.

Jody zaten kayanın arkasında olmasına rağmen eğildi.

Adam yüzünü buruşturdu ama eğilmedi. "Umduğumdan daha iyi atışlar yapıyorlar. Bu iş çok yakın olacak."

"Yakın mı? Sen ne-"

Onu belinden yakaladı.

Onun gözlerindeki gerçeği okudu ve birden ne yapacağını anladı. İp. İkisini birbirine bağladığı gerçeği. Chimney Tops'a bakıyor ve ona güvenmesi gerektiğini söylüyordu. Karnı guruldadı ve adamın göğsünü itti ama boşuna. Adam kıpırdamadı ve ip de zaten çok fazla hareket etmesine izin vermiyordu. "Hayır, hayır, hayır, hayır. *Lütfen*. Bunu yapamam. Çok korkuyorum. *Yapamam*."

Sempatı bakışlarını doldurdu. Yüzünün yan tarafına tüy kadar hafif bir okşayış fırçaladı. "O zaman bunu ikimiz için de yapmak zorundayım." İki sopa daha aldı ve havaya fırlattı. Silah sesleri duyuldu. Onu öne doğru çekti, kayaların arkasında çömelerek patikanın dağın kenarında kaybolduğu yere doğru koşarken onu göğsüne sıkıca bastırdı.

"Hayır!" diye bağırdı, umutsuzca onu iterek. "Lütfen!" Silahlı adamlar bağırdı.

Adam onu ileri doğru çekti. Uçurumdan yuvarlanırken çığlık attı.

Dördüncü Bölüm

Yere sertçe çarptılar, kolları ve bacakları birbirine dolandı. Jody'nin başı Adam'ın göğsüne çarptı. Ağzına kan doldu. Bir ağaca, bir köke, dik dağ yamacından aşağı kontrolsüz yuvarlanmalarını durduracak herhangi bir şeye tutunmaya çalışmakla o kadar meşguldü ki acı içinde haykıramadı bile.

Kolları onu göğsüne bastırırken sesi kulağının dibinde ", " diye gürledi.

Başka bir dik düşüşü bir anlığına yakaladı, sonra irkilerek nefesini içine çekti ve gözlerini kapattı. Tekrar açık alana düşüklerinde üstlerinde bir yerden silah sesleri duyuldu.

Öleceğiz.

Güçlü kollar onu öyle sıkıca kavradı ki, vücudunun ikiye ayrılacağını sandı. Sonra sert bir şeye çarptı ya da o çarptı, çünkü kız onun üstündeydi. Birbirine dolanmış bedenleri birkaç kez daha zıpladı ve yürekleri durduran birkaç metre daha kaydı. Sonra, tıpkı vahşi uçuşlarının başladığı gibi aniden bitti. Adamın göğsü göğsünün altında yükselip alçalıyor, adamın hırıltılı nefesleri kadının başının tepesinde dalgalanıyordu. Ama bunun ve kendi soluk soluğa nefeslerinin dışında, dünya kutsanmış bir şekilde hareketsizdi.

Biz ölmedik.

Henüz.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Mucizevi bir şekilde gözlükleri dağdan aşağı yuvarlanmaktan kurtulmuştu ve hâlâ takılıydı. Bu da ona, birkaç santim öteden doğrudan kendisinininkine bakan bir çift parlak mavi gözün şaşırtıcı derecede net bir görüntüsünü veriyordu. Ona ne kadar yakın olduğunu ancak o zaman fark etti. Göğüsleri adamın göğsüne bastırılmış, göğüs dekoltesi dantelli sütyeninin üst kısmını zorluyor, bluzunun birkaç düğmesi açılmıştı. Sağ baldırı adamın iki bacağının arasına sıkışmış, ortalamanın üzerindeki boyuna göre ne kadar orantılı olduğu konusunda hayal gücüne çok az şey bırakan çok sıcak bir noktaya bastırıyordu. Yanakları alev alev yanarken, adamın üzerinden kalkmaya çalıştı.

"Dur, bekle." Adamın sert fısıltısı, elleri kollarında sıkılaşıırken kızın hareketsiz kalmasına neden oldu. Başını geriye eğdi ve az önce yuvarlandıkları dağa baktı, görünüşe göre silahlı adamları arıyordu.

Bakışları onunkileri takip etti. Kimseyi görmedi. Ama gördüğü şey onu tekrar titretti. Böylesine engebeli bir arazide ölmeden bu kadar uzağa düşmeyi nasıl başardıkları bir muammaydı. Çimenli ve kayalık arazideki derin kayma ve kayma izlerini ve yollarını işaretleyen kırık ağaç dallarını fark ettiğinde, belki de her şeye rağmen o kadar da gizemli olmadığını fark etti. Velinimeti tüm yol boyunca onu yuvarlamış, çekiştirmiş ve kendine doğru çekmişti. Kayalara ve ağaçlara çarpıp ölmemiş olmalarını açıklayan tek şey buydu. Bunu o yapmıştı. İkisini de korumuştı.

Ya da en azından *onu* korumuştı.

Asil davranışlarının ona neye mal olduğunu anladığında gözleri yaşlarla doldu. Yüzünde, muhtemelen Owen adındaki ikinci silahlı adamla girdiği bir münakaşa ya da pusu nedeniyle daha önce aldığı kesiklerden kalan kanlar kuruyordu. Kollarında ve boynunda daha fazla kan vardı. Sol pazusunda uzun bir kesik vardı ve yaradan sızan kan kire bulaşmıştı. Alnında bir yere çarptığı belli olan siyah bir gölge çoktan kararmaya başlamıştı. Peki ya kız? Isırılmış bir dil, kirli ve yırtık giysiler ile kol ve bacaklarındaki birkaç küçük kesik dışında zarar görmemişti.

"Yaralanmışsın," dedi. "Çok üzgünüm. Sırt çantanda ilk yardım çantan var mı? Yaralarını sarabilirim."

Bakışları onunkilere kaydı. "İyi misin? Ağlıyorsun."

Elini ona doğru uzatırken sesindeki endişe, içinde utanç ve suçluluk duygularının alevlenmesine neden oldu. Üzerinden atlamak için geri çekildi ama onları hâlâ birbirine bağlayan ip yüzünden adamın göğsüne çarptı.

"Özür dilerim, özür dilerim. Lanet olsun." Gözyaşlarını sildi ve ipi çekerek kurtarmaya çalıştı.

"İşte, bana bırak." Çantasının her iki yanındaki karabinalara bastırırken derin sesi yine yumuşak ve nazikti. Düğümlere birkaç kez hızlıca dokunduğunda sihirli bir şekilde çözülüyor gibiydiler. Bir kez daha çekince kaygan naylon ip kemer halkalarından kurtuldu.

Göğsünün her iki yanında yere bastırdı ve kendini onun üzerinden yukarı itti, sonra topuklarının üzerine oturdu ve sutyenini örtmek için bluzunun uçlarını geri çekti.

"İyi misin?" diye tekrar sordu, ayağa kalkarak.

Başını salladı. "Senin sayende iyiyim. Ama sen değilsin." Kollarındaki ve yüzündeki düzinelerce kesiğe doğru elini salladı. "Beni korumak için düşüşün yükünü sen . Bunu neden yaptın?"

Kafası karışmış gibi kaşlarını çatı. "Neden ki? Bu benim işim."

Böylesine özverili bir düşünceyi kavrayamadığı için başını salladı. "İlk yardım çantası mı?"

"Sonra görüşürüz." Dizlerini itti ve tekrar yukarı baktı. "İki arkadaşımızı göremiyorum."

Onun bakışlarını inanılmaz derecede uzakta uçuruma doğru takip etti. Dağdan aşağı yuvarlandıklarına ve öldürülmediklerine, vurulmadıklarına ya da her ikisine birden maruz kalmadıklarına hâlâ inanamıyordu. Ama neyse ki silahlı adamlar orada durup onlara silah doğrultmuyordu.

"Neden hâlâ yukarıda bizi vurmaya çalışmıyorlar?" diye sordu. "Belki de düşüşten sağ çıkamayacağımızı düşündüler?" Titredi ve ellerini beline sardı. "Belki de birilerinin silah seslerini duymasından endişelenip kaçmışlardır?"

Başını iki yana salladı. "Patikanın kapalı olduğu tabelasını görmezden gelen başka izinsiz girişler olmadığı sürece, silah seslerini duyacak başka kimse yok. Ve arkadaşlarımızın onca zahmetten sonra arabalarına binip geldikleri yere geri döndüklerini sanmıyorum. Bir şeyin peşindeler. Ve henüz ona sahip değiller." Gözleri bir kez daha şüpheyle karararak derin derin onunkilere baktı. "Ne kadar motivasyonları var Jody? Peşimizden gelmek için o dağdan aşağı inmenin bir yolunu bulmaya yetecek kadar mı?"

soğuk bir ürperti geçti. Tekrar yukarı baktı. Ama üzerlerindeki tek şey parlak mavi bir gökyüzü ve dağların tepelerinde süzülen bir şahindi.

"Jody? Kimdi o adamlar? Neden senin peşindeler?" Ayağa kalktı ve onun ayağa kalkmasına yardım etti.

Geri çekildi, böylece boynu tutulmadan onun bakışlarıyla karşılaşabildi. "Kanaman var. Bence ilk yardım getirmeliyiz." Bir adım daha geri çekildi.

Adam kızın belinden tuttu ve onu yana çekti. "Daha önce hiç dağa çıkmadın mı? Önce bakmadan asla geri dönme."

Omzunun üzerinden baktı ve nefesini içine çekti. Vücudundaki kan çekilmiş gibiydi, onu soğuk ve titrek bırakıyordu. Bir kez daha, başka bir uçurumun kenarına yaklaşmış ve neredeyse aşağıya düşüyordu.

Zorlukla yutkunarak titreyen elini boğazına bastırdı. "Teşekkür ederim. Beni sayamayacağım kadar çok kez kurtardın ve birbirimizi bir saatten daha az bir süredir tanıyoruz."

"Gitmemiz gerek." Bir elini kızın sırtına koydu ve onu sağ taraflarındaki yanmış ormana doğru itti.

"Nereye gidiyoruz? Görünüşe göre başka bir uçuruma doğru gidiyoruz." Kadın durmaya çalıştı ama adamın eli sıkıydı ve onu ileriye doğru itiyordu.

"Kendi yolumuzu çizeceğiz. Yapmak zorundayız. Burada çok fazla açıktayız." Yıkımdan filizlenen yeni bir fidanın dallarından birini tuttu.

Dağdaki bir dönemeci döndüler, yol dik, tehlikeli ve ayaklarının altında gevşek kayalar . Birkaç metre daha gittiklerinde etrafları yarısı yanmış ama mucizevi bir şekilde hâlâ ayakta duran ağaçlarla çevriliydi. Bazıları kararmış gövdelerine rağmen yeni büyüyen gölgelikleri destekliyordu. Çalılıklar burada yeniden canlanmıştı. Çalıların çoğu ikisinden de daha uzundu.

Çok aşağıda su çağılıyor ve kayaların üzerinden akıyordu. Ağaçların arasından dereye bir göz attı. Derenin ortasındaki kayalar girdaplar ve küçük akıntılar yaratıyordu. İçindeki sanatçı, orada durup aşağıdaki güzelliği seyretmek, bir kamera görüntüsünü çerçeveler gibi zihninde çerçevelemek için birkaç dakika istedi. Ama bulundukları durumun gerçekliği ve yanındaki heybetli korucu, engebeli arazide olabildiğince hızlı sağladı.

Dış tarafa, dik inişin yakınına geçti, dağın yükselişini onun kenardan düşmesine karşı bir bariyer olarak kullandı. Bakışları hiç sabit değildi. Sürekli etraflarındaki ormanı tarıyor, başlarının üzerinde yükselen dağa bakıyordu. Sürekli tetikte olması ona kendini güvende hissettirmeliydi. Bunun yerine, ona sadece içinde bulundukları tehlikeyi hatırlatıyordu.

Sonunda yanlarından geçmekte oldukları fidanlardan birini yakaladı ve onu, kendisini dibe çekmekle tehdit eden korku denizinde bir çapa olarak kullandı. "Bekle."

Onun yanında durdu, kaşları soru sorar gibi kalkıktı.

"Kollarınızdaki bazı kesikler hâlâ kanıyor. Ve enfeksiyon kapmamaları için temizlenmeleri gerekiyor. Çantanda tıbbi malzeme var mı?"

"Oyalanıyorsun, Jody. Harekete geçmeliyiz."

Etraflarını saran ağaçlara doğru bir el salladı. "O silahlı adamlar bir uçurumdan kuğu dalışı yapmadıkça ya da teke ataları olmadıkça, bizi nasıl takip edebileceklerini anlamıyorum. Burası çok dik ve kayalık."

"Çok yaklaşmak zorunda değiller. Sadece net bir atışa ihtiyaçları var. Patikada devrilmiş ağaçların üzerinden atlıyor ve virajları dönüyorlardı."

Artı, adrenalinleri muhtemelen oldukça iyi pompalanıyordu. Aksi takdirde ıskalamazlardı. Tek bir noktada takılıp onlara mükemmel bir hedef vermek istemiyorum."

Eli fidanın etrafında sıkılaştı. "Hiç yardımcı olmuyorsun." Yine kaşlarını çatı. "Neye yardım etmiyorum?"

Sabırsız bir nefes çekti. "Korkuyorum, tamam mı? Şu anda bizi takip eden ya da etmeyen silahlı adamlardan çok tekrar uçuşuma yuvarlanmaktan korkuyorum."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Keşke devam etmen için seni zorlamak zorunda kalmasaydım.

Ama bu adamların o kadar kolay pes edeceğini sanmıyorum." Yutkundu. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü bir federal memuru vurmaya çalışmaktan çekinmediler. Sıradan bir haydut böyle bir durumda iki kere düşünür. Federallerin gazabını çekme riskini almak istemezler. Ama bizimkiler sadece bize defalarca ateş etmekle kalmadılar, bunu yapmak için tehlikeli bir patıkada koşarak kendi hayatlarını da riske . Tahminimce destek gelip gelmeyeceğini görmek için bir süre saklanabilirler. Ama uzun sürmez. Sonra da buraya inip bizi bulmanın bir yolunu arayacaklardır."

Kemerine bağlı telsizi işaret etti. "Dağdan aşağı uçtuğumuzdan beri bu şeyi yarım düzine kez açtım. Sinyal yok, parazit bile yok. Radyo kulelerinden biri orman yangınlarında yok olmuş. Yapmamız gereken başka bir kulenin menziline girmek, böylece telsizle yardım çağırabiliriz. O zamana kadar yolumuza devam edeceğiz." Kaşlarını kaldırdı. "Tabii bu adamların neden işimizi bitirmeden buradan kaçmaya karar verdiklerini söyleyemezseniz. Neyin peşindeler? Kim onlar?"

Tereddüt etti.

Çenesi gerildi. "Jody-"

"İkimizin önünde diğerine Owen diye dışında isimlerini bilmiyorum."

"Kılı kırk yarıyorsunuz. Tam adlarını bilmemekle ne istediklerini bilmemek birbirinden çok farklı şeyler. Ben yaklaştığımda ilk adamla tartışıyordunuz. Daha sonra sana söylediklerini hatırlaman için seni uyardı. Ne hakkında tartışıyordunuz? Senden neyi hatırlamanı istedi?"

Onun cevabını beklemeden elini ağaçtan çekti ve onu ormana doğru sürükledi.

Ayağı gevşek kayalara takıldı. Bir çığlık attı ama adam onu belinden yakaladı ve düşmeden önce sabitledi.

"Seni tutuyorum," dedi. "Endişelenmemeye çalış. Botlarım izi senin spor ayakkabılarından çok daha iyi tutuyor. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, tamam mı?"

Sesi yine nazikti. Ama altında yatan çelik bir iplik vardı. Cevap istiyordu. Ve onları hak ediyordu. Hapse girmesi ya da en azından tüm kariyer hedeflerinin mahvolması anlamına gelse bile. Üniversitede geçirdiği onca yıl, yaptığı onca fedakârlık, elinde tuttuğu iki iş bir hiç uğrunaydı. Aptal bir haftada hepsini mahvetmişti.

Sarsılarak durdu ve bir elini boğazına bastırdı. "Tracy kayıpken gelecekteki kariyerimi ve hapishaneyi düşünerek ne kadar bencilce davrandığıma inanamıyorum." Elini karnına götürdü. "Bu tam da üvey babamın yapacağı türden bir şey." Gözlerini sıkıca kapattı. "Sanırım hasta olacağım."

"Kariyerin mi? Hapishane mi? Bekle, Tracy kim?"

Beşinci Bölüm

Jody inledi arkasını döndü, dizlerinin üzerine çöküp midesindekileri boşaltırken öğürüyordu.

Birden güçlü bir kol beline dolandı ve Adam kulağına yatıştırıcı sözler söylerken nazik bir el saçlarını yüzünden geriye doğru çekip gevşekçe arkasında tuttu. Adam'ın yardımına itiraz edemeyecek kadar hasta ve perişandı. Spazmlar duracak gibi görünmüyordu ve kuru kusmaya başlamıştı.

"Derin nefes al," dedi. "Yavaş, derin nefesler. İyi olacaksın. Yavaş ve sakın."

Her nasılsa onun sesi onu sakinleştirmişti. Derin bir nefes aldı, sonra bir nefes daha. Midesindeki düğümler gevşedi ve sonunda midesi onu öldürmeye çalışıyormuş gibi hissetmeden normal nefes alabildi.

Adam onu kollarının arasına aldığı anda dünyası aniden altüst oldu. Ona ne yaptığını bile soramadan, onu birkaç metre sık ağaçların dallarının altına bırakmıştı. Kötü adamların etrafta olması ihtimaline karşı onları koruduğunu fark edince midesi korkuyla sıkıştı. Bir elini karnına bastırdı.

"Bu yardımcı olacaktır." Taşıdığı sırt çantasından bir şişe su ve ıslak bir bez sihirli bir değnek değmişçesine ortaya çıktı.

Ağzını çalkaladı ve tükürdü. Uzun bir içkiden sonra yüzünü bezle yıkadı.

"Daha iyi misin?" Adam onun önünde diz çökmüş, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Daha iyi. Teşekkür ." Saçlarını omuzlarından geriye doğru savurdu. Az önce olanların farkına varınca teni kızardı. İnledi ve yüzünü kapattı. "Buna tanık olduğuna inanamıyorum. Ve bana yardım ettiğine. Çok utandım."

Ellerini aşağıya doğru çekti. "Jody, seni bu kadar üzen ne? Tracy kim? Baş belada mı?"

Sefilce başını salladı. "Sanırım öyle. Bana mesaj attı. Bu yüzden iz . En azından kısmen. Yani, otoparktaydım. Ama orada değildi, ben de tuvaletleri kontrol ettim ve dışarı çıktığımda o adam

oradaydı... ve bana doğru gelmeye başladı. Silahının cebinden çıktığını gördüm ve kaçtım. Sadece kaçtım. Sonra oradaydı, patikada, elinde silahla-

"Nefes al." Kadının ellerinden birini kendi ellerinin arasına aldı. " çekil. Tracy kim?"

İçinden kesik kesik bir nefes titreyerek çıktı. "Kız kardeşim." Elini salladı. "Gerçek bir kız kardeş değil. O benim arkadaşım. En iyi arkadaşım. Biyolojik kardeşim yok, sadece evlat edinilmiş kız ve erkek kardeşlerim var. Genel olarak evlat edinen aileleri eleştirdiğimden değil. Bence diğer aileler için harika olabilirler.

insanlar. Ama bu benim için pek de iyi olmadı. Birbirimizi ziyaret etmiyoruz ya da Noel kartlarımızı değiş tokuş etmiyoruz." Derin bir nefes aldı. "Tracy benim evlat edinen ailemin bir parçası değil. O benim arkadaşım, en iyi arkadaşım, evlat edinen kız kardeşlerimden daha çok kız kardeşim. Ve onun ailesi de benim için evlat edinen ailemden daha fazla bir aile." Gözlerini kapattı ve ellerini kalçalarının üst kısımlarına doğru yumruk yaptı.

"Dövmeci adam, ona bir şey mi yaptı? Tracy'ye mi?"

Başını salladı ve ona baktı. "Onu kaçırdı. En azından bana öyle söyledi. Bilmiyordum, yoksa yemin ederim polisi arardım. Onun hayatını riske atacak hiçbir şey yapmazdım." Elini boğazına bastırdı. "Sanırım onu az önce öldürmüş olabilirim. Kaçarak, seninle birlikte. Bunu yapmamalıydım." Gözlerini tekrar sıkarak kapattı.

"Jody, güçlü olmana ihtiyacım var. Arkadaşın için, tamam mı? Zor olduğunu biliyorum.

Ama ne yapacağımıza karar verebilmemiz için kendini tutmalısın. mı?" Başını salladı ve gözlerini açtı. "Tamam. Özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok. Sana bazı sorular soracağım ve cevaplarını bana vermeni istiyorum. Kısa ve öz. Ve konuşurken hareket etmeye devam etmeliyiz." Onu ayağa kaldırdı. "Bunu yapabilir misin?"

"Denerim. Evet. Özür dilerim." Yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Şunu söylemeyi kes."

Gülümsedi ve onu ağaçların arasından kendine doğru çekti. "Tracy'nin tam adı ne?"

"Larson. Adı Tracy Larson." "Senin yaşında mı?"

"Evet. Yirmi dört. İlkokuldan kadar birlikte okula gittik. O üniversiteye gitmedi. Ben TSU'ya gittim, Tennessee Eyalet Üniversitesi, ben... Özür dilerim. Kısa ve öz. Unutmuşum. Özür dilerim."

" değil. Ben de TSU'ya gittim. Onu en son ne zaman gördün?"

Telefonundan Tracy'nin son mesajlarının kontrol etmek için cebini yokladı. Ama cebi boştu. Hepsi öyleydi. "Telefonum ve anahtarlarım

gitti." Başını iki yana salladı. "Biliyorum. Önemli değil. Sanırım ondan en son dün isteyken haber aldım. O tam zamanlı çalışıyor. Ben yarı zamanlı çalışıyorum. Her zamanki gibi saat ikide çıktım."

Onu devrilmiş bir ağacın etrafından dolaştırdı. "Cuma saat 2'de mi? Emin misin?" "Oldukça eminim. Bu sabahki sahte mesajı saymıyorum. Bu sabahki sahte mesajı saymıyorum.

silah göndermiş olmalı. Beni kandırdı."

"O konuya geleceğiz. Saat 14:00'ten sonra Tracy ile telefonda konuşmadığınıza emin misiniz?"

"Konuşmak mı?"

Ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bağışlayın beni. Ben otuz yaşlarındayım, telefonla konuşmayı seven biriyim. Başka şekilde ifade edeyim.

Birbirinize mesaj attınız mı? Sosyal medyada bir şey paylaştınız mı?"

Durum göz önüne alındığında müstehcen görünen bir kahkaha atarak kendini şaşırttı. Hemen ayıldı. "Özür dilerim. Ama senin bunak olarak tanımlanman çok saçma. İnan bana, benim yaşımdaki çoğu kadın senin gibi ateşli bir erkekle birlikte olduğu için kendini şanslı sayar."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yüzü ateşle kızardı. Ona bakmayı kesinlikle reddetti. "Mesaj, evet, birkaç kez mesajlaştık.

Hiçbir şey normalin dışında görünmüyordu. Sonra bu sabah, benimle buluşması gerektiğini ve bunun acil olduğunu söyleyen yeni bir mesaj aldım. Sugarland Dağı patika yolundaki park yerinde bekleyeceğini söyledi.

Ziyaretçi merkezine gittim ve arabası orada değildi. Nerede olduğunu sormak için mesaj attım ve ziyaretçi merkezinde değil, patikanın diğer ucundaki otoparkta olduğunu söyledi. Ben de oraya yöneldim. Ancak oraya vardığımda arabası da orada değildi."

Gözyaşları gözlerinin arkasını yaktı ama tekrar ağlama dürtüsüne teslim olmayı reddetti. Sıkışan boğazına karşı yutkundu ve devam etti. "Otoparkın diğer tarafında benimkinden başka birkaç araba daha vardı. Bir tanesi içinde bir aile ve çocuklar olan bir minibüstü. Diğer arabada kimseyi görmedim, siyah bir Charger. O zaman görmedim. Aile patikanın başındaki kamu tesislerini kullanmaya gitti. Tracy birkaç dakika içinde orada olacağını ve beklememi söyleyen bir mesaj attı. Tuvalete girdim, minibüsteki bazı insanlarla sohbet ettim. Benden önce gittiler. Dışarı çıktığımda otoparktan yeni çıkıyorlardı. İşte o zaman arabadan indi."

"Kim? Dövmeli adam mı?"

"Evet. Arabama doğru yürümeye başladım, sonra durdum. Çok hızlı yürüyordu, doğruca bana doğru. Ama etrafta başka kimse yoktu. Ve erkekler

tuvaletler otoparkın diğer tarafındaydı. Bana doğru acele etmesi için hiçbir sebep yoktu. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Ama beni ürkütüyordu ve arabamla benim aramdaydı. Çok yaklaşmasına izin vermek istemedim. Bu yüzden patıkaya doğru yürüdüm. Omzumun üzerinden baktım ve işte o zaman silahı gördüm." Yutkundu. "Pantolonunun cebinden bir tabanca çıkmıştı. Koştum. Yolu kapatan sığır kapısının üzerinden atladım ve kaçtım. O da peşimden kaçtı."

"Silahı ateşledi mi?"

Kaşlarını çattı. "Hayır. Hayır, hiç . Ta ki sen ve ben daha sonra patıkada koşana ."

Sanki bu ona mantıklı geliyormuş gibi başını salladı. " et. Sen kaçtın. Sonra ne oldu?"

"Lisedeyken atletizm koşardım. Oldukça hızlıydım. Ama dağlarda koşmaya ya da devrilmiş ağaçların üzerinden atlamaya alışık değilim. Düz bir ayak yarışında yaptığım gibi sprint atıp uzaklaşmadım. Beni hemen yakaladı. Bizi gördüğün yerde. Ve o... silahını bana doğrulttu. Ve o..." Kesik kesik bir nefes aldı.

"Harika gidiyorsun, Jody. Yavaş, derin nefes al. Sonra ne yaptı? Sana ne söyledi?"

Her ne kadar arkadaşı için güçlü olmak istese de, dehşetini dizginlemekte zorlanıyordu. Tracy'ye şu anda ne oluyordu?

O adam ona ne yapmıştı? Yaşıyor muydu yoksa ona yalan mı söylemişti?

"Jody. Adam seni iz üzerinde yakaladığında ne yaptı?" O yönlendirdi özellikle kayalık bir bölümün etrafından ve bazı dikenli çalılarının yanından geçti.

Teşekkürlerini mırıldandı ve doğruldu. Bunu yapabiliirdi. Yapmak zorundaydı.

Tracy'nin hatırı için. "Bende ona ait bir şey olduğunu ve onu istediğini söyledi. Eğer ona vermezsem, Tracy'yi öldüreceğini söyledi." Sakin kalma çabalarına rağmen gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Telefonu ondaydı, bana gösterdi. Doğruyu söylediğini bu şekilde anladım. Onun yerine geçerek orada buluşmamız için bana mesaj atmış olmalı. Telefonunu ondan almadan almasının imkânı yok. Bu şey neredeyse onun kalçasına bağlı."

Onu durdurdu ve omuzlarından kavradı. "Sende onun istediği ne ?"

"Hiçbir şeyim yok. Yemin ederim. Elimde resimler, belki bir video olduğu ya da nerede olduklarını bildiğim konusunda ısrar etti. Patronumun görmemesi gereken bir şey gördüğünü ve resimlerdeki zaman damgalarında bir boşluk olduğunu söyledi."

"Patronun mu?"

"Sam Campbell. O bir özel dedektif. Tracy ve ben onun için çalışıyoruz." kaçırdı, panik yine içinde kabarmıştı. Çok aptalca davranmıştı. Çok, çok aptalca.

"Neyin peşinde olduğunu , değil mi?" Sesinde bir iplik geri dönmüştü.

Ona baktı ve yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "Tam olarak değil, hayır. Sam'in onu gözetlediğini, Sam'in müşterilerinden biri olduğunu varsayıyorum. Ama Sam'in tüm fotoğraf ve videoları ofiste kilitli. Bunu ona da söyledim. Başını salladı ve orayı çoktan aradığını söyledi. İşte o zaman ısıklık çaldığını duyduk. Bana kapalı tutmamı, size bir şey söylersem Tracy'nin öleceğini söyledi."

Gözleri büyüdü. "Silahı olduğunu bile bile ikinizi yalnız bırakmam için bana yalan mı söyledin? Eğer hikayene inansaydım, onunla baş başa kalacaktın. Seni öldürebilirdi."

"Biliyorum. Geriye dönüp baktığımda, aptalcaydım. Ama başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Tracy-" Sesi kesildi.

"Sana söylediklerini yapmazsan onu öldüreceğini düşündün. Onun için hayatını riske attın. Ne olursa olsun, kendini suçlayamazsın. Sen elinden geleni yaptın."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Aptaldım, doğru düşünemeyecek kadar korkmuştum. Suçlularla anlaşma yapmazsın. Yapmam gereken şey, sen gelip bağırarak uyardığında onu itmek ya da başka bir şey yapmaktır." Saçlarını yüzünden geriye doğru tararken elleri titriyordu. "Ölebilirdin."

Kaşlarını çattı. "Dövmeli Adam'ı patikada kovaladıktan sonra bu yüzden mi beni aramaya geldin? Beni kurtarmaya mı çalışıyordun?"

Homurdandı. "Çok işe yaradı. Sadece seni . Ve şimdi her tarafın sıyrık içinde ve burada benimle birliktesin, silahın yok ve muhtemelen peşimizde birkaç haydut var. Tam bir aptalım."

Sıcak, güçlü eli çenesini nazikçe yukarı kaldırdı, böylece ona bakmak zorunda kaldı.

Kadın adamın elini itti. "Devam et. Bağır bana. Aptallığım muhtemelen arkadaşımın ölümüne ve neredeyse senin ölümüne neden oldu. Verdiğim her karar yanlıştı. Üniversitede daha iyi öğreneceğimi sanırdın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ceza adaleti okudum, onur derecesiyle mezun oldum. Bu benim mantıklı olduğum anlamına gelmiyor. O kağıt parçasını yırtıp atabilirsin."

Kaşlarını çattı. "Kendine biraz sert davranmıyor musun? Bir arkadaşın sana ihtiyacı olduğunu söylediği için buraya geldin. Bir adam seni silahla kovaladı, dediğini yapmazsan arkadaşını öldürmekle tehdit etti. Ve kaçma şansınız olduğu anda, bunun yerine, ihtiyacı olduğunu düşündüğünüz bir kolluk kuvvetine yardım etmek için belaya *doğru* gittiniz. Benim açımdan bu oldukça şaşırtıcı."

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Eğitiminiz var ama eğitiminiz ya da deneyiminiz yok. Ve sen bir sivilsin, silahsızsın. Elinden gelenin en iyisini yaptın. Kararlarınızda bir hata bulamıyorum."

"Teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Hadi ama. Hikâyenizde pek çok boşluk var, örneğin ceza adaleti diploması olan birinin neden yarı zamanlı özel dedektif olarak çalıştığı gibi." Elini çekti, sonra durdu ve geri çekildiğinde omzunun üzerinden ona baktı. "Jody?"

"Ben özel dedektif değilim," diye itiraf etti. "Ve size gerisini anlattığımda, elimden gelenin en iyisini yaptığımı ya da iyi kararlar verdiğimi düşünmeyeceksiniz. Yapmadım."

Yüzünü ona döndü. "et."

"Tracy hemen hemen ofisi yönetiyor. Sanırım ona idari asistan diyebilirsiniz. Sam'e davalarında yardım ediyorum. Ama ben lisanslı bir müfettiş değilim, sadece gerçekten istediğim işi ceza müfettişi olarak-bulmama yardımcı olacak deneyimi edinmeye çalışan yeni bir ceza adaleti mezunuyum. Ancak bu tür işler çok az, bu yüzden iki işte birden çalışarak geçimimi sağlamaya ve istediğim iş açıldığında rekabette bir adım öne geçmeye çalışıyorum."

Elini tekrar salladı. "Her neyse, demek istediğim şu ki ben onun yardımcısıyım, araştırmacısıyım. Bazen müşterilerle görüşüyorum ve gibi şeyler yapıyorum. Bütün ağır işleri Sam yapıyor, ben de angarya işlerle ilgileniyorum."

Sanki her sözünü tartıyormuş gibi onu dikkatle inceledi. "Şimdiye kadar kötü bir karar ya da endişelenmeni gerektirecek bir şey duymadım."

Ellerini iki yanında yumruk haline getirdi. "Dahası da var. Her şeyi berbat ettim. Yani, gerçekten, gerçekten batırdım." Titrek bir nefes verdi ve tekrar onun bakışlarıyla buluştu. "Sam bir hafta önce ortadan kayboldu. Ve siz sormadan söyleyeyim, hayır, bu alışılmadık bir durum değil. Karısı yumurtalık kanserinden öldüğünden beri zor zamanlar geçiriyor."

yaklaşık bir yıl önce. Şişeye çok sert vuruyor. Genellikle birkaç gün sonra ortaya çıkar ve bir süre iyi olur." Yumruklarını öyle sert sıktı ki tırnakları avuçlarına battı. "İçki alemindeyken onu hep biz koruruz. Sana ne söylediğimi anlıyor musun? Müşteriler onun sarhoş olduğunu ve davaları berbat ettiğini söylerse lisansını kaybedebilir. Ayrıca, davaları batırırsa, gelir kesilir. Ve, şey, Tracy ve ben

İkimiz de bu gelire güveniyoruz. Maaş çekiyle yaşıyoruz. Maaş çeki yoksa yemek de yok, kira da yok demektir."

Adam dikkatle ona baktı. "Ayak işlerinden fazlasını yaptın, değil mi?"

Başını salladı. "Bazı müşterilere Sam gibi davranmış olabiliriz, davaları kapatmak, sorunları çözmek için." "Lisansınız olmadan özel dedektif olarak çalıştınız. "Lisansınız olmadan

dolandırıcılık yapmışlar. Daha da kötüsü, posta dolandırıcılığı. Bu

ağır bir suçtur." Yüzünü buruşturdu ve başka tarafa baktı.

sessizlik uzayıp gidiyordu. "Jody. Dahası da

var, değil mi?"

Yavaşça başını salladı.

İç çekişi bir ağacı devirebilirdi. "Devam et. Gerisini de anlatabilirsin."

Yutkundu, sonra kendini onun bakışlarıyla buluşmaya zorladı. Şaşırtıcı bir şekilde, beklediği gibi soğuk ve yargılayıcı bir bakış değildi . Bunun yerine, ona çok daha kötü bir şeyle baktı.

Yazık.

Omurgasını sertleştirdi ve günahlarının geri kalanını itiraf etti. "Sam öldü. Tracy ve ben onu öldürdük."

Altıncı Bölüm

Adam çenesini göğsüne indirdi ve başını salladı. Bir an için bile Jody'nin doğruyu söylediğini düşünseydi, ikinci kelepçe setini çıkarır ve onu Mirandize ederdi. Ama kendisi hakkındaki düşük fikrine rağmen, ona acı verecek kadar dürüst gelmişti. Birkaç saat içinde ona, çoğu insanın rahiplerine itiraf ettiğinden daha fazlasını itiraf etmişti.

Patikadaki fiyaskonun da kanıtladığı gibi, bu genç kadın nasıl inandırıcı yalan söyleneceğini bilmiyordu. Son birkaç dakika içinde en az bir düzine kez özür dilemişti ve bunda ciddiye. Suçluluk duymaması gereken şeyler yüzünden suçluluk duygusuyla doluydu. Birini öldürmüş olmasına imkan yoktu.

"Tamam," dedi. "Bana ikinizin bu pis işi nasıl yaptığınızı anlatın. Zehir mi? Kasap bıçağı? Pala?"

"Cidden benimle dalga mı geçiyorsun?"

Başını kaldırdı ve ona kötücül bir bakış attı. "Cidden beni birini öldürdüğüne ikna etmeye mi çalışacaksın?"

"Şey, doğrudan değil, yapmadık. Ama yapabilirdik de. Sam ortadan kaybolduğunda polise gitmeli, kayıp ihbarında bulunmalı ve-"

"Polis bunu bir kenara bırakırdı. Size birkaç gün daha beklemenizi söylerlerdi çünkü cinayet işlendiğine dair bir kanıt yoktu ve patronunuzun geçmişinde içki alemleri vardı."

Kollarını kavuşturdu, ağzını sıkı bir çizgi haline getirdi.

"Yanılıyor muyum? Sürekli ortadan kaybolduğunu söylemiştin."

"Bu Sam'e haksızlık olur. O harika bir adam, için üvey babamdan daha iyi bir baba. Her zaman ortadan kaybolmaz. Sadece bazen. Ve ilk sabah bunu bildirmemiz gerektiğini düşünmüyorum. Bir sorun olduğunu düşünmek için bir neden yoktu. Ama daha önce bir hafta boyunca hiç gitmemişti. Sahtekarlık yapmak yerine beşinci gün bir şeyler yapmalıydık. O zaman belki Sam iyi olurdu."

Duruşu ve ses tonuyla ilgili her şey ona gerçekten sorumlu hissettiğini söylüyordu. Ve bakışlarıyla son kez karşılaştığında gözlerindeki incinmiş ifadeyi de kaçırmamıştı. Bu da birkaç dakika önceydi. Şimdi gözlerini dikmiş

güzel yüzü benekli, çenesi gergin bir şekilde ormana doğru uzaklaştı. Belli ki üzgündü, hem dünyanın yükünü omuzlarına aldığı için hem de adam onun iddialarını hafife aldığı için. Gülmemek ya da en azından gülümsememek için ne kadar çabaladığını bilseydi gerçekten kızardı.

Başını eğip kızın profilini inceledi. Travmatik bir deneyim yaşamıştı. Patronu kayıptı -Adam adamın akşamdan kalma bir halde canlı ve iyi bir şekilde ortaya çıkacağını düşünmeye meyilli olsa da. Adam, Sam Campbell'la yıllar içinde birkaç kez karşılaşmıştı ve karısının ölümünden önce bile ara sıra içki alemlerine gittiği için kasabadaki ününü iyi biliyordu. Görünüşe göre Jody bunu bilmiyordu. Çalışanları sır bile olmayan bir sırrı saklamaya çalışıyorlardı.

Ama Jody'nin en iyi arkadaşı *gerçekten* kayıptı. Ve Tracy Larson'ın sağ salim ortaya çıkması pek olası değildi. Jody kovalanmış, tehdit edilmiş, vurulmuş, bir uçurumdan aşağı atılmıştı; hepsi de çoğu sivili ezip geçecek türden sabahlardı. Ama o burada duruyordu, sırtı dimdik, ağzı isyankâr bir çizgiye sıkışmış, incinmiş duygularını etraflarındaki dağlara dik dik bakarken.

Onunla alay etmesi, onu ciddiye almayı reddetmesi yükünü daha da artırmıştı.

Omuzları çöktü. Her şeyi yanlış idare etmişti. Özür dilemeye başladı ama durdu. Ne söylemesi gerekiyordu? *Birini soğukkanlılıkla öldürebileceğine inanmadığım için özür mü dileyecekti?* Pek çok açıdan çok genç görünüyordu. Yirmi dört yaşında, ondan sadece altı yaş küçüktü. Son kız arkadaşı daha gençti, yirmi üç yaşındaydı. Ama Brandy de en az onun kadar dünyadan yara almış ve yorgun düşmüştü. Aralarındaki yılların bir önemi yoktu. Bu kız dünyadan bıkmış ya da bezgin görünmüyordu ve insanların bazen ne kadar korkunç ya da acımasız olabileceğinin farkında olduğu izlenimini edinmemişti.

Kollarını kavuşturdu; bu hareket, yırtık bluzunun pek az gizleyebildiği narin, dantelli sütyeninin içindeki küçük göğüslerini yukarı kaldırdı. Vücudunun bu masum gösteriye verdiği tepki onu şaşırttı. Kendisinin gerildiğini, damarlarında sıcaklığın dolaştığını hissedebiliyordu. Ve itiraf etmek zorundaydı, şimdi her şey başladığından beri ona ilk kez *gerçekten* baktığına göre, vücudunda kız gibi bir şey yoktu.

Omuzlarına dökülen tatlı kızıl saçlarından, ağzına dolgun, boğucu bir görünüm veren pembe dudaklarına ve bir erkeğin ellerinin dar kıvrımlarında gezinmesi için yalvaran dar beline kadar her şeyiyle kadındı.

Bacakları Brandy'ninki gibi uzun ve ince değildi. Ama Jody'nin kısa, , ipeksi görünümlü bacakları diğer vücut hatlarını mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Şımarık burnundaki yeşil gözlükler bile sevimliydi. Sonuç olarak, seksi bir paketti. Ve şimdi nihayet fark ettiği için, içinden geçen şehvet için kendine lanet ediyordu. Jody'nin bir koruyucuya ihtiyacı vardı, onun peşinden salyalarını akıtan bir adama değil.

Bakışlarını tekrar onun yüzüne çevirdi ve boğazını temizledi.

Kaşlarını çattı ve soru sorarcasına adama baktı, yüzündeki kırgınlık ve öfke hala adama doğru yanıp sönen bir neon tabela gibiydi. Eğer poker oynasaydı, her raundu kaybederdi. Blöf yapma sanatı onu aşırıyordu.

Bu da her şeye rağmen rahatlatıcı bir şeydi. Tanıdığı çoğu insan büyük yalancılardı ve güvenilmezlerdi. Jody'ye her durumda güvenebileceğini ve onun kendisini hayal kırıklığına uğratmayacağını hissediyordu.

Belki de bunu ona söylemenin zamanı gelmişti. Ve daha önce savurduğu kendi yarı doğrularını itiraf etmesinin.

"Postaladığın hiçbir şeyin üzerine patronunun adını yazmadın, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Hayır, neden?"

"O halde dolandırıcılık yapmış olmanız pek olası değil. Tek yaptığınız ofisi idare etmek, patronunuzun postalarını onun için göndermeye devam etmek, yarım kalan işleri tamamlamaktı - yönetici asistanlarının dünyanın her yerinde haftanın her günü patronları için yaptıkları şeyler. Gerçekten birinin yanına gidip özel dedektif olduğunuzu iddia etmediyseniz, bu suçluluk duygusunu bir kenara bırakabilirsiniz. Yanlış bir şey yapmadınız."

"Ama-"

"Ama hiçbir şey." Onun elini sıktı. "Endişelerini daha önce ciddiye almadığım için özür dilerim. Çok şey yaşadın, patronun ve arkadaşın için endişeleniyorsun. Daha iyi bir dinleyici olmalıydım ve daha fazla dertleşmeliydim."

Boğazını temizledi. "Şey, belki. Ama Sam'i öldürdüğümüzü söylediğimde biraz abartmıştım. Sadece onun için gerçekten endişeleniyorum. Keşke ortaya çıkmadığında daha fazla şey yapsaydım. Şimdi Tracy'nin kaybolması ve silahlı o ürkütücü adamın Sam'in bir yerlerde daha fazla fotoğrafı olduğunu düşünmesi, her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğunu ve hem Tracy'nin hem de Sam'in başının gerçekten belada olduğunu düşünmeden edemiyorum.

"Ya da'yı bana bırak, tamam mı? Böyle şeyler hakkında endişelenmek benim işim." Onu öne doğru çekti ve tekrar ormana doğru ilerlemeye başladılar. "Seni güvenli bir yere götürmeye odaklanalım, sonra ben yerel polisle çalışacağım."

bir soruşturma başlatmak ve arkadaşınızı aramak için. Bahse girecek olsaydım, Sam'in hayatta ve iyi olduğuna, evindeki kanepesinde sızdığına bahse girerdim.

Ve arkadaşınız da hayatta."

Kızın eli onunkinde sıkılaştı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Var," diye yalan söyledi, onu daha da mutsuz etmenin bir anlamı olmadığını düşünüyordu. "Ve Dövmeci Adam sende ihtiyacı olan bir şey olduğunu düşündüğü sürece Tracy'ye zarar vermez. Ona koz olarak ihtiyacı var. Yolda yaptığı tehditler tamamen blöftü."

Kadın durdu ve adam da durup ona baktı.

"Neden bunun bir blöf olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü seni vurmadı. , seni patikaya kadar kovaladığını, sonra da seninle yüzleştğini söyledin. Seni öldürmek isteseydi, . Bunun yerine seni tehdit etti, konuşman için arkadaşının hayatını tehdit etti. Bir yerlerde olduğunu düşündüğü fotoğrafların nerede olduğunu söylemen için. Bu senin pazarlık kozun. Sende ihtiyacı olan bir şey olduğunu düşündüğü sürece, Tracy'yi koz olarak güvende tutacaktır."

"O zaman... bunlar sadece uyarı atışları mıydı? Bizi gerçekten vurmayacak mıydı?"

Adam sertçe güldü. "Oh hayır. Eline ilk fırsatta beni öldürecek. Buna hiç şüphe yok. Ve onun tipi, sana anında zarar verir. Seni konuşturmak için bacağından vurmayı ya da diz kapağını kırmayı bile deneyebilir. Ya da daha kötüsü." Kızın gözlerindeki endişeyi görünce hissetmekten çok uzak olduğu bir gülümsemeyi zorladı. "İşte bu yüzden, eğer arabasına dönüp buradan kaçacak kadar zeki değilse, bize yetişmesi riskini almak istemiyoruz."

Uzaktan derin bir gümbürtü duyuldu.

İkisi de gökyüzüne baktı. Daha önceki parlak mavi yerine, güneşi örtmek için esen yoğun yağmur bulutlarıyla birlikte hızla karanlık ve uğursuz bir hal alıyordu.

"Fırtına yaklaşıyor. Ve şimşek gösterisi başlamadan önce bizi buradan çıkaracak birini aramak için henüz bir sonraki baz yakınında bile değiliz."

"Bu çok . Birkaç dakika önce yaklaşmakta olan bir fırtınaya dair hiçbir ipucu yoktu."

"Oh, eminim ipuçları vardı. Sadece hava durumunu takip etmektense haydutları kollamaya daha fazla odaklanmıştık." Etraflarındaki araziye inceledi, sonra sağ tarafı işaret etti. "Orada, dağın nasıl doğal bir çöküntü oluşturduğunu görüyor musun? Elektriği iletecek ağaçlardan ya da kayalardan uzakta mı? Buralarda sığınmak için en güvenli yer orası.

yıldırım başladığında. Yağmurda bizi kuru tutmaz ama ağaçların altında olmaktan ya da şu anki gibi açıkta paratoner olmaktan daha güvenli. Hadi gidelim."

Kıza kendisine katılmasını işaret etti ve onu daha önce çıktıklarından daha dık bir inişe yönlendirdi. Ayak bileğini burkması ya da ayağını kaybetmesi halinde kayalara sürtünmesi riskini göze almak istememişti, bu yüzden onu dağın etrafından dolaştırıyor, aşağıdaki vadiye doğru daha kademeli bir eğimle iniyordu. Ama buradaki fırtınalar ölümcül olabilirdi. Kaybedecek zaman yoktu.

Tabii spor ayakkabıları kayalık patikada ilerleme görevini yerine getiremiyordu. Bazı gevşek taşların üzerinde yalpaladı ve sıçradı, dengesini korumaya çalışırken kolları sallanıyordu. Adam belinden tutarak onu sabitledi.

"Bir dahaki sefere dağlarda yürüyüşe çıktığında düzgün ayakkabılar giy," diye takıldı.

Ona gülümsedi. Ve bu onun nefes alış verişine çılgınca şeyler yaptı.

Yutkundu ve onu tekrar ileri doğru itti. Çıkan esinti vücudunu serinletti ve düşüncelerine açıklık getirdi. Gerçekten de acilen bir sığınak bulmaları gerekiyordu, yoksa yıldırım çarpabilir, hatta yağmur başladığında kuru dere yataklarından birini geçiyorlarsa ani bir selde boğulabilirlerdi.

Bum!

Jody gökyüzüne baktı. Adam onu yakaladı ve ikisi de yere düşerken kollarını koruyucu bir şekilde ona doladı. Yere düştüklerinde Jody'nin acı dolu soluğunu duydu, çenesi göğsüne çarptığında nefesi kesildi. Başının arkası bir kayaya çarparak dişlerinin takırdamasına neden oldu.

Ona doğru itti. "Bu ne içindi? Gök gürültüsü-"

"Gök gürültüsü değildi. Çekil, çekil, çekil!" Yuvarlandı ve onu belinden yakaladı, çömelerek kendisiyle birlikte yukarı çekti.

Boom! Boom!

Adam'ın kafasının birkaç santim ötesinde bir kaya parçası patladı.

Jody irkilerek bir çığlık attı ve omzunun üzerinden baktı. "Bu muydu-"

"Silah sesi!" Onu önüne itti ve vücudunu kendi vücuduyla siper etti.

"Koş, Jody. Kaç!"

Yedinci Bölüm

Chh-chh.

Bu uğursuz sesin açıklanmasına gerek yoktu. Jody bunu aksiyon filmlerinde onlarca kez duymuştu. Pompalı tüfek sesiydi bu.

Adam, o daha tepki veremeden onu yere doğru çekmeye başlamıştı bile.

Bum! Chh-chh. Boom!

Yukarıdaki ağaçtan üzerlerine yapraklar ve talaş yağdı. Jody kendini durduramadan korku dolu bir ciyaklama sesi çıkardı. Tekrar koşmak için yerden kalkmaya başladı ama Adam onu geri bastırdı.

Parmaklarını ağzına götürerek sessiz olmasını işaret etti, sonra sağ tarafını göstererek ona kendisinden önce gelmesini işaret etti.

Anladığını belli etmek için başını salladı, her ne kadar onu korumak için kendini sürekli hedef haline getirdiği için ona bağırarak istese de. İş unvanı ne olursa olsun bu doğru değildi. Ama peşlerindeki adamlar seslere odaklandıkça tartışmak onu sadece daha fazla hedef haline getirecekti.

Yarı sürünerek, yarı ördek yürüyüşü yaparak ormanın içinden, çalı ve ağaç kümelerinin arkasından başka bir kaya grubuna doğru ilerlerken çıplak dizleri protesto çığlıkları atıyordu. Kurumuş yapraklardan, dallardan, çıtırdayarak ya da kırılarak yerlerini belli edebilecek her şeyden uzak durmaya çalıştı. Ama dağların bu yarı yanmış bölümündeki her şey, dokunduğunda ses çıkarıyor gibiydi. Tek yapabildiği sesin peşlerindeki adamlara ulaşmamasını ummaktı. Tek şansları onları atlatmak, saklanacak bir yer bulmak ve saklanmaktı.

Bir el omzuna dokundu. Adam'a baktı. Adam bir parmağını kaldırıp sol taraflarını işaret etti ve sonra ellerini sanki bir av tüfeği tutuyormuş gibi birleştirdi. Midesi bulandı ama anlayışla başını salladı. Adam tekrar bir parmağını kaldırdı ve biraz daha sola, neredeyse arkalarına doğru işaret etti. Bu kez diğer elini uzattı, işaret parmağını uzattı, başparmağını kaldırdı, bir tabanca taklidi yaptı. Owen ve Dövmeli Adam'ı görmüş olmalıydı, ikisi de onlara doğru yaklaşıyordu. Birinin tabancası vardı. Diğer nasıl pompalı tüfek almıştı? Bir tanesini arabanın içine mi saklamışlardı?

Tracy ile ilgili tehdit başarısız olursa diye mi? Jody kaçmayı başarır da peşlerine düşmek zorunda kalırlarsa diye mi?

Başını sallayarak yine anladığını belli etti. Sonra ellerini çaresiz bir hareketle uzattı ve "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Sağ tarafı işaret etti ve bir kez daha iki elini sanki bir av tüfeği ya da belki bir tüfek tutuyormuş gibi uzattı. Hayal kırıklığı içinde ağlamamak için dudağını ısırды. En azından artık Dövmeci Adam ve Owen'ın nereden tüfek aldığını biliyordu. Peşlerinde üçüncü bir adam vardı. Takviye kuvvet olmalıydı ve daha fazla silah getirmişti.

Lütfen dışarıda elinde başka bir silahla dördüncü bir haydut olmasın.

Önce , sonra kendisini işaret etti, sonra da arkasını gösterdi. Kadın kaşlarını çattı.

Bu doğru olamaz. Geldikleri yoldan geri dönmelerini mi istiyordu? Başını salladı ve iki adamı sollarında, diğerini de sağlarında tutacak düz bir çizgiyle önlerini işaret etti.

Kaşları aşağı indi ve başını iki yana salladı. "Güven bana," diye sessizce mırıldandı. "Hadi gel."

Adam omuzlarından tutup onu çevirdiğinde itiraz etmedi. Yapabileceği tek şey ona inanmak ve söylediği gibi ona güvenmekti. O bir profesyoneldi ve bu dağın yolunu bildiğini varsayıyordu. Ama o kesinlikle bilmiyordu.

İçgüdüleri ayağa fırlayıp koşmasını söylüyordu. Bu çok daha hızlı olurdu. Dağın bu bölümünde zemin neredeyse düzdü. Bir vadiye ya da platoya inmişlerdi, bacaklarını esnetmek ve onu çok uzaklara götürecek bir hız ve dayanıklılık patlaması yapmak için mükemmeldi.

Buraya gelebilirdi. Yıllardır hem okulda hem de dışarıda yaptığı koşular sonunda işe yarayacaktı - tabii Adam ona bu şansı verirse. Engelli bir parkurda koşmak zorunda kalmadığı sürece -yukarılarındaki patikada onu yavaşlatmış olan kayaların ve ağaçların üzerinden atlayarak- bu haydutlardan daha hızlı koşabileceğinden emindi.

Ama bir kurşundan kaçamazdı.

Bu konuda her türlü yanlış hissetmesine rağmen Adam'ın dediğini yaptı. Yarı sürünüyor, yarı derin bir çömelme halinde yürüyor, ne yöne gideceğini bildirmek için arkadan omuzlarından birine vurduğunda her seferinde sola veya sağa dönüyordu.

Adam, kıza durmasını söylemek için saçını çekiştirdiğinde aradan sonsuzluk geçmiş gibi görünüyordu. Adam ona dokunarak ve saçını çekerek bir at gibi davranıyordu. Çılgılık atmak istedi

hayal kırıklığı. Bunun yerine omzunun üzerinden baktı ve bir sonraki adımda ne yapacağını sormak için kaşlarını kaldırdı. Ama adam ona bakmıyordu. Gözleri kısılmış, her kası gergin ve tetikte, ormanın içine bakıyordu. Ona bir panteri : sinsî, uyanık, avını arayan. Ama bu durumda av olan o ve Adam'dı. Avlanan onlardı.

Adamın gözleri büyüdü ve aniden kadının belini kavrayarak onu kendisiyle birlikte geriye doğru çekti. Kadın ayaklarını sürüyerek ona yardım etmek için geri itti. Devrilmiş bir ağacın arkasına geldiklerinde, onu yere itti ve vücuduyla örttü.

Tanrım, adam çok ağırdı. Yaklaşık iki metre, üç santimlik saf kas onu toprağın içine sıkıştırdı, çam iğnelerinin ve ıslak yosunun küflü kokusu ciğerlerine sızdı. Derin bir nefes almak imkânsızdı, bu yüzden birbiri ardına sık nefesler alarak yeterli oksijen almak için mücadele etti.

Yakınlarda bir dalın keskin çatırtısı duyuldu. Kadın dondu kaldı. Adam onu daha da sert bir şekilde yere bastırdı ve Adam'ın üzerinde koyu renk kıyafetler, kendisinin üzerinde ise beyaz bir bluz olduğunu fark etti. Ormanın bu kısmının kasvetinde beyaz gömleği bir işaret feneri gibi göze çarpacaktı. Onu saklamak ve gömleğinin takipçilerini uyarmamasını sağlamak için elinden geleni yapıyordu.

Bir çatırtı daha duyuldu ama daha . Onları adamlar onları görmemiş olmalıydı ve başka bir yöne doğru ilerliyorlardı.

Ciğerleri hava almak için çılgık atıyordu. Karanlık noktalar görüşünü doldurmaya başladı. Enerjisinin sızdığını hissedebiliyordu. Uzunları erişte gibi gevşedi. Kulaklarında garip bir uğultu duyuldu. Ağırlık kalktı ve her şey kendi ekseninde döndü.

"Jody."

Nefes nefese kaldı, derin bir nefes çekti, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Karanlık peçe düştü. Gözlerini kırıştırdı ve Adam'ın kendisinden birkaç santim ötedeki güzel gözlerine baktı. Adamın alnı endişeyle kaplıydı ve onu hafifçe sarsarken ağzı gergindi.

"Jody," diye fısıldadı sertçe. "İyi misin?" Onu tekrar sarstı, bakışları onunkileri arıyordu.

Adamın ellerini . "Ben iyiyim," diye fısıldadı. "Nefes alamadım."

Yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm," diye sessizce mırıldandı ve parmaklarını dudaklarına götürerek yalnız olmadıklarını, silahlı adamların hâlâ peşlerinde olduğunu bilmesini sağladı.

Dizlerinin üzerine onu takip edebilmek için göğsüne bastırdı. Bunun yerine onu kollarının arasına aldı ve koşmaya başladı. Belinden eğilmiş, çalılar ve ağaçların onları gizleyebilmesi için mümkün olduğunca alçakta duruyordu.

Adamın gömleğine sıkıca sarıldı, can havliyle tutunmaya çalıştı, ağaçlar ve çalılar hızla yanından geçiyor ve başını döndürüyordu. Gözlerini sıkıca kapadı ve kollarını ve bacaklarını çekerek kendini olabildiğince küçültmeye odaklandı. Kollarında bir aşağı bir yukarı sallanırken, her an düşecekmiş gibi hissettiği çılgın bir yolculuktu bu. Ama adam düşmesine izin vermedi. Onunla tanıştığı ilk andan beri yaptığı gibi onu korudu.

Peşlerindeki adamlar neredeydi? Böyle koştuğuna göre yakınlarda olmalılar. Ama kimse onlara ateş etmiyordu, bu yüzden onları görmemiş olmalıydılar. En azından henüz. Adamın göğsünün kendininkine karşı inip kalktığını hissetti. Onu taşımak ve böylesine doğal olmayan, eğik bir pozisyonda koşmak ona zarar veriyordu. Adımları yavaşlıyor, nefes alış verişleri hızlanıyor ve hızını korumak için mücadele ediyordu.

"Koy. Beni. İndir." Her bir kelime onun adımlarıyla uyum içinde ağzından döküldü.

Durmak yerine onu kendine doğru daha sıkı çekti, ağzı kulağının yanına bastırdı. "Çok yakın," diye mırıldandı.

"Düşündüğünden daha hızlı koşabilirim. İndirin beni. *Lütfen*."

Tökezledi ve küfretti, sonra tekrar tökezledi. Yere düştü, kızı kollarından kalın yapraklar ve yabani otlardan oluşan bir halının üzerine döktü. Dizlerinin üzerine çöktü ve onu kontrol etmek ve ne kaçmaları gerektiğini sormak için döndü.

Sonra dondu kaldı.

Dehşet içinde haykırmamak için elini ağzına kapattı, uzaktan gelen ve ormanın zeminine çarpan ayak seslerine dikkat kesildi.

Yaklaşıyoruz.

Çimlerin ve çalılarının arkasında alçakta kalmaya dikkat ederek Adam'a doğru koştu. Adam'ın acı dolu bakışlarıyla karşılaştığında gözlerinin arkası yaşlarla doldu. Göğsünün ortasından aşağısı bir tür çukura, bir obruğa ya da belki vahşi bir hayvanın inine sıkışmıştı. Kollarını yanında birleştirmiş ve kendini kurtarmak için mücadele ediyordu. Ama her hareket ettiğinde yüzü soluyordu. Belli ki çok acı çekiyordu.

Ayak sesleri yere daha sert vuruyordu, daha yüksek sesle, yaklaşıyordu.

Biri bağırdı. Jody kelimeleri tam olarak çıkaramasa da başka bir adam cevap verdi.

"Saklan," diye emretti Adam, sesi alçak ve sertti. Konuşmakta zorlandığı belliydi.

"Seni bu delikte bırakmayacağım," diye fısıldadı.

"Git." Ona yardım etmek için uzandığında ellerini itti. En yakındaki ağaçları işaret etti. "Acele et, onlar seni görmeden."

Bir bağırış daha duyuldu.

Kadın ona tekrar uzandı ama adam elini itti.

"Jody, çık buradan. Şu ağaçlara doğru git. Bana yardım etmek için yapabileceğin hiçbir şey yok." Ellerini yere bastırdı ve gerindi, kolları çabalamaktan titriyordu. Vücudu zar zor hareket ediyordu. İyice sıkışmıştı.

Yardım edebilecek bir şey bulmak için umutsuzca bir daire çizdi. Orada, birkaç metre ötede kalın, kırık bir dal parçası vardı. Ona doğru hamle yaptı, yakaladı ve Adam'a doğru çekti. Şimdi ne olacaktı? Sopyayı deliğe sokmak ve onu çıkarmaya çalışmak için göğsünün etrafında yer yoktu.

"Orada," diye bir bağırış duyuldu. "Sanırım bir şey gördüm."

Adam onun kolunu tuttu ve kendine çekti. "Bırak beni. Ormana koş. Kendini kurtar, Jody. Acele et!"

"Seni öldürecekler. Onlar seni bulup vururken öylece saklanamam." "Başka seçeneğim yok. Sıkıştım. Senin hayatta kalman ikimizin de ölürüz. *Git.*"

Dizlerinin üzerinde tekrar döndü, ona bir şans vermek için başka bir şey, herhangi bir şey aradı. Yakınlarda kayalar vardı ama onu uzun süre saklayamazlardı. Burada kolay hedefti. Bekle. Kayalar. Sürüklediği dal çok kısıydı ama daha uzun bir tane bulabilirse...

"," diye fısıldadı. "Jody-"

Ondan hızla uzaklaştı, kalbi duyabildiği ayak sesleriyle aynı ritimde çarpıyordu. Risk alarak, en yakın çalının üzerinden görebileceği kadar yukarı kalktı, sonra tekrar aşağı eğildi. Üç adam da görüş alanında, birbirlerinden yaklaşık yirmi adım, belki de elli metre uzaktaydılar. Her çalının, her ağacın arkasını arıyorlardı. Birkaç dakika içinde burada olurlardı, belki daha az. Etrafında dönüp durdu ve sonra onu gördü.

Başka bir dal, bu daha kalın, daha uzun, bir sopa ya da kalın bir baston gibi. İşe yarayacaktı. Yaramak zorundaydı.

Dalın üzerine tırmandı, sonra onu Adam'a doğru sürükledi ve dalın iki ucunu kayaların arasına soktu. Dalın ana kısmı Adam'ın yaklaşık bir ayak yukarısındaydı. Adam ona öfkeli bir bakış attıktan sonra dalı yakaladı. Tuttu. Dala doğru gerindi, büktü ve çekti. Göğsünün etrafındaki zemin hareket etti. İşe yarıyordu.

"Bir şey mi duydun, Owen? Bu ses geldi?" Adam dondu kaldı ve Jody'ye baktı. "Git," diye tekrar emretti. Tereddüt etti.

Kasıldı, dalı itti ve çekti, vücudunu büktü. Bir, iki santim yükseldi, sonra yüzü acının aynası gibi geriye düştü. Adamlar neredeyse üzerlerine geliyordu. Onu vurup öldüreceklerdi. Belki onu da vuracaklardı, uyardığı gibi onu kanatlandıracaklardı, esir alacaklardı, böylece sahip olduğunu düşündükleri şey için onu sorgulayabileceklerdi.

Adam'ın ona kaçmasını, saklanmasını söylediği ağaçlara doğru baktı. Kayalar ve çalılar, siper almasına yetecek kadar uzun süre görüşünü engelleyebilirdi. Ama bu, çukurda yakalanan onurlu adamı, onun için hayatını defalarca tehlikeye atan adamı kurtaramazdı

Ona el sallıyordu, yüzünde bir öfke maskesi vardı ve onu ormana doğru koşturmaya çalışıyordu. Kız onu görmezden geldi. Ormanın sol tarafına baktı. Orada ağaçlar daha seyrekti. Ama zemin neredeyse düzdü. Eski lise koçunun dediği gibi hızlı bir parkurdu. Ve saklanmasını istediği ağaçlar gibi Adam'a yakın değildi.

Kendisini öldürmek istiyormuş gibi görünen Adam'a baktı.

Lütfen, lütfen bu işe yarasın. Bırakın yaşasın.

Eğildi ve ondan yaklaşık otuz metre uzağa çömelerek koştu. Sonra ayağa kalktı.

"İşte orada!" Dövmeli Adam bağırdı. "O orada!"

Jody havalandı, açık alanda koşarken kolları ve bacakları pompalanıyordu.

Sekizinci Bölüm

Adamlardan biri çok yaklaştığında Jody dal parçasını bir beyzbol sopası gibi savurdu.

Diğer ikisi onunla oynamaya devam ederken güldüler ve küçük açıklıkta etrafındaki çemberlerini yavaşça daralttılar.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

Owen adındaki çukurlu olan sırttı ve ona doğru hamle yaptı. Kadın dalı geniş bir kavis çizerek savurdu.

Geri sıçradı, gülerik ve sırtarak. "Arkadaşından daha alingan."

Midesi bulandı. "Nerede o? Tracy nerede?" Daldaki tutuşunu sıkılaştırdı, dönüp durarak üçünü de izlemeye çalıştı.

"O yaşıyor," dedi Dövmeci Adam ona. "Ama patronunun tüm fotoğraflarını ve videolarını nerede sakladığını söylemezsen uzun süre hayatta kalamayacak."

Dişlerini sıktı. "Neden Sam'e sormuyorsun?"

Ağzı zalim bir gülümsemeye kıvrıldı. "Çoktan yaptım. Senin küçük arkadaşından daha açık sözlü değildi. Senin daha işbirlikçi olacağını umuyordum."

"Sana söyledim. Başka resim ya da videonun nerede olduğunu bilmiyorum. Sam hepsini her gün ofise kilitliyor. Onun müşterisi misin? Belki işleri . Belki Sam'in daha fazla bilgiye sahip olduğunu düşündün ama değildi-"

"Polis nerede, Jody kız?"

Dala daha sıkı sarıldı. "O... o . Uçurumdan . Cesedini orada bırakmak zorunda kaldım."

"Şimdi, şimdi, Jody." Diğerleri daireler çizmeye devam ederken, Jody onun önünde, ağaç dalının ulaşamayacağı bir yerde durdu. "Ben de birbirimizi anlamaya başladığımızı sanıyordum. Ama sonra sen bana yalan söyledin." Başını iki yana salladı. "Yalancıları sevmem." Sol eliyle hızlı bir hareket yaptı.

Jody o yöne doğru döndü ve elindeki dalı olabildiğince sert ve hızlı bir şekilde savurdu. *Çat!* Owen'ın kafasının yan tarafına çarptı. Gözleri

yuvarlandı ve yere düştü, ağzının kan damlıyordu.

Dehşet içinde ona baktı. Onu öldürmüş müydü? Hayır, göğsü hareket etti. Tekrar hareket etti. Nefes alıyordu.

"Devam et, Thad. Ona bir ders ver."

Başını yukarı kaldırdı. Dövmeli Adam hâlâ ulaşamayacağı bir yerde, kenarda duruyordu. Diğer adam, Thad, yine onun etrafında dönüyordu. Ama gülümse miyordu. Ve elinde bir bıçak vardı.

Dala tutunuşunu sıkılaştırdı. Kalbi o kadar sert atıyordu ki nabzı kulaklarında gümbürdüyordu. Gerçekten de tüm bu korkunç güne sadece burada, Adam'ı bıraktığı yerden iki yüz metre ötede ölmek için mi katlanmıştı? Ona kaçması için fazla mesafe bırakmayı başaramamıştı. Onlar geri dönüp onu bulmadan önce kaçabilecek miydi?

Thad ona doğru atıldı, bıçağını uzattı. Kadın dalı savurdu.

Tam zamanında geri sıçradı, yine gülüyordu. Bundan zevk alıyordu.

Sola doğru çalım attı, sonra sağa doğru sapladı.

Yan tarafa sıçradı ve dalı tam zamanında getirerek bir tokat attı.

Bıçağı geri verdi. Bu çok yakındı, çok yakın. Nefesleri kısa, kesik kesik geliyordu. İki boksör gibi birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. Dövmeli Adam'a dikkat etmeye çalıştı, onu çevresel görüş alanında tutmaya çalıştı. Ama Thad daireler çizmeye devam ediyordu ve o da dönmeye devam etmek zorundaydı yoksa arkasından bıçaklanma riskiyle karşı karşıya kalacaktı.

"Zaman kaybediyoruz, Thad. Yapıştır onu artık."

Jody'nin midesi sıkıştı.

Öldürmek için harekete geçtiğinde Thad'ın yüzü konsantrasyonla buruştu.

Bıçağı başının üzerine kaldırdı, yaklaştı, yaklaştı.

Sadece tek bir şansı olabileceğini bilerek dala tutundu.

Thad gırtlaktan bir çığlık attı, Jody'nin kanını donduran bir savaş çığlığıydı bu. Bıçağını kaldırarak ileri atıldı. Jody tüm gücüyle dalı savururken korkusunu, hayal kırıklığını ve öfkesini haykırdı.

"Hayır!" Thad bağırdı, karanlık bir şekil ona çarpıp yere düşürmeden bir saniye önce.

Jody'nin savuruşu boş havayla karşılaştı. Aldığı ivmeyle yere ve dal elinden uçtu.

Solundan birkaç metre öteden küfür sesleri geliyordu. Arkasından daha fazla küfür ve gümbürtü geldi. Kendini dizlerinin üzerine itti ve etrafına bakındı. Solundaki Dövmeli Adam'dı, yüzü öfkeyle çarpılmıştı.

silahını çekti. Sarsılarak arkasına baktı. Thad yerdeydi, onu yakalayan adamla boğuşuyordu -Adam! Ve sadece birkaç adım ötede, Thad'ın yakalamak için mücadele ettiği ödül bıçağı ışıpta göz kırptıyordu.

Bam!

Eğildi ve dönüp bakınca Dövmeli Adam'ın silahını çekmiş, çatışan iki adama doğrulttuğunu gördü. Adam'ı vurmaya çalışmış olmalıydı. Çenesi sıkılıydı ve yerde dövüşen adamların arasında bir açıklık beklerken tabanca iki eliyle tuttuğu kabzasında hareket etmeye devam ediyordu.

Jody arkasını döndü ve bıçağa doğru atladı. Göz ucuyla Dövmeli Adam'ın kendisine doğru döndüğünü gördü. kavradı ve bıçağı hızlı bir hareketle fırlattı, etrafında döndü ve toprağa geri düştü.

Öfke ve acı dolu bir haykırış açıklığı doldurdu. Dövmeli Adam'ın tabancası yere düştü. Bıçağın ağzı sol omzuna gömülmüştü, etrafından hızla kan sızıyor ve gömleğini karartıyordu. Jody'ye bakarken gözleri kötü niyetle ve intikam vaadiyle parlıyordu. Bir ürperti vücudunu sarstı ve dizlerinin üzerine çöktü. Sol kolu yanında işe yaramaz bir şekilde asılı duruyordu ama sağ eli çoktan tabancaya uzanmıştı.

Koşarak uzaklaşan Jody, sahip olduğu tek silah olan dalı aradı.

Güçlü kollar onu arkadan yakaladı ve geriye doğru çekti. Kaldırılırken onlara karşı mücadele etti.

Dövmeli Adam kaldırdı ve kaldırırken küfürler savurdu.

Yere düştü, tekrar yere çarparken görüşünü karanlık bir şey doldurdu.

Bam! Bam! Bam! Bam!

Silah sesleriyle irkildi ama tek görebildiği tam karşısında devrilmiş bir ağacın sert cüssesi idi. Dönmeye başladı ama güçlü kollar onu aşağı itti -tıpkı daha önce defalarca yaptıkları gibi. Adam!

"Yerde kal," diye fısıldadı sertçe.

Daha fazla silah sesi duyuldu. tahta parçalandı ve başına yağdı.

Adam şimdi onun yanında dizlerinin üzerine çökmüş, Thad'dan almış olması gereken bir silahı kaldırıp açıklığa doğrultmuştu. Karşılık ateşi sağır ediciydi.

Jody kulaklarını kapattı ve daha fazla silah sesi duyulurken kendini sıkı bir topun içine sıkıştırdı.

Yeni bir yönden bir sürtünme sesi ve daha fazla küfür duyuldu. Adam'ın vücudunu vücuduna karşı hissedebiliyordu, sağa doğru dönüyordu. Bir, iki kez ateş etti.

Bam! Sol taraftan bir el daha ateş edildi.

Adam dönüp ağacın arkasına saklanırken küfretti.

Ayak sesleri yere çarpıyordu, kaçan adamların sesi.

Sesler azaldı, sessizliği bozan sadece Adam'ın sert nefes alışları ve kendi sığ solukları kaldı.

Ona baktı, silahı hâlâ elinde sıkılıydı. "Gittiler. Şimdilik. Sen iyi misin?"

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı, yüzünün yan tarafındaki taze kanı, ellerini ve bariz bir acıyla kenetlenmiş dudaklarının beyaz çizgisini fark etti. Kıvrılıp doğruldu ve bakışları adamın üzerinde gezindi. Giysileri kirli ve yırtıktı, kir ve terden keçeleşmişti. Sonra nihayet adamın neden bu kadar acı çektiğini gördü.

"Olamaz." Sol baldırını delip geçen ve pantolonunun paçasının ön ve arkasında açılmış kanlı deliklerden dışarı taşan kalın tahta parçasına dehşet içinde bakarken kelimeleri aniden sıkışan boğazını tıkadı.

"İyi misin?" diye tekrarladı, sesi endişe ve acının sert bir karışımıydı.

"Ne? Evet, evet, ben iyiyim. Ama sen, Adam, ne kadar acıdığını hayal bile edemiyorum." Kadın adamın sol bacağına uzandı ama adam geri çekildi.

"Bırak onu. Harekete geçmeliyiz. Yaralarını saracaklar ama geri dönecekler. Bu artık elindeki bilgilerle ilgili değil. Bu intikamla ilgili. Fırsatını bulduklarında ikimizi de öldürecekler. Buradan gitmeliyiz."

"Ama bacağın. Onunla yürüyemezsin. Sana yardım etmeme izin vermelisin. Bir splint yapacağım-"

"Buraya kadar geldim. Biraz daha ilerleyebilirim. Savunulabilir bir pozisyona geçmeliyiz. Acele edin." Tabancayı ön cebine soktu, sonra devrilmiş ağaca yaslanarak kendini yukarı itti.

Jody ayağa fırladı ve ona yardım etmek için uzanarak yanında durdu. Sonra açıklığın ortasında yatan cesedi gördü. Bu Tattoo Guy ya da Owen değildi. Thad'dı. Görmeyen gözleri, alnının ortasında küçük bir kırmızı nokta olan, hâlâ tehditkâr fırtınasını karanlık gökyüzüne bakıyordu. Başının altındaki toprak kana bulanmıştı.

Bir elini boğazına bastırdı.

Adam'ın çenesi çalıştı, elleri iki yanında yumruk oldu. "Bu bizim ezeli düşmanımız Dövmeci Adam'ın işi. Tahminimce geride kendisi hakkında bize bilgi verebilecek kimseyi bırakmak istemedi."

Bakışları onunkilere kaydı. "Kendi adamını mı öldürdü?"

Başını salladı. "Bu da bizi öldürmekte tereddüt etmeyeceği anlamına geliyor, özellikle de sen ona o bıçakla vurmayı başardıktan sonra. Bana affedip unutacak bir tip gibi gelmedi. Yarasını sarar sarmaz tekrar peşimize düşecektir. Takviye kuvvet getirirse hiç şaşımam. Buradan çıkmalı, daha güvenli bir yere çekilmeli ve bir baz istasyonunun menziline girip telsizle yardım isteyene kadar ilerlemeye devam etmeliyiz."

Ayaklarının üzerinde yalpaladı, sonra kendini ağaca yasladı.

Sempatı içinde ağlamamak için dudağını ısırdı. İnanılmaz güçlüydü, kadının onu bıraktığı o delikten bir şekilde sürünerek çıkmayı başarmıştı. Ve bacağı korkunç bir şekilde hasar görmüş olsa bile onu kurtarmak için. Bir şekilde onunkine denk bir içsel güç , böylece onu güvenli bir yere götürebilir ve sonunda sırt çantasında ilk yardım çantası arayabilirdi. Ağzı acı acı burkuldu. Bir kitten çok daha fazlasına ihtiyacı vardı. Travma ünitesi olan bir acil servise ihtiyacı vardı.

"Hadi gidelim. Şu ." Sola doğru işaret etti.

"Dağların derinliklerine mi? Emin misiniz? Kasabaya geri dönmemiz gerekmiyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Tek gerçek şansımız bir baz istasyonunun menziline girmek, böylece telsizle bir kurtarma ekibi çağırabilirim.

Geldiğimiz yoldan geri dönersek

kırık kule, orman yangınlarında yok olan. Batıya yönelirsek, birkaç dakika içinde çalışan bir kulenin menziline girmiş oluruz."

"Birkaç dakika mı?"

"Aşağı yukarı."

Rahatlama bacaklarını güçsüzleştirdi. Yakında onları koruyacak silahlı başka korucular ve Adam için tıbbi yardım bulacaklardı. Sonra da FBI'ı ya da arkadaşı Tracy'yi bulmak için kime ihtiyaçları varsa onu getirebileceklerdi. Ve Sam, eğer hala hayattaysa. O zaman Dövmeci Guy ve Owen'ı ait oldukları hapishaneye koyabilirlerdi.

Belki, sadece belki, şeye rağmen buradan çıkmayı başarabilirlerdi. Adam döndü ve topallayarak ilerledi.

"Bekle." Ona olduğu yerde kalmasını işaret etti ve devrilmiş ağacın etrafından dolandı.

"Jody, sen ne-"

"Bu." Haydutlar yakalayıp etrafını sardıktan sonra kendini savunmak için sopa gibi kullandığı kalın dal parçasını havaya kaldırdı. "Kalın, ağır ve baston olarak kullanılabilir kadar uzun." Ona doğru koştu ve sopayı uzattı.

Ağzını çevreleyen acı çizgileri hafifledi ve ona küçük bir gülümseme sundu. "Bu işimi görür. Teşekkür ederim. Kendimi çukurdan çıkarmak için kullandığım ikiye bölündü, yoksa mükemmel bir baston olurdu." İleriye doğru bir adım atarken dalın uzunluğunu yere bastırarak test etti. Yüzünü buruşturdu ama hemen yüz düzeltti. "Harika çalışıyor. Hadi gidelim."

Birlikte topallayarak batıya doğru yürüdüler, kötü adamların onları aramaya gelme ihtimaline karşı ağaç sınırına yakın . Ormanın dışında kaldıkları için ilerlemek daha kolaydı ve Adam'ın etrafından dolaşması gereken daha az engel vardı.

"Durup bacağındaki odunu çıkarmamız gerekmez mi?"

Başını iki yana salladı. "Kanamayı kontrol ediyor. Şeytan gibi acıtsa da onu içeride bırakmak daha iyi."

İkna olmamış bir şekilde başını salladı. Ama en son tıbbi eğitimi beşinci sınıfta kalp masajı olduğu için, sunabileceği gerçek bir bilgeliği yoktu.

" azından fırtına diniyor. Bu iyi bir şey" dedi.

Yukarı baktı ve başını salladı. "Görünüşe göre doğuya doğru ilerliyor. Bize bir şey olmaz."

İlk başta sabit bir hızda ilerledi. Ama bir sonraki dağın eteklerine doğru yavaş yavaş tırmanmaya başladıklarında hızı düşmeye başladı. Derme çatma bastonuna gittikçe daha fazla yaslanıyordu. Bacağını delen kırık tahta parçası kanamayı gerçekten durduruyorsa, tahta çıkarsa ne kadar kötü olacağını hayal bile edemiyordu. Pantolonunun paçasında koyu, ıslak bir leke yavaşça yayılıyordu.

Adamın arkasındaki yere baktı. Parlak kan lekeleri izlerini . Alt dudağını endişelendirdi, bu noktada önemli olup olmadığından emin değildi. Kimseyi atlatacak kadar hızlı gitmiyorlardı. Kötü adamlar onları aramak için geri dönmeye karar verdiklerinde, onları çok çabuk bulacaklardı, takip edilecek bir kan izi olsun ya da olmasın.

"Ne oldu?" Adam sordu, sesi acıdan boğuklaşmıştı. "Hiçbir şey."

Durdu, destek için bastonunu kullanırken kesik kesik bir nefes aldı. "Bir şey yok. Neyin var?"

"Sadece, şey, oldukça belirgin bir iz bırakıyoruz. Önemli olduğunu sanmıyorum ama-"

Arkasına baktı, sonra küfretti. "Sırt çantam. İçinde fazladan bir gömlek olmalı. Onu sarabiliriz-"

"Hallediyorum." Onun arkasına geçti ve gömleği çabucak buldu, sonra da çantanın fermuarını çekti. Bir an sonra bakmak için geri çekildi. Gömlek bacağının etrafına, sopanın çıkıntı yaptığı yerin hemen altına sıkıca sarılmıştı. Kanı emiyordu ve sopayı sabitleme avantajı da vardı. Kadının bakımlarına katlanırken birkaç beyaz dudaklı an olmuştu. "Bu işe yarayacaktır," dedi. "Umarım yürürken de acıyı biraz hafifletmeye yardımcı olur."

Bir adım ileri attı, sonra bir adım daha. yerde hiç kan kalmamıştı. Ama çatma bastonunu sıkıca kavrayışı ona acısının daha da kötü olduğunu söylüyordu.

Ona yardım bulmaları gerekiyordu. Yakında.

"Henüz bir kulenin menzilinde olduğumuzu düşünüyor musun?" Adamın yanına gitti ve omzunu onun omzunun altına sıkıştırarak topallayarak ilerlemesine yardım etti. Daha önce yaptığı gibi onun yardımını reddetmemesi çektiği acının bir .

"Denemeden önce birkaç dakika daha bekleyelim," dedi. "Park haritasını kafamda . Sanırım şuradaki ağaca yaklaştığımızda -" eliyle bir futbol sahası uzunluğundaki bir grup ağacı işaret etti "- bu işimizi görür."

Hedeflerine doğru topallayarak ilerlerken, "Açıklıkta beni kurtardığın için sana hiç teşekkür etmedim. Bunu nasıl başardığını bilmiyorum. Ama sen oraya gelene kadar ben gidiciydim. Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme. Ben sadece yapıyorum-"

"İşiniz, evet, biliyorum. Ama eminim çoğu insan bir yabancıya yardım etmek için sizin yaptığınızı yapmaz. Bu yüzden belki de size teşekkür ettiğimde benimle tartışmak yerine sadece 'rica ederim' diyebilirsiniz."

Ağzı seğirdi ama bir gülümseme oluşturmayı tam olarak başaramadı. "Bir şey değil."

Kız da karşılık olarak onun yanını sıktı ve ilerlemeye devam ettiler.

İşaret ettiği ağaçlara ulaşana kadar bir sonsuzluk geçmiş gibiydi. Dönmesine ve kayaların üzerine oturmasına yardım etti.

Titrek bir nefes verdi ve ona güven verici bir gülümseme verdi. "Her şey yoluna , Jody. Bunu başaracağız."

"Alınmayın ama," dedi, "korucu arkadaşlarınız nihayet buraya gelip bizi bu dağlardan indirdikten sonra bir daha asla geri dönmeyi düşünmüyorum. Büyük Dumanlı Dağlar Ulusal Parkı'na doydum."

Kıkırdadı ve telsizini kemerinden çıkardı. Sonra kaldırdı ve dondu kaldı.

Jody dönüp baktı. Ama kimseyi görmedi. Ya da kimseyi duymadı. Anlayabildiği kadarıyla yalnızdılar. "Sorun ne?" Arkasını döndüğünde Adam'ın yüzünde yenilmiş bir ifadeyle boşluğa baktığını gördü. "Adam?"

Tek kelime etmeden telsizi kaldırdı. Ekranın tam ortasına bir kurşun deliği açılmıştı.

Dokuzuncu Bölüm

Jody kurşun deliğine baktı. "Belki... belki radyo yine de çalışır." Birkaç düğmeyi çevirdi. "Bozulmuş. İşe yaramaz."

"Ama-"

"Unut ." Telsizi tekrar kemerine taktı ve bakışlarıyla ufku tarayarak onun yanından geçti. "Dövmeli Adam'ın omzuna dikiş attıracağını ve takviye kuvvetlerle birlikte peşimizden gelmeden önce gemiye ağır kesici alacağını düşünüyorum. O üçüncü adamı buradan çıkardığı kadar hızlı-"

"Thad."

Başını salladı. "Thad. Onu buraya ne kadar çabuk getirdiyse, muhtemelen yakınlarda daha fazla kaynağı vardır. Uzun sürmez." Thad'ın tabancasını kılıfından çıkardı ve şarjörünü çıkardı. Sonra şarjörü geri taktı ve silahı kılıfına soktu. "Şarjörde altı, fişek yatağında da bir mermi kaldı. Benim Glock'um gibi 40 kalibre. Yani fazladan şarjör Sırt çantam işe yarayacak. Tamamen savunmasız olmayacağız. Savunulabilir bir pozisyon bulup yerleşmemiz ve bir plan yapmamız gerekecek."

"Bir plan kulağa hoş geliyor. İlk hamlemiz ne olacak?"

Sırt çantasını omuzlarından silkti ve yere bıraktı. "Bana dırdır edip durduğun ilk yardım çantası mı?"

"Ben dırdır etmem."

Göz kırptı, bacağına saplanmış bir tahta parçası olduğu düşünüldüğünde bu şaşırtıcıydı.

"Kit çantanın en altında. Benim için getirebilir misin?"

"Elbette." Dizlerinin üzerine çöktü, cildindeki kesikler ve sıyrıklar yeniden sızlamaya başlayınca yüzünü buruşturdu. Çantasını karıştırdı, biraz su ve enerji barları olduğunu fark etti, hayatları için koşmakla meşgul olmadıklarında kullanışlı . Şişelerden birini aldı ve ona uzattı. "İç şunu."

"Henüz değil." Açılmamış şişeyi kayanın üzerine koydu.

Tıbbi kiti çıkardı ve ona uzattı. "Vücudunuzun yaralarıyla savaşmasına ve kaybettiğiniz kanı yenilemesine yardımcı olmak için su içmeniz gerekiyor. Neden şimdi içmiyorsun?"

"Çünkü önce yapmamız gereken başka bir şey var."

Plastik kutunun üstünü tıklayarak açtı, içini karıştırdı, sonra bir makara siyah iplik ve uzun, kötü görünümlü bir iğne çıkardı.

"Düşmanlarımızla karşı karşıya geleceksek," dedi, "daha fazla kan kaybetmeyi göze alamam. Ve hareket halinde olmalıyım. Çubuğu bacağımdan çıkaracağım. Sen de bana dikiş atacaksın."

* * *

ADAM, Jody'den kendisini dikmesini istediğinde yüzünün yeşile döndüğüne yemin . Şimdi tamamen solmuştu, neredeyse yarı saydamdı. Sağ eli karnına gitti.

"St... seni dikmek mi?"

"Bunu beklemek çok zor," dedi. "Ve bunu senden istemekten nefret ediyorum. Ama odunu çıkardığı bacağımın önünden ve arkasından kanlar akacak. Kanamayı durdurmak ve yaraları dikmek için ikimiz de gerekeceğiz."

Başını salladı ve ondan uzaklaştı. "Daha önce sadece üzgün olduğum için kustum. Birinin etine iğne batırmak bambaşka bir seviye. Ben bunu yapamam."

"Yapabilirsin. Düşündüğünden çok daha güçlüsün. Senin yaptığın gibi kötü adamları benden uzaklaştırabilecek kaç kişi tanıyorsun? Sen benim hayatımı kurtardın, Jody. Bunu biliyorsun. Ve sonra silahlı ve bıçaklı üç adamla yüzleştin ve hikayeyi anlatmak için yaşadın. Sen bir kahraman ve savaşçısın. Bunu *başarabilirsin*."

Sözleri kafasına dank omuzları dikleşti. Yanaklarına biraz renk geldi. Sonra iğneye ve ipliğe baktı ve tekrar solgunlaştı. "Lütfen bana acıyı dindirecek anesteziniz olduğunu söyleyin."

Yavaşça başını salladı. "Hayır, içmiyorum."

"Alkol?"

"İçen türden mi yoksa ovuşturan türden mi?" diye alay etti.

"İkisi de! Acı ve mikroplar için bir şeyler içmelisin." "Korkarım viskim kalmadı. Ama antiseptik spreyim var. Ve gazlı bez ruloları."

Titrek bir elini boğazına götürdü. "Deli gibi acıyacak."

"Zaten deli gibi acıyor. Yapacağın hiçbir şey daha da kötüleştiremez." Öne doğru eğildi ve kızın elini içine aldı. "Yardıma ihtiyacım var. Burada açık hedef durumundayız. Yeterince korunak yok. Elimden gelse devam eder, bunu yapmak için daha iyi bir yer arardım. Ama fark etmediysen diye söylüyorum."

Bacağıma sardığı şey çoktan sırlıslıkam oldu. Yine kan izi bırakıyoruz. Ve başım dönüyor. Kanamayı hemen durdurmalıyız, yoksa işinize yaramam. Seni savunamayacağım. Bayılmış olacağım."

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı.

Adam kaşlarını çatı ve kadının hâlâ bacağı üzerinde çalışmayı reddettiğini düşündü. Ama sonra ipliği ve iğneyi ondan aldı ve dizlerinin üzerine çöktü. Muhtemelen onu incitmek istemediği için özür diliyordu. Daha önce ondan daha hassas ve iyi kalpli biriyle tanıştığını sanmıyordu.

İlk yardım çantasını yanına koydu ve antiseptik spreyi buldu. Daha iyi erişebilmesi için bacağına önüne doğru uzattı. Pantolonunu kesmek için bıçağını kullandı ve uçlarını dizine kadar yuvarlayarak yoldan çekti.

Jody Ingram bir şeyi kafasına koyduğunda, kendini tamamen ona adar. Bir talim çavuşu gibiydi, ona emirler veriyor, neye ihtiyacı olduğunu belirliyordu.

Yarayı dikmek için daha fazla yer açmak amacıyla botunu çıkarmak acı ver. Ama çabuk bitti.

Gömleklerinden bir diğerini, çantasındaki tek gömleği, bu feda etti. Tahta parçasının giriş ve çıkış noktalarının hemen altından baldırına sardıktahta çıkar çıkmaz baskı uygulamaya hazırды.

Bacağına hazırlarken sergilediği özgüven, parlak gözlerle ona baktığında buharlaşmış gibiydi. "Bunu yapacağım," diye güvence verdi ona. "Ama muhtemelen tüm bu süre boyunca ağlayacağım ve hatta kusabilirim. Bununla başa çıkmak zorundasın, tamam mı?"

Bu kadar acı çekerken onu güldürebilmesine şaşırmıştı. "Pekala."

Başını salladı. "Devam et o zaman. Ben hazırım. Çıkar onu." Gözlerini sıkıca kapadı ve baldırını destekledi.

Çektiği acıya ve daha da çekeceği acıya rağmen ona gülümsemekten ve hayranlık duymaktan kendini alamadı. Söylediklerinde ciddiydi. O gerçekten de cesur, kahraman ve güçlüydü. Aynı zamanda hassas ve nazikti, bugünlerde nadir görülen bir kombinasyondur bu.

Ayak bileklerini çaprazladı ve diğer bacağına sabit tutmak için sağlam bacağına destek olarak kullandı. Sonra da çukura düştüğünde üzerine saplanmış olan iki santim kalınlığındaki ağaç dalını kavradı. Baldırı sadece ağacı kavramaktan bile zonklamaya başlamıştı. Bu çok canını yakacaktı. Ve bunu yapmak zorundaydı.

Ne kadar acı verirse versin, Jody'yi olduğundan daha fazla üzmemek için sessiz kaldı. Ve böylece dağlarda onları arıyor olmaları ihtimaline karşı yerlerini haydutlara bildirmedi.

Zihinsel olarak saydı. Bir. İki. Üç. Sağlam bacağını kötü olanın üzerine sertçe kilitledi ve çekti. Acı anıydı, yoğunluğu kör ediciydi, erimiş lav her sinir ucunu yakıyordu. Sopayı ileri ve yukarı doğru çekerken mide bulandırıcı bir emme sesi duyuldu. Sopa bacağının içinde kayarak kemiğe sürtündü, ahşabın üzerindeki sert çıkıntılar tıpkı bir okun yapabileceği gibi etini yeniden yırttı. Sonunda bir patlama sesiyle serbest kaldı.

Jody'nin nefesi kesildi ve taze kan akışını durdurmak için ellerini sertçe bacağına bastırdı.

Acı içini parçaladı. Bağdırmamak için çenesini sıkmak zorunda kaldı. Ciğerleri şişti. ter akıyordu. Acıya rağmen nefes almaya çalışırken hızlı hızlı soluk alıp .

"Çok fazla kanıyor. Durduramıyorum."

Sözleri ona uzun siyah bir tünelin içinden geldi. Buna karşı mücadele etti, umutsuzca görüşünü temizlemeye çalıştı.

"Adam? Adam!"

Karanlığa teslim oldu.

* * *

JODY'NİN ELİSİKİŞTİ Kİ NEREDEYSE SON DİKİŞİ DİKEMEYECEKTİ.

Sadece bunun son dikiş olduğu gerçeği devam etmesini sağladı. Çünkü yakında biteceğini biliyordu. Adam'ın derisini delip son parçalanmış etini de bir araya getirirken midesi sıkıştı. İpliği kesmek için bıçağı kullanırken ürperdi.

Hâlâ bilinci yerinde değildi. Ama göğsü sabit, derin nefeslerle inip kalkıyordu. Korkudan nabzını yaklaşık on kez kontrol etmişti. O da güçlü ve sabitti. Belki de evren, dikiş atılırken acı çekmesin diye onu bayıltarak ona karşı nazik davranıyordu. Geriye düştüğünde başını çarpmasını güçlkle . Ama kayadan aşağı kaymasını engelleyememişti.

Şimdi yerde yan yatıyordu, bu da onun yaraları dikmesi için daha kolay olmuştu. Ama dikiş atarken yaralara baskı yapmasına yardım edecek kadar uyanık olmayınca, yaralardan çok daha fazla kan kaybetmişti.

muhtemelen karşılayabilirdi. Ve kanamayı sınırlamak için hızlı çalışmak zorunda kalmıştı. İğne işinde hiç incelik yoktu. Korkunç yara izleri olacaktı.

Bacağının üzerine eğilip yaptığı işi inceledi ve yüzünü buruşturdu. Umarım erkekler böyle şeyleri önemsemezdi. Ya da belki bir plastik cerrah daha sonra düzeltebilirdi. Etrafına bakındı. Tabii daha sonrası *varsa*. Burada açıkta oldukları konusunda haklıydı. Eğer gördüğü broşürlerden doğru hatırlıyorsa, buraya kel deniyordu. Dağların bir bölümünde ağaçlar arasında büyük bir boşluk vardı ve burada ottan başka bir şey yetişmiyordu. Hastalıktan kaynaklanmış olabilirdi ama yakınlardaki birkaç ağaçtaki kömürleşmeye bakılırsa, büyük olasılıkla ormanın bir kısmı tamamen yanmış ve ardında hiçbir şey bırakmamıştı.

Ve arkasına saklanacak birkaç kaya ve ağaçtan başka bir şey yok.

Sırt çantasından bir şişe su ve bir bandana aldı ve bacağındaki kanı nazıkçe sildi. Neyse ki dikişler görevini yapmıştı. Kanama durmuştu. Bir sonraki endişesi enfeksiyondur. Süreç boyunca üzerine dezenfektan sıkılmıştı. Ve gazlı bezi baldırının etrafına dikkatlice sarmadan önce bir kez daha bolca sıktı.

yaptıktan sonra, yarayı korumaya yardımcı olması için üzerine temiz bir çorap geçirdi. Hâlâ nefes aldığından emin olmak için bir kez daha hızlıca kontrol ettikten sonra botu tekrar giydirdi. Neredeyse pes edecekti, ancak işlem için uyanık olsaydı muhtemelen deli gibi acıyacağını bildiğinden, bot yerine oturana kadar sebat etti.

Her şeyi sırt çantasındaki poşetlerden birine koydu, reklamlarda turistlere her zaman söylenen "hiçbir şey alma, hiçbir şey bırakma" mantrasını hatırladı. Sonra onun yanına oturdu ve bundan sonra ne yapacağını düşündü. Şimdiye kadar uyanması gerekmez miydi? Elinin tersiyle onun alnına bastırdı. Anlayabildiği kadarıyla normal görünüyordu. Ateş belirtisi yoktu. En azından henüz değil. O zaman neden ?

Adamın omuzlarını sıktı. "Adam, ben Jody. Adam, beni duyabiliyor musun?" Onu tekrar sarstı, sonra arkasına yaslandı ve etrafına bakındı. Yakınlarda birkaç ağaç ve Adam'ın yanında yattığı bir grup kaya vardı. Ama bunlar hiçbir şekilde kendini güvende hissetmesi için yeterli değildi. Ve onun bu kadar savunmasız olmasından nefret ediyordu. Belki de onu en azından kayaların arkasına çekebilirdi? Dövmeci Adam'dan kaçarken çıktıkları ormandan herhangi birinin görüşünü engelleyebilirdi. Denemeye değerdi.

Birkaç dakika sonra pes etti. Onun gibi 1.80'lik bir tüy sıklet, uzun boylu, esmer ve güzel bir adamı hiçbir yere s r kleyemezdi. Umutsuzdu. Onu yuvarlamayı düşündü ama bacağını inciteceğinden endişeliydi. Yapmayı düşündüğü tek bir şey vardı, onu korumak. Cebinden tabancayı çıkardı. Bu bir Ruger'di, daha önce sahip olduğu ya da ateş ettiği bir marka değildi. Ama evindeki kasada bulunan Glock'a benziyordu. Eline rahatça sığacak kadar küçüktü.

Bo alttıktan sonra birkaç kez kuru sıkı ateş etti. Silah için en iyi şey bu değildi. Ama tetik  eki ine a ına olmak, ateş etmek için ne kadar sert sıkması gerektiğini görmek istedi. Kendi silahından biraz daha zordu ama aşırı zor değildi.

tekrar doldurdu ve sırt çantasının altından fazladan iki  arj r mermi çıkarıp cebine koydu. Sonra sırtını Adam'ın baygın halinin yanındaki kayaya yasladı.

Tabancayı iki eliyle kavrayarak kucağına koydu ve yere bağda  kurarak oturdu. Sonra ormana doğru baktı ve bekledi.

Onuncu Bölüm

Kör edici, keskin bir acı Adam'ın vücuduna yayıldı. Sarsılarak doğruldu ve belindeki tabancayı aramaya başladı. Ama orada değildi. Ellerini ceplerine sokup umutsuzca silahını aradı.

"Whoa, whoa, Adam, dur. Sen iyisin. Her şey yolunda."

Elleri ceplerinde boşluktan başka bir şey tutmuyordu. Önünde diz çökmüş güzel kadına şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Kalın kızıl saçları kalp şeklindeki yüzünün etrafında dağınık, dalgalı bir hale oluşturarak omuzlarının hemen altına düşüyordu. Bluzu kısmen açılmış, dantelli sütyeni ortaya çıkmıştı.

ve göğüslerinin lezzetli üst kıvrımları. Bakışları kızın dolgun, pembe dudaklarında gezinirken ağzı sulandı ve kız ona doğru eğilirken gülümsedi.

"Bacağına vurduğum için özür dilerim. Çok uzun süre uyudun. Endişelenmeye başlamıştım ve seni uyandırmanın tek yolunun bu olabileceğini düşündüm. Görünüşe göre işe yaradı." Utangaç bir şekilde gülümsedi, sonra gülümsemesi soldu. "Adam? Benim. Jody. Beni tanımadın mı?"

Dudaklarının ışığı arayan kör bir adam gibi hareket edişini izledi.

Elini onun omzuna koydu ve daha yakına eğildi. "Adam?"

İhtiyacı olan tek davet buydu. Bir kolunu onun beline doladı, diğerini muhteşem kızıl saçlarının arasına daldırdı ve ağzını kendine doğru çekti. Dudakları bir solukta ayrıldı ve adam inledi, ballı tatlılıklarının tadına baktı ve daha derinlere daldı.

O kadar ateşli, tatlı ve yumuşaktı ki. Ağzının tadına baktı ve değer verdi, elini sırtında, poposunun seksi kıvrımlarında gezdirdi, onu anlamsız bir çaresizlikle istedi. Hiçbir şey mantıklı değildi. Buraya nasıl geldiğini ya da bu kadının -Jody'neden yatağında olduğunu bilmiyordu. Ama şikâyet etmeyecek ya da bu fırsatı heba etmeyecekti.

Boğazının derinliklerinde inledi ve adamın omuzlarını kavradı. Sonra nihayet onu öpmeye başladı. Bu kadar küçük bir şey için, tutkuyla doluydu ve kollarında bir havai fişek gibi patladı. Göğüsleri adamın göğsüne çarpıyor, ellerini adamın saçlarının arasından geçiriyor, dili adamınkiyle düello yapıyordu.

Ürperdi ve şortunun üzerinden onu okşadı. Kadın ona karşı sarsıldı. Bir an için onu itebileceğini düşündü. Ama sonra onu tekrar öpmeye başladı. Vücudu acı verici bir şekilde sertleşti. Buna daha fazla dayanamazdı. Ona sahip olmalıydı. Hemen şimdi. Ellerini tekrar bluzuna kaydırды ve düğmeleri karıştırdı. Kız çok yakındı. İri elleri düğmelerin arasında manevra yapamıyordu ve kumaşı yırtacağından korkuyordu.

Öpüşmeyi kesti ve tişörtünü çıkarmayı bitirebilmek için onu nazikçe geriye iterken kesik kesik nefes aldı. Derin yeşil gözler, burnuna yamuk bir şekilde oturtulmuş yeşil çerçeveli gözlüklerin üzerinden şaşkınlıkla ona bakıyordu. Bakışları adamın dudaklarına kayarken, kızarmış yanaklarında hoş bir çil kümesi dolaşıyordu. Bir düğmeyi çözdü, sonra diğerini, sonra da durdu.

Aralarında, yere atılmış bir tabanca duruyordu, kadının kalçalarının arasında kucaklanmıştı. Kaşlarını çatdı. Bu onun tabancası değildi. Kemerine baktı ve telsizi gördü, çatlak ekranı solan ışıktaki parlıyordu. Soluk ışık mı? Arkasına yaslandı ve etrafına bakındı. dağlarda, eski bir Kızılderili kamp ateşinden gelen sinyaller gibi görünen küçük beyaz sis bulutları vardı. Dumanlı Dağlar. Dışarıdaydılar, Smokies'in ortasındaydılar. Ve güneş batıyor muydu?

Etraflarını daha dikkatli bir şekilde inceledi ve açık havada, dağ eteklerine yakın bir kelde olduklarını fark etti. Bacakları önünde . Kucağı muhteşem bir kızilla doluydu. Sol bacağından baldırına doğru sıcak lavlar fışkırıyordu. Yüzünü buruşturdu ve neden acıdığını görmek için yana doğru eğildi. Botunun bittiği yerin hemen üstüne beyaz gazlı bez sarılmıştı. Pantolonunun alt kısmı tamamen gitmişti, paçası yırtık pırtıktı, sanki biri yırtmış ya da tırtıklı bir bıçakla kesmişti.

"Adam?" Kadının boğuk sesi Adam'ın vücudunun sarsılmasına neden oldu, kan damarlarını ısıttı, içini dışını kavurdu. Tanrım, bu kadın çok seksiydi. Derin bir nefes aldı ve ona doğru döndü.

Ve göz kırptı.

Tanıma duygusu ona çarptı. Her şey bir araya geldi. Şehvetin puslu sisi anında dağıldı ve ağzı şok içinde açık kaldı. "Jody?"

Mükemmel biçimli kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Adam? Neden sen..." Gözleri büyüdü, yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. "Ben olduğumu bilmiyor muydun?"

Yüzü suçluluk ateşiyle kızararak ona baktı. "Ben... Ben güzel bir kadın olduğumu biliyordum-"

Kadın adamın kucağından fırladı, düzgün yapılı kolları ve görkemli bacakları adamdan uzaklaşmak için aceleyle garip bir şekilde çırpınıyordu. Bacaklarından biri adamın sol baldırına . Ateş vücudunu sardı. Nefesini içine çekti ve geri çekildi, bağırmmamak için çenesini sıktı.

"Oh hayır, bacağı. Çok özür dilerim. Çok, çok üzgünüm."

Kadın ona doğru uzandı ama adam başını salladı ve onu durdurmak için elini kaldırdı. "Yapma." Sesi sert bir vıraklamaydı, acı o kadar şiddetliydi ki başka bir şey söyleyemedi. Birkaç derin nefes aldı, olabildiğince hareketsiz durdu, bekledi, acının hafiflemesini umdu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı perişan bir şekilde, gözleri şüpheli bir şekilde parlak görünüyordu, sanki gözyaşlarını tutuyormuş gibi.

Bir ile on arasında bir ölçekte, acısı elli iki civarındaydı. Parmakları toprağı tırmalıyor, yaralı bir hayvan gibi nefes nefese kalıyordu. Görüşünün kenarlarında karanlık dalgalanıyordu. Ama teslim olamadı. Daha önce, bacağına saplanmış tahta parçasını çıkardığında bayılmış olması gerektiğini fark etti. Neyse ki takipçileri henüz geri gelmemişti, yoksa ölmüş olacaktı. Ya da belki ölmezlerdi. Acısı hafiflemeye başladığında Jody'nin silahı aldığını, parmağını tetiğe değil çerçeveye koyarak ustalıkla tuttuğunu ve kendisinden uzağa doğrulttuğunu fark etti.

"Sen..." Boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Daha önce silah kullandın. Onları nasıl kullanacağını biliyorsun."

Acıdan ziyade ona odaklanmaya çalıştı. Saçlarının ne kadar güzel olduğunu daha önce fark etmiş miydi? Ateş kırmızıydı ve omuzlarının üzerinden kalın dalgalar halinde sarkıyordu.

Elindeki tabancaya baktı ve kaşlarını çatı. "Şey, evet. Tabii ki silahları nasıl kullanacağımı biliyorum. Evden ayrılıp üniversiteye gittiğimde, bir daha asla kurban olmamaya kararlıydım, bu yüzden..." Sanki ağzından kaçırıldığı şeyi yeni fark etmiş gibi gözleri büyüdü. "Yani, asla kurban *olmayacağımı*, bu yüzden silahlar hakkında bilgi edindim ve-"

"Jody? Sana kim zarar verdi?"

kaçırdı. "Kimsenin bana zarar verdiğini söylemedim."

"Daha önce ailenizden, yakın olmadığınızdan bahsetmişsiniz. Onlardan biri-"

"Bacağı için gerçekten üzgünüm," diye ağzından , belli ki konuyu değiştirmek istiyordu. "Daha iyi hissediyor musun? Çarpmak istememiştim. Çok özür dilerim."

"Dur." Sol bacağındaki ateş artık dayanılabilir seviyedeydi, on bir ya da on iki. Titreyen bir nefes verdi. "Her zaman özür dilemeyi bırak. Dünyadaki tüm kötülükler senin suçun ya da sorumluluğun değil. Tamam mı?"

Başını ama ona inanmış gibi görünmüyordu. "Az bacağına vurmak istememiştim. Daha önce vurdum, sadece küçük bir dürtmeydi. Senin için endişelendim ve seni uyandırmak istedim..." Sesi kesildi ve bakışları adamın dudaklarına kaydı. Pembe dili ağzını nemlendirmek için dışarı fırladı.

Tüm vücudu sıkıştı. Baştan çıkarıcı küçük sirenden gözlerini kaçırmak için kendini zorladı. Hem bu nasıl olmuştu ki? Üniversiteden yeni mezun olmuş genç bir kızdan, bir azizi baştan çıkarabilecek seksi, olgun bir kadına nasıl dönüşmüştü? Ateşi olmalı. Tek açıklaması buydu. Tek açıklaması buydu. Jody onun gibi bıkkın bir adam için fazla saf, masum ve tatlıydı.

"Güldür beni."

Gözlerini kırptırdı.

"Ne?"

"Beni güldür. Komik bir şeyler söyle." Kadın ona boş boş bakmaya devam edince, "Acı, aklımı acıdan uzaklaştırmak için. Bana komik bir şey söyle." Gerçekten de yapması gereken şey onun ne kadar seksi olduğunu aklından çıkarmaktı. Ona uzanmamak için ellerini yumruk yaptı.

Sanki adam ondan bir şaka yapmak yerine karmaşık bir bilimsel denklemi hesaplamasını istemiş gibi kaşları çatıldı. O hiç gülmez miydi? Ya da gerçekten gülümseyip eğlenmez miydi? Kendini onun gülüşünü ve kahkahasını, vücudunu arzuladığından daha fazla arzularken buldu.

Bu da bir şey ifade ediyordu.

"Peter, Patricia, Patience, Patrick ve Paul," diye kaçırıldı.

Vurucu cümleyi bekledi. "Biber turşusu mu topladın?"

Kaşlarını çattı. "Hayır. İsimler. Peter, Patricia, Patience, Patrick ve Paul. Bunlar beni evlat edinen babamın ve beni evlat edinen kız ve erkek kardeşlerimin isimleri."

"Bekle, ciddi mi?"

Başını salladı, birkaç dakika öncesine göre daha da ciddi görünüyordu.

"Üvey annenin adı ne? Penelope?" Başını salladı.

"Onun adı Amelia."

Adam başını arkaya attı ve güldü. O kadar çok güldü ki böğrüne bir dikiş atıldı. Sonra Jody gülümseyerek bunu mahvetmek zorunda kaldı, içten, gerçek bir gülümseme

muhteşem yeşil gözlerine ulaşan ve onu o kadar güzel yapan şey canını acıttı. Tekrar. Onu nasıl da istiyordu, ona ihtiyacı vardı. Ayıldı ve ona baktı, kızın açık bir şekilde sergilediği kışkırtıcı görüntüyü fark ettiğinde nefesi kesildi. teklif ettiğinin farkında değildi. "Jody. Bluzun biraz açık kalmış." Gömleğine bakmadı bile. "Ne olmuş yani?"

Başını kaldırıp onun yüzüne bakmaya zorlamadan önce gördüğü o bir anlık cennet görüntüsünden dolayı ağzı sulanmıştı. Belli ki ona ne anlatmaya çalıştığını anlamamıştı. "Görebiliyorum... ah... sütyenin... görünüyor."

"Fark etmediysen diye söylüyorum, daha önce bluzumun düğmelerini açmana izin vermiştim. Kıyafetlerimin durumunun farkındayım. Kim olduğumu unutarak geçici olarak aklını kaçırmış olabilirsin. Ama ben unutmadım. Ve bundan utanmıyorum. Sen muhteşem bir adamsın. Ve senden çok hoşlanıyorum. Tamam, hem de çok. "Kaldığımız yerden devam etsek fena olmaz."

Ağzı açık kaldı. Sonra kapattı.

"Ne?" Bu kez sesi sinirli olmanın ötesinde kızgındı. "Bu seni şaşırttı mı?"

Boğazını temizledi. "Şey, evet, aslında öyle. Birazcık. Sen çok, çok..."

Gözleri kısıldı. "Ne olmuş yani?"

"Genç," diye ağzından kaçırdı.

Yüz ifadesi bir şaşkınlığa dönüştü. "Yirmi dört yaşındayım. Evet, gencim. Ama *o kadar da* genç değilim. Ben yetişkin bir kadını, Adam. Çocuk değilim. Senden daha genç kadınlarla ilgili bu takıntın nereden geliyor?"

Yüzündeki kirli sakalları temizledi ve bu konuşmanın nasıl bu kadar tuhaf bir hal aldığını merak etti. "Haklısın." Ellerini iki yanına indirdi.

"Tanıştığımızda senin olduğundan çok daha genç olduğunu düşünmüştüm ve bir an bile senden hoşlanacağımı hayal etmemiştim."

Sertleşti.

"Oh, hadi ama," dedi. "Şimdi hakarete uğrama. Bu noktada sana olan çekiciliğimin durumu hakkında herhangi bir şüphe olamaz." Aşırı dar pantolonuna ve hâlâ acı veren ereksiyonuna salladı. "Sanırım dilini boğazıma soktuğun zaman o sınırı aşmıştık."

Boğulur gibi bir ses çıkardı, gözleri . , sonra elleriyle ağzını kapattı. Adam, kadının güldüğüne dair çılgınca bir şüpheyeye kapıldı.

ve onun bilmesini istemedi. Muhtemelen onun duygularını incitmemeye çalışıyordu. Çünkü bu, küresel ısınmadan La Niña'ya ve üzerinde hiçbir kontrolü olmayan diğer her şeye karşı kendini suçlu hisseden biri için tipik bir davranış olurdu.

"Seni istiyorum, tamam mı?" diye . "Ve yaş meselesi artık sorun değil. Eğer bir sorun varsa, o da senin çok iyi biri olman."

Eli kucağına düştü. "Ben çok mu iyiyim? Bu ne anlama geliyor?" "Bu senin çok saf, çok tatlı, çok iyi olduğun anlamına geliyor. Birini hak ediyorsun

benden çok daha iyi. Seninle ilgili iyi olan her şeyi yok ederdim. Seni yok ederim. Beni istemezsin."

"Bilmiyor muyum?" Sesi yine gülmek istiyormuş gibi kuşkuluydu. "Beni mahvedeceğin için mi? Bu senin için biraz eski moda. Ayrıca, ben bakire değilim, Adam."

Gözlerinden karanlık bir şey geçti ama ne gördüğünden emin olamayacak kadar çabuk kayboldu. Acı mı? Kızgınlık mı? Kızgınlık mı? Kime karşı? Ona mı, yoksa geçmişindeki birine mi?

"Jody, seni kırdıysam ya da incittiysem özür dilerim. Ben-"

"Özür dilemeyi bırak." Daha önceki sözlerini ona tekrarladı. "Uzun vadeli bir bağlılık istemiyordum ki." Bluzunun kenarlarını bir araya getirdi. "Biz sadece eğlenmek üzere olan iki yetişkindik." Kucağına hüznle baktı. "eğlendik. Ama o an geçti. Ve bence o gemi kesinlikle kalktı."

Elleri uyluklarına doğru kıvrıldı. Ya bu olacaktı ya da onu yakalayıp geminin kesinlikle denize *açılmadığını* kanıtlayacaktı. Bu saçma konuşma ona karşı duyduğu iştahı kabartmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Kendini yukarı itti ve doğrulmadan önce bacaklarındaki kiri sildi. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Geri döndüğümde buradan çıkıp medeniyete geri dönmek için bir plan üzerinde çalışacağız."

Ayrılmak için döndüğünde dramatik bir çıkış olması gereken şey, bir ağaç köküne takılmasıyla mahvoldu. Kolları savruldu ve düşmeden dengesini yeniden sağlamayı başardı. Bir kez daha ona sırtını dönüp en yakındaki ağaçlığa doğru yürüdüğünde omurgası dimdikti ve yüzü kıpkırmızıydı.

Adam inledi ve başını göğsüne yasladı. Sugarland Dağ Yolu'na adım attığı andan itibaren bugünle ilgili her şey bir felaketti. Ve bunu düzeltmek için yaptığı her girişim işleri daha da kötüleştiriyordu.

Başını iki yana salladı. Artık kendisiyle ilgilenmediğini ilan eden bu karmaşık, ilgi çekici, seksi kızıla bir şey olmasına izin veremezdi. İyi de oldu. Çünkü odaklanmaya, bir plan yapmaya ihtiyacı vardı. Tracy hakkında birilerini uyarmaları, onu aramalarını sağlamaları gerekiyordu. Bu da tamamen hareket halinde olması ve daha önce bahsettiği savunulabilir pozisyonu bulması gerektiği anlamına geliyordu.

Yardım almak için dağlardan çıkmanın bir yolunu bulamasalar bile, ekibinin yakında onu aramaya geleceğini biliyordu. Güneş ufukta alçalmış ve gece çökmeye başlamıştı. Vardiyası saatler önce bitmişti ve durum güncellemelerini bildirmek için hiç aramamıştı.

Kamyoneti hâlâ ziyaretçi merkezinin arkasındaki çalışan otoparkında park halindeydi. Bir ofis binasında çalışmıyordu. Vahşi doğada çalışıyordu. Kimse gelmediği takdirde Cumartesi gecesini içerek geçirmek için bir arkadaşıyla bara gittiğini düşünmezdi. Birbirlerinin arkasını kollarlar ve ekipten biri rapor vermediğinde bunu ciddiye alırlardı. Ama burada binlerce dönümlük bir dağ silsilesi vardı. Bilinen son konumu olmadan, buraya birkaç arama kurtarma ekibi gönderip onu asla bulamayabilirlerdi.

Daha önce de olmuştu.

Geçtiğimiz birkaç yıl içinde iki farklı kişi Smoky Dağları Ulusal Parkı'nda kaybolmuştu. Onlar asla bulunamadı. En azından canlı olarak. Adam'ın yapması gereken şey, şanslarını artırmanın, arayanların onları bulmasına yardım etmenin bir yolunu bulmaktı. Ya da arayıcıların kendilerine ulaşmak.

Bu da ayağa kalkması gerektiği anlamına geliyordu.

Jody gibi onun da birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Mesanesi patlamak üzereydi. Bu da *gerçekten* ayağa kalkması gerektiği anlamına geliyordu. Ve yürümesi. Bacağı kalp atışlarıyla aynı ritimde acı içinde zonklarken iki seçenek de ona cazip gelmiyordu. Sopyayı bacağından çekip çıkardığında ya da Jody kucağından inerken yanlışlıkla bacağına tekme attığında hissettiği acıyı yaşamak istemiyordu. Ama bundan yoktu. Ne olursa olsun biraz işkence çekmeye mahkumdu. En iyisi bu işi bitirmektir. Tabii ki, kalkması gerektiğine karar verip nasıl tamamen farklı iki sorundu.

Yanan, ağrıyan bacağı onu ayağa kalkacak kadar desteklemiyordu. Dört ayak üzerinde yuvarlanmak bile işe yaramadı. Bacağı hemen hemen işe yaramaz durumdaydı. Sopyayı çıkarmasının ne kadar akıllıca olduğunu düşünmeye başlamıştı. Bu

kanamayı durdurmanın tek yolu gibi görünüyordu. Ama kasları artık jöle gibiydi, hiçbir zorlamaya dayanamıyordu.

Bir kez daha denedikten sonra, bacağı altına çökmeden ve yüzüstü toprağa düşmeden önce yolu yarılamıştı. Acımasızca küfretti ve yan tarafına yuvarlandı, içini yakıp kavuran bir başka bıçak gibi acıyla mücadele ederken bir köpek gibi nefes nefese kalmıştı.

Acı nihayet kabarcıklı bir cehennem yerine donuk bir kükremeye dönüştüğünde, birkaç saat önce geldikleri ağaçlara doğru baktı. Güneş batmıştı. Ay parlaktı, gökyüzü berraktı, yoksa insan yapımı ışık kaynaklarından bu kadar uzakta hiçbir şey göremezdi. Yine de orman karanlık bir boşluktan biraz daha fazlasıydı.

Dövmeci Adam gelmekten vazgeçmiş miydi? Burada maruz kalmaktan öleceklerini mi düşünmüştü? Yoksa Adam'a ateş etmeden önce Jody'nin nerede olduğunu görmek için mi bekliyordu?

Jody. Sağ tarafına, kızın daha önce kaybolduğu yere baktı. Ne kadar süre önce gitmişti? Beş dakikadan fazla, eğer mesanesini boşaltması gerekiyorsa bu kadar sürmesi gerekirdi. On dakika mı olmuştu? On beş mi?

Ayağa kalkmak için tekrarlanan girişimlerine bu kadar çok enerji ve zaman harcadığı için kendinden nefret ediyordu. Zamanın nasıl geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu. Başı dertte miydi, yıldızları mı seyrediyordu, yoksa ona olan öfkesini ve aralarındaki işleri ne kadar kötü batırdığını mı unutmaya çalışıyordu, hiçbir fikri yoktu.

Ne olursa olsun, şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. onu kontrol etmesi gerekiyordu. Başka bir seçenek yoktu.

Etrafına bakındı, kaldıraç olarak kullanabileceği bir şey arıyordu. Derme çatma baston yardımcı olabilirdi. Ama araziye kaplayan uzun otlar ve kayalar onu iyi saklıyordu. Bekle, kayalar. Bacağı üzerinde çalışmak için bazı kayaların yanında durmuşlardı. Bayılmadan önce bir tanesinin üzerinde oturuyordu. Kayanın bunca zamandır arkasında olduğunu fark ettiğinde sarsıldı ve bir dizi küfür savurdu. Kollarını iki yanına koyarak, kayaya yaslanana kadar geri çekildi.

Sonra yuvarlandı, ellerini kayaya dayamadan önce acının en kötüsüyle nefes aldı.

Sağlam bacağını altına alıp elleriyle kayayı iterek sonunda ayağa kalkmayı başardı. Düzeltiyorum, ayak. Kötü bacağı, üzerine ağırlık koyar koymaz buruştu. Düşmemek için tek ayağının üzerinde dengede durmak zorundaydı. Dik durabilmek için kayaya yaslandı ve küçük kayaya doğru baktı.

Jody için tekrar bir grup ağaç. Ondan iz yok. Neredeydi? En azından korunmak için silahı vardı.

Yoksa öyle miydi?

Etrafına bakındı, sonra inledi. Silah kayanın yanında yerde yatıyordu. Onu almamıştı. Silahı alıp doluluğunu kontrol ettikten sonra cebine koydu. Bastonu neredeydi? Hiçbir yerde göremedi. Sırt çantasını da kaptı ve kanguru gibi hoplayıp zıplarken düşmemesi için kayışını göğsüne bağladı.

Bir önseziyle, kanguru taklidini kayanın etrafından arka tarafa doğru sürdürdü. *Evet*. Baston orada duruyordu, muhtemelen otururken düşmüştü. Onu aldı ve test etti.

İlk başta bacağı o kadar çok sallanıyordu ki zar zor adım atabiliyordu. Ama bir adım attı, bu onu cesaretlendirdi. Bir adım daha attı, sonra bir adım daha. Yaklaşık 10 metre sonra bacağı uyuşmaya başladı. Muhtemelen iyiye işaret değildi. Ama yürümeyi daha katlanılabilir hale getirdi. Ve daha hızlı. Kayadan ağaçlara kadar olan açık alanda olabildiğince hızlı koştu. Sonra durdu. Ağaçların ötesinde daha fazla boş alan vardı.

Ve Jody'den iz yok.

"Jody," diye seslendi, sesi fısıltının biraz üzerindeydi. Serin bir dağ esintisi saçlarını karıştırdı ve beraberinde yağmur kokusunu getirdi. Daha önce tehdit eden fırtına, beklediği gibi doğuya doğru hareket etmek yerine yeniden oluşuyor gibiydi. "Jody," diye seslendi, bu kez daha yüksek sesle. Duyduğu tek cevap uzaklardan gelen gök gürültüsüydü. Ardından sol tarafta bir şimşek çaktı.

Ağaçların yanından bir adım daha attı ve kızın nereye gittiğini söyleyebilecek herhangi bir şey bulmak için etrafına bakındı. Gök gürültüsü tekrar gümbürdedi, ardından bir ışık parlaması daha geldi. Ama sefer ışık sönmedi. Gelmeye devam etti. Ona doğru, yere yakın. Bu şimşek değildi. Ve duyduğu ses de gök gürültüsü değildi.

Bu bir ATV'ydi, motoru şimdi donuk bir kükreme çıkarıyor, farları ona doğru koşarken cılgınca zıplıyordu.

Ağaçların arasına daldı ve tam farlar birkaç dakika önce durduğu yerin yanından geçerken kendini ağaçların arkasına çekti.

ATV aslında ATV değildi. Bir kumul arabasıydı. Dövmeli Adam kullanıyordu. Owen ve başka bir adam arka koltuktaydı, Owen'ın elinde gökyüzüne doğrultulmuş bir tüfek vardı. Ve önde, gözleri dehşetten kocaman olmuş, elleri üstündeki takla çubuğuna bağlı Jody oturuyordu.

On Birinci Bölüm

Jody, araba kelin üzerinden sekerek geçip onu en son gördüğü kayalık ve oluşan gruba doğru ilerlerken Adam'a bağırarak uyarıda bulunmamak için dudağını ısırıldı. Tek umudu Adam'ın motoru duymuş, farları görmüş ve zamanında saklanabileceği başka bir yere gitmiş olmasıydı. Eğer kayanın arkasına çömelmişse, adamlar onu üç, iki, bir... içinde görecektlerdi... orada değildi. Rahatlayarak nefesi kesildi.

Sırt çantası da gitmişti. Ve silah.

Adamlar Adam'ı , araba bölgede daireler çizerek yoluna devam etti. Adam yaralıydı. Aynı zamanda deneyimli ve eğitimliydi. Ne yapacağını bilirdi, değil mi? Daha önce daha savunulabilir bir pozisyona geçmekten bahsetmişti. Şimdi bunu yapmış mıydı? Öyle umuyordu. Çünkü yanındaki adamların onu bulurlarsa ne yapacaklarına hiç şüphe yoktu.

Onu öldürürler.

"Burada değil, Damien," diye Owen.

Dövmeli Adam -artık adının Damien olduğunu biliyordu- dikiz aynasından Owen'a ekşi bir bakış fırlattı. "Kanatları çıkmadıysa, o burada. Sen Açıklıkta bacağına saplanan sopayı gördüm. Yakın zamanda maraton koşamayacak. Saklanıyor. Sadece onu bulmamız gerek."

Ayağını frene vurdu ve bu hareket açıkça yaralı omzunu sarsınca yüzünü buruşturdu. Sol kolu askıdaydı. Adam haklıydı. Yakınlardaki kaynaklara ulaşip tıbbi yardım almış, sonra da takviye kuvvetlerle geri dönmüştü; Owen'ın Ned adını verdiği, arka koltukta sessizce oturmuş araziye inceleyen adam ve kelin diğer tarafını araştıran ikinci bir arabadaki dört adam da buna dahildi.

Araba kayarak durdu, farları Adam'la birlikte daha önce -mesanesini boşaltmak için ormana girmeden önce- bulundukları kayayı aydınlatıyordu. İlk ağaçlıkta durmamayı seçmiş olması büyük bir Çünkü Dövmeci Adam, Damien, onu bulduğunda Adam'dan çok uzaktaydı. Hâlâ hayatta olmasının tek nedeni de buydu.

Daha fazla mahremiyet istemişti, zaten ne kadar samimi oldukları düşünüldüğünde bu aptalca görünüyordu. Yine de etmesi iyi bir .

Ve doğanın çağrısına cevap verdikten sonra, uzakta ay ışığında parıldayan güzel bir dere görmüştü. Doğanın güzelliğini görmek isteyen içindeki sanatsal heyecanı bastıramamıştı. Dereye doğru adımını atar atmaz Damien onu yakalamıştı.

Konsolun üzerinde duran telsiz çatırdayarak canlandı. Telsizi eline aldı ve diğer ekibiyle konuşarak aradıkları yerlerle ilgili notları karşılaştırdı.

Jody dilini acıyan yanağının iç kısmına sürterek, nerede olduğunu söylemeyi reddettiğinde ona yumruk attığı yerin acısını hafifletmeye çalıştı. "polis ". Onu daha fazla dövmemesinin tek nedeninin Adam'ın yakında olduğunu ve onu çabucak bulacaklarını düşünmesi olduğunu hayal etti. Bu gerçekleşmediğine göre, ona tekrar vuracak mıydı?

Telsizi tekrar konsola çarptı. "Polis nerede?" Ona kötü bir isim taktı ve yumruğunu kaldırarak uyardı. "Nerede o?"

Kapıya doğru geri çekildi. "Bilmiyorum. Sana söyledim, açıklıktan sonra ayrıldık. Bir kulübe ya da yol bulmaya çalışıyorduk ve ben kayboldum. Buluşmaya karar verdiğimiz yere nasıl geri döneceğimi bulamadım."

Owen arka koltuktan, "Muhtemelen doğruyu söylüyordur," diye önerdi. "Kızıl saçlıların nasıl olduğunu bilirsin."

Damien kaşlarını çattı ve ona baktı. "Sarışınları kastetmiyor musun?" "Ah, evet. Onlar da var. Gördün mü?"

Damien gözlerini kapatıp başını salladı, sonra tekrar Jody'ye baktı. "Buluşma noktası neredeydi?"

Basit tut, aptal. Ceza hukuku profesörlerinden birinin, bir soruya dolambaçlı bir cevap buldukları her seferinde başlarının etini yediği KISS ilkesi şimdi imdadına yetişmişti. O kayanın yanında, Adam'ın şu anda nerede olduğunu söylemeden hikâyesini destekleyecek kanıtlar vardı -yerde kan, ayak izleri-.

"İşte!" Sesine heyecan kattı. "Şu kaya, gördün mü? Şimdi hatırladım. Eminim orada olduğumuzu gösteren ayak izleri ya da başka bir şey vardır." Dudağını ısırđı. "En azından doğru kaya olduğunu düşünüyorum."

Uzun bir süre ona baktı, görünüşe göre onun "aptal bir kızıl" olduğuna inanmaya arkadaşı Owen kadar istekli değildi.

Damien kayaya doğru el sallayarak, "Şuna bir ," diye emretti.

Owen kapısını açtı.

"Sen değil," dedi Damien. "Ned. Ne bulabileceğine bir bak."

İkinci adam zorlukla algılanabilen bir baş hareketiyle kapı çerçevesinin üzerinden atladı ve çevik bir hareketle yere indi. Ceplerinden birinden kalem büyüklüğünde bir el feneri çıkardı ve kayanın dibinde parlattı. Jody izlerken çömeldi ve parmaklarını çimenlerin üzerindeki bazı çukurlarda gezdirdi.

Işığı etrafına tuttu, yoğun bakışları sanki orada ne olduğunu hayal edebiliyormuş gibi her şeyi içine çekiyordu. Sonra el fenerini daha , kızın daha önce koştuğu ağaçlara doğru tuttu. Ayağa kalktı ve ağaçlara doğru işaret etti.

"Doğruyu söylüyor. Burada iki kişi vardı, biri hafif, diğeri daha ağır, daha iri. Büyük olan-"

"Polis," diye tükürdü Damien, sanki bu bir müstehcenlikmiş gibi.

"Çok kan kaybetmiş." Işığı tekrar çimlerin üzerinde, kayaya doğru tuttu. "Buraya tırmanmış, kendini ayağa kaldırmak için bir tür sopa kullanmış olmalı." Işık sekti ve kayaların, çimenlerin üzerinde, sonra da kadının gittiği yerdeki ağaçlara doğru hareket etti. "O tarafa gitti. Adam da onu takip etti."

Nefesini içine çekti. Adam'ın izini mi bulmuştu? Adam onu takip mi etmişti?

"Arabaya dönün," diye emretti Damien.

Ned arabanın kenarından atladı ve araba doğruca onun kaçtığı ağaçlara doğru yola çıktı. Ve görünüşe bakılırsa, şimdiye kadar Adam'ın da nereye gittiğini bilmiyordu. Saklandığı yer orası olmalıydı. Ve onları doğruca ona götürmüştü.

Bir elini boğazına bastırdı. Ne yapmıştı ki?

On İkinci Bölüm

Otoyoldaki bir lastikçi gibi, dehşete düşmesine rağmen kaza gözlerini ayıramayan Jody, Ned'in el fenerinin ışığına baktı, fener uzakta gittikçe küçülüyordu. Adam'ın kelin bu kısmındaki ağaçlardan herhangi birinin arkasına saklanmamış duyduğu rahatlama kısa sürmüştü. Ned bir tazı gibi Adam'ın izini tekrar kolayca bulmuş ve doğruca suya doğru götürmüştü.

Kendisi arabanın ön yolcu koltuğunda otururken, elleri uyuşmuş bir halde üstündeki takla çubuğuna bağlıyken, Owen arka koltukta sızlanmaya devam etti.

"Neden onu aramaya yardım edemiyorum? Ben de en az onun kadar iyi bir iz sürücüyüm." "Oh, gerçekten mi?" Damien sağlam eliyle direksiyonu kavradı ve

aynada Owen'a baktı. "En son ne zaman bir şeyi ya da birini takip ettin?"

"Tracy denen kızın izini gayet iyi buldum. Dağ yerine kasabada olabilirdi. Ama onu iyi takip ettim."

Jody kaskatı kesildi ve Damien'a baktı. Şimdi ona bakıyordu, muhtemelen tepkisini bekliyordu. Yavaş, acımasız bir gülümseme dudaklarını büktü.

"Öyle yaptın, küçük kardeşim. Sanırım bunu unutmuşum. Yine de, kaçtığını fark etmeden önce çok uzağa gibi değildi. Gece de değildi, bu yüzden onu tekrar yakalamak çok daha kolay oldu."

Yeniden yakalanmak mı? Tracy tekrar yakalanmak için mi kaçmıştı? "Nerede o?" Jody sordu. "Ona ne yaptınız?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Başını salladı.

"O zaman bana patronunun diğer gözetleme ekipmanlarını nerede tuttuğunu söyle. Diğer resimler ve videolar nerede? Ses kayıtları?"

"Size söyledim, herhangi bir şeyi saklayabileceği başka bir yer bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla her zaman ofiste tutuyor. Çalışmalarını eve götürdüğünü bile sanmıyorum. Bu, karısı hayattayken edindiği bir alışkanlıktı. İşini ofiste bırakması için ona söz verdirmişti, gerçek ve mecazi anlamda. Böylece ikisi de rahatlayabiliyor ve iş günü bittiğinde davalarını düşünmüyorlardı."

"Ah, şimdi. Ne kadar tatlı, değil mi?" Ona doğru eğildi ve onu, bağlı ellerinin sınırlarına kadar kendini kapıya doğru bastırmaya zorladı. "Sana bir sır vereyim, tatlım. sevgili yaşlı hanımına verdiği sözü tutmadı. Evinde bir sürü iş dosyası ve resim bulduk." Gülümsemesi soldu. "Sadece doğru olanları değil."

"Sen... sen onun evine mi gittin?"

Tekrar sırttı ve koltuğa yaslanarak gevşedi. "Merak etme. Artık Sammy'nin umurunda değil." Kahkahası kadının midesinin korkuyla sıkışmasına neden oldu.

Lütfen blöf yap. Lütfen Sam'e zarar verme.

Owen arka koltukta sanki ikisi özel bir şakayı paylaşıyormuş gibi kıkırdadı.

"Sam nerede?" diye sordu, boğazı düğümlenmişti. "Lütfen bana ona zarar vermediğini söyle."

"Şey, şimdi. İsterdim ama o zaman da yalan söylemek istemezdim."

Owen ve Damien kahkahalarla gülerken boğazında bir yara belirdi. Damien Sam'i koz olarak kullanmaktan bahsetmemişti, sadece Tracy'yi. Ve az önce söylediklerinden

Sam iyiymiş gibi davranmaya bile çalışmadığını söyledi. Yoksa Sam'in iyi *olmadığını* düşünmesini sağlamak, konuşmazsa ona neler yapabileceğinden korkmasını sağlamak için mi böyle söylüyordu? Kendisine bir baba gibi davranan o sevgili yaşlı adamın hâlâ hayatta olduğu umuduna tutunmak zorundaydı.

Aksi takdirde işlevini yerine getiremezdi.

Yutkundu ve sakinleştirici bir nefes aldı. Tracy hâlâ hayattaydı. Öyle değil miydi? Hâlâ arkadaşını pazarlık kozu olarak kullanıyordu. Hayatta olmalıydı.

Ön camdan suya doğru baktı, ay ışığı küçük girdaplardan ve akıntı geçerken yüzeyin hemen altındaki kayaların neden olduğu dalgalanmalardan parlıyordu. Adam orada bir yerdeydi, umarım iyiydi ve saklanıyordu. Ned'i görmüş müydü? Silahlı haydutlarla dolu iki kum arabasından haberi var mıydı? Damien'in tüm adamlarıyla tek bir tabancayla savaşmasının imkânı yoktu.

Benim için endişelenme, Adam. Beni kurtarmak için yapabileceğin hiçbir şey yok.

Kahraman olma. Kendini öldürtme.

Konsolda duran taşınabilir iki yönlü telsiz çatırdayarak onu irkiltti. "Ben Ned. Aç telefonu."

Damien telsizi aldı ve yan taraftaki düğmeye bastı. "Ben Damien. Devam et."

"İzi doğrudan suya gidiyor ve duruyor. Ya suya düştü ya da bilerek suya girdi." Ned'in ölümcül derecede sakın ve gerçekçi sesi hoparlörden geliyordu.

Damien küfretti. "O polisi istiyorum. Eğer boğulduysa, cesedini kanıt olarak istiyorum. Yüzümü gördü, hapishane mürekkebimi. Eski bir mahkûm olduğumu biliyor. Medeniyete geri dönmeyi başarırrsa, eninde sonunda kim olduğumu anlayacaktır. , yanlış ipliği çeker, doğru noktaları birleştirirse, payını öpebilirsin.

Güle güle. Beni anladın

mı?" "Anlaşıldı."

Sanki bir alışveriş listesi yapıyorlarmış gibi Adem'i öldürmekten bahsediyorlardı. *Kimdi* bu insanlar?

"Teorin nedir?" Damien telsizden sordu.

"Eğer düşmediyse, kan izi bırakmamak için sığ kısımda yürüyor olabilir. Onunki gibi bir yarayla ve o kayanın arkasında kaybettiği kana bakılırsa, bundan daha fazlasını yapabileceğini sanmıyorum. Dere çok geniş, akıntı çok hızlı, yaralı bir adamın diğer tarafa geçmesi için. Ama bu adamı tanımıyorum, ne kadar güçlü ya da motive bilmiyorum. Emin olmak için uzak tarafı kontrol etmemiz gerekecek."

"Owen bunu yapabilir."

"Kardeşim, buz gibi soğuk bir dereye yüzmek istemiyorum. Başka birini bul-"

"Kapa çeneni, Owen. Arabadan in."

Owen mavi bir çizgiye küfretti ama kapıyı açıp dışarı çıktı. Suyu doğru inmeye başlarken botları arabanın hemen dışındaki kayalara çarptı.

"Başka neye ihtiyacınız var?" Damien mikrofondan sordu.

"Eğer ava gidiyorsam, çantama, dokuz milimetrelik tüfeğim ve tüfeğim için bol miktarda cephaneye ihtiyacım olacak."

"Owen." Damien durup kendisine bakan diğer adama eliyle işaret etti.

"Buraya gel."

Owen sürücü tarafına doğru ilerlerken Damien başparmağıyla arka koltuğu işaret etti. "Ned'sırt çantasını getir. Tüfeğini ve cephaneni de. Birkaç tane de dokuz milimetrelik şarjör al."

"Tüfeğim mi? Onun tabancası var. Neden benim istiyor?"

Damien gözlerini kıstı. "O tüfeği sana kim aldı? Diğer her şeyi benim gibi mi?"

Owen ellerini havaya kaldırdı. "Peki. Her neyse. Ben bakarım."

Owen bu kez sırt çantası ve tüfeğiyle yamaçtan aşağı doğru tekrar koşmaya başladığında Damien koltuğunda dönerek Jody'ye baktı. "Merak etme. Onu bulacaklar."

Sanki onun sıkıntısıyla eğleniyormuş gibi kıkırdadı. Ama ona bakarken her türlü mizah belirtisi kayboldu. "Bütün gün vaktimi boşa harcadın ve bana değerinden çok daha fazla sorun çıkardın." Sol kolunu hareketsiz kılan askıyı işaret etti. "Bunun için sana borçlu olduğumu unutmadım. Ama bana istediğimi verirsen bu seferlik affetmeye hazırım. Normalde sabırlı bir adamımdır." Yine kıkırdadı, ki bu açıkça *olmadığı* anlamına geliyordu. "Ama senin şu küçük PI firman üç gündür başıma bela oldu. Üstelik ayıracak zamanım da yoktu. Fotoğrafların geri kalanı nerede? O arkadaşının yaşamasını istiyorsan, bana bilmem gerekenleri söyle."

Çenesini kaldırdı, içinde cenin pozisyonuna kıvrılmak istese de cesur çalıştı. "Hangi arkadaşın? Sam mi, Tracy mi yoksa Adam mı?" Yutkundu, onun cevabını beklerken tüm kasları gerilmişti.

Kaşları yukarı kalktı. "Peki, şimdi. Bu bir soru, değil mi? Sanırım ikimiz de Sam'in bu noktada ümitsiz bir vaka olduğunu biliyoruz." Göz kırptı ve kız ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırınca sırttı.

Sam. Oh hayır, Sam.

"Kabul ediyorum, patronunuza karşı biraz aceleci davranmış olabilirim." Zahmetli bir iç geçirdi. "Pişmanlık korkunç bir şey olabilir. Önce onu sorgulamak beni büyük bir dertten kurtarabilirdi. Senin şu polise gelince, bir kez daha boşuna uğraşıyorsun. Buradan canlı çıkamayacak. Bu pazarlığa açık değil. Büyük planlarım var ve onun diğer kolluk kuvvetlerine laf atması her şeyi mahvedebilir. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Sanırım gereken tek bir arkadaşın kaldı. Ofis çalışanı arkadaşın, şu uzun bacaklı Amazon savaşçısı kadın. Uzun boylu kadınlar normalde benim zevkim değildir. Ama bazı kıvrımları var, güzel kavunlar. Biraz tadını çıkarabilirim. Adı ne? Tracy mi? Evet, işte bu. Tracy Larson. Onun için endişeleniyor musun?" Öne doğru eğildi, gözleri tehditle parlıyordu. "Çünkü endişelenmelisin."

Karnı sıkıştı ve kapıya doğru geri çekildi. "Nerede o?"

"Şimdilik güvende. Ama sadece konuşmaya başlarsan. Benim meşhur sabrım tükenmek üzere. Kayıtlar nerede?"

Başının üzerinde bağlı oldukları için gecenin soğukunda karıncalanan ellerini esnetti. "Sam'in ofisinde olmalılar. Orası

her şeyi saklar."

"Evet, ama bu sefer değil. Orayı didik didik aradım, bulabildiğim her SD kartı ve flash belleği inceledim. Sen ve şu Tracy denen kız orada çalışan diğer iki kişisiniz. Yani baklayı ağzından çıkarmak sana kalmış."

"Ne... daha fazla kayıt olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

Gözlerini devirdi. "Beni aptal mı sanıyorsun? Patronunun tüm fotoğraflarında tarih ve saat damgaları vardı. Ve aralarında çok özel bir güne ait bir boşluk var. Diğer zaman damgalarına göre bizi bir hafta boyunca izliyormuş. Ve tam ortada bir gün eksik. Geri kalanın nerede olduğunu söyle ve ben de hiç burada olmamışım gibi gideyim. Beni bir daha asla görmeyeceksin. Söz veriyorum."

Yüzündeki kanın çekildiğini hissedebiliyordu. Küçük konuşmasının onu Tracy'nin hâlâ hayatta olduğuna, ona istediğini verirse arkadaşını hâlâ kurtarabileceğine ikna edeceğini düşünmüş olabilirdi. Ama Sam ve Adam hakkındaki duygusuz konuşmasını duyduktan ve parçaları birleştirdikten sonra, bunca zamandır kendini kandırdığını fark etti.

Damien'in taktiği önce öldürmek, soruları sonra sormaktı. Sam'i öldürdükten sonra hata yaptığını anladı. Bu yüzden Tracy'yi aldı. Hiç şüphesiz

onu *sorgulamış* ve Tracy'nin paylaşacak bir şeyi kalmadığında da muhtemelen onu öldürmüştü. Jody'nin Tracy'nin neden hâlâ burada, hayatta ve nispeten yara almadan oturduğuna dair bulabildiği tek neden buydu. Damien'in ihtiyacı olan bilgiyi almak için son şansıydı. Kimsenin bulamaması için güvende, belki de yok edildiğinden emin olmalıydı. Ve bunu yaptıktan sonra, konuşmasını engellemek için onu öldürecek.

"Güzel," dedi. "Belli ki söylediklerim hakkında çok düşünüyorsun. Sadece et. Arkadaşının ve senin hayatın buna bağlı. Eğer çok geç kalırsan, onun öldürülmesini emrederim ve gerçeği etinden keserim. Beni anlıyor musun, kızım?" Kızın cevabını beklemedi. Arkasını döndü ve suya doğru baktı.

Jody onun bakışlarını takip ederken gözyaşları gözlerinin arkasını yaktı. Bu kadar kolay ağlamaktan nefret ediyordu. Ama bu durumda belki de ona yardımcı olmuştu. Damien onun tutmak için çok uğraştığı gözyaşlarını görmüş ve kırılıp ona bilmesi gereken şeyi söylemenin eşiğinde olduğunu anlamış olmalıydı.

Haklıydı tabii ki.

Güçlü bir insan değildi, hiçbir zaman da olmadı. Diğer kayıtların ya da resimlerin nerede olduğuna dair bir fikri olsaydı, muhtemelen

Sugarland Dağ Yolu'ndaki bilgiler. Ve onu o anda öldürebilirdi.

Gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını geri akıtmaya zorladı. Eğer o patikada ölmüş olsaydı, Adam Damien'ı görmek yerine bir ceset bulacaktı. Bir ofiste oturup onun ölümünü araştırıyor olacaktı ya da belki de o kanun uygulayıcı korucuların yaptığı her neyse onu yapmaya giderken bu görevi başkaları üstlenecekti. Önemli olan, Damien'ın gazabına hiç hedef olmamış olarak güvende olmasıydı.

Parmaklarını birbirine kenetledi ve ön camdan Damien'ın suya baktığı yöne doğru bakarken kan akışını durdurmaya çalıştı. İkinci kum arabası şimdi nehrin kenarına park etmişti. Arabadaki dört adam, Ned ve Owen'la birlikte Adam'ı ararken el fenerlerinin ışıkları yere vuruyordu. Altı adam birini arıyordu, hepsi de onun sessizliğini, Damien hakkında kimseye bir şey söylememesini sağlamak içindi. Tracy'nin hâlâ hayatta olabileceğine dair şüpheleri çabucak yok oldu.

Yanındaki adam hayata değer vermiyordu. Rahatsız edilmekten de hoşlanmıyordu. Konuşmasını engellemek ya da belki de onu güvenli bir yere sürüklemeye zahmetinden kurtulmak için kendi adamlarından birini vurup öldürmüştü. Şu anda Jody tarafından büyük ölçüde rahatsız ediliyordu. Başka bir seçeneği olsaydı bunu asla yapmazdı.

Dünyadaki en iyi arkadaşı ölmüştü. Ve Adam McKenzie de -bir yabancıyı kurtarmak için her şeyi riske atmaya hazır, onurlu ve nazik bir adam- eğer ona yardım etmek için bir şey yapmazsa ölecekti. Tabii çoktan ölmediğini, kel bir yerde yattığını, yarasının açıldığını ve kanadığını varsayarsak. Ama ne yapabilirdi ki? Ona nasıl yardım edebilirdi?

Resimler konusunda yalan söylemiyordu. Eğer Sam kötü bir şey bulmuş ve bunu kendisinden ve Tracy'den saklamak , resimleri nereye saklamış olabileceğini gerçekten bilmiyordu. Peki bu onu nereye götürüyordu?

Şimdilik elinde bir koz vardı. Yanındaki bu kana susamış salak ona istediğini düşündüğü sürece onu hayatta tutacaktı. Bir şeyler uydurabilir, blöf yapabilir, biraz zaman kazanabilirdi. Yine de onu öldürecekti. Bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu. Ama Adam'a biraz zaman kazandırabilirse, belki, sadece belki, kolluk kuvvetleri deneyimi ve bu dağlar hakkındaki bilgisiyle, belki bu onun kaçmasına ve yardım almasına... ve hayatta kalmasına yetebilirdi.

Eğer bu gezegende geçirdiği yirmi dört kısa yılın mirası Adam McKenzie'nin hayatını kurtarmaksa, bu o kadar da kötü olmazdı. Bu konuda rahatlayabilirdi - tabii bunu gerçekleştirebilirse.

Uzaktaki ışıkları izledi. Hâlâ arıyorlardı, bu da Adam'ı henüz yakalayamadıkları anlamına geliyordu. Eğer kan kaybından bayılmış olsaydı, şimdiye kadar cesedini bulmuş olurlardı, değil mi? Yani hâlâ hayattaydı. Onu kurtarmak için hâlâ zaman vardı.

Dereyi çevreleyen ağaçların arasından sallanan el fenerlerini izlerken aklına bir plan geldi. Çok iyi bir plan değildi ama hiç yoktan iyiydi.

"Damien?"

Kaşlarını çattı ve ona baktı, belli ki onun adını kullanmasından memnun değildi. "Ne?"

"Ben... Sana diğer resimlerin nerede olduğunu göstermeye hazırım. Ama şartlarım var."

Kadının çenesini tuttu ve acı verici bir şekilde . "Bu duruma ne dersin? Bana bilmem gerekenleri söyleyeceksin. Nokta. Belki o zaman seni öldürmem."

Kadın başını salladı ama adam sadece parmaklarını sıktı, tırnakları kadının derisini ısırdı.

"Beni öldürürseniz o resimler bulunacak ve halka açıklanacak. Bunu garanti ederim.

Tüm dava dosyalarımızı saklamaktan ben sorumluyum. Ve bu sorumluluğun bir parçası da bana bir şey olursa dosyaların Sam'e geri gönderilmesini sağlamak. Bu dosyaların yeri vasiyetimde yazıyor. Hepsi ortaya çıkacak. Sam'in mirasıyla kim ilgileniyorsa dosyaları o alacak. Sonra da halka açıklanacak."

"Yalan söylüyorsun. Muhtemelen üniversiteden yeni mezun olmuş bir çocuksun. Bir vasiyetin bile yok."

"Oh, gerçekten mi? Ben ceza hukuku okuyorum ve bir özel dedektif için çalışıyorum. Sence hocalarım ve Sam bana bir vasiyetnamem olması ve önemli belgelerin saklanıp öldüğümde vasiyeti yerine getirecek kişiye teslim edilmesinin önemini öğretmediler mi?"

Bu konuda yalan söylemiyordu. Profesörleri ve Sam bu bilgiyi ona öğretmişlerdi. Ancak hikâyesindeki göze çarpan kusur, vasiyetinde bahsettiği kâğıtların ve resimlerin Sam'e değil, kendisine ait olmasıydı. Deposu kameraları, SD kartları ve dosya dolaplarıyla doluydu ve diğer işinin bir parçası olarak çektiği fotoğraflarla doluydu.

profesyonel fotoğrafçı. Vasiyetinde üniteden bahsetmiş ve anahtarının bir kopyasını vasiyeti hazırlayan avukata bırakmıştı. Bu onun mal varlığını güvence altına almanın bir parçasıydı. Sam'in değil.

Ama Damien bunu bilmiyordu.

Eğer şimdi kendisine inanmasını sağlayabilir ve onu depolama birimine götürebilirse, orada olduğuna inandığı belirli resimleri aramak için tüm SD kartlarını inceleyerek günler geçirebilirdi. Bu ona biraz zaman kazandırır, umarım kaçmasına yetecek kadar. Olmazsa, belki en azından başka bir deponun kapısının altına not bırakabilir ya da bir şekilde başka birinin bulması için bırakabilirdi, Adam'dan haberdar olmalarını sağlayacak bir not, böylece ona yardım gönderebilirlerdi.

"Adamlarını arabalara yükle ve beni kasabaya geri götür. Bunu yaparsan, Adam'ı rahat bırakırsan, seni resimlerin saklandığı yere götürürüm. Sen de Tracy'nin gitmesine izin vereceksin. Dediğin gibi o güvende ve sağlam, değil mi?"

Arkadaşının çoktan öldüğünden emin olmasına rağmen umutlu görünmeye çalışarak alt dudağını ısırıldı.

Koltuğunda doğruldu. "Tabii, . O güvende ve sağlam. Sizi kasabaya geri götüreceğim, fotoğrafları alacağım ve ikiniz de serbest kalacaksınız."

"Ya Korucu McKenzie? Ne olmuş ona?"

Çenesi gerildi. "O benim için bir tehdit, polis olması falan." Teklifini değerlendiriyor gibi görünürken bakışları bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Tamam, planlarım önümüzdeki birkaç gün içinde halledilecek. Adamlarımı geri çekebilirim, polisinizin geri dönüş yolunu bulmadığından emin olmak için iki gün boyunca izleri takip etmelerini sağlayabilirim. Ondan sonra bir önemi kalmayacak. Biz gitmiş olacağız. Elbette, o iki gün boyunca seni de misafir olarak ağırlamam gerekecek. Anlarsın ya. Ama ondan sonra, beni sinemaya götürürsen gitmene izin veririm."

"Peki ya Tracy? Onun gitmesine izin verecek misin?"

"Oh, doğru, doğru. O da. Anlaştık mı?"

Tracy hakkında bu kadar rahat davranması kalbini paramparça etti. Onu çoktan unutmuştu. Kedere teslim olmadan rolünü sürdürmek, bu engerek yılanının sattığı yılan yağını alıyormuş gibi davranmak çok zordu. "Ellerimi serbest bırak ve el sıkışalım."

Kıs kıs güldü. "Yapamam. Kaçmaya çalışacaksın."

"Ellerim takla çubuğuna bağlıyken Gatlinburg' geri dönemeyiz. Kaçmaya çalışmayacağım. Adam'ın ya da Tracy'nin hayatı üzerine bahse girmeyeceğim."

"O köprüyü oraya vardığımızda geçeceğim. Senin elin kolun bağlı kalacak."

Sanki önemli değilmiş gibi omuz silkti. Elleri gerçekten uyuşmaya başlamıştı. Ama daha çok seçenek sunmak için ellerinin serbest kalmasını istemişti. Mesela belki silahını alabilirdi. Ama adam bunun için fazla dikkatliydi.

"Anlaştı mı?" diye sordu.

"Anlaştı."

Dereye doğru başını salladı. "Adamların mı?"

"Ah, elbette." Artık istedięini elde edeceęini dūřundūęu için gūlūmsūyor ve onun arkadařı gibi davranıyordu.

Planlardaki değişikliği telsizle bildirdi. "Anlaşıldı mı ocuklar?" "Anladım patron," diye cevapladı Owen.

Damien kaşlarını çattı. "Neden Ned yerine radyo sende?"

Bir duraklama, sonra, "Ned konuşmanın polisi uyaracağından endişeliydi. Telsizi istemedi. Onu takip edebilmek için bana verdi."

Damien, Owen'a ne kadar aptal olduğunu söyleme fırsatını değerlendirirken, Jody yaklaşan mūcadeleye odaklanmaya çalıştı, depoya vardıklarında zamanın nasıl geçeceğini dūřundū. İçeride Adam'a yardım edecek birine haber ulaştırmak için kullanabileceği bir řey var mıydı? Damien'in bunu gerçekten , tūm adamlarını aramadan kalıcı olarak çekeceğine değil. Daha önce "senin payın" demişti, bu da Sam'in grdūęu řeye para bağlı olduğunu ima ediyordu. Adam'ın buradan çıkıp bunu mahvetmesi riskini göze alamazdı. Ama en azından Damien aramaya daha fazla adam gönderene kadar hepsini şimdilik bu dağlardan uzaklaştırmak Adam'a bir avantaj sağlayabilirdi.

Uzaktan ikinci arabanın çim biçme makinesi gibi gūrūltū sū duyulmaya bařladı. Tek görebildięi, adamların arabaya bindięini varsaydıęı sırada etrafta zıplayan el fenerlerinin ıřıklarıydı. Sonra fenerler sndū. Arabada adamların olduęunu anlayabiliyordu. Ama bu kadar uzaktan onları sayması mūmkūn deęildi.

"Grūnūře göre hazırlar," diye duyurdu Damien. "Söz verdięim gibi bizi daęlardan takip edecekler." Motoru alıřtırdı. Motor önce tekledi, sonra gırtlaktan gelen kūkremesiyle suyun kenarında rölantide çalıřan ve henūz hareket etmemiř dięer arabanın sesine karıřtı.

"Onları görmem gerek," diye ısrar etti. "O arabadaki altı adamı görmem gerek.

O zaman *onlar* gidebilir. Biz onları takip edeceğiz. Hepsinin orada olduğundan ve hiçbirinin Adam'ı aramadığından emin olmalıyım."

Gözleri kısıldı. "Anlařmamızın bana dūřen kısmını yerine getirmedięimi mi dūřūnūyorsun?

Bana yalancı mı diyorsun?"

"Güven ama doğru." "

Adam gülerken onu şaşırttı. "Muhtemelen düşündüğünden çok daha fazla bana benziyorsun. Dolap çeviriyorsun, muhtemelen yalan söylüyorsun ama masum rolü yapıyorsun." Tekrar güldü. "Kafanın içinde saatte yüz mil hızla dönen o hamster çarkını görmediğimi mi sanıyorsun? Bana aramayı iptal ettirip seni ve arkadaşını bıraktıracak kendini akıllı sanıyorsun. Erkek arkadaşının önümüzdeki yirmi dört saat içinde buradan çıkma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünseydim, oynadığın oyuna katılmazdım. Sadece kendini kandırmadığından emin ol. Çünkü beni o resimlere götürmezsen, bunu daha fazla uzatmayacağım. Boğazını kesip şansımı deneyeceğim. Ve buraya bizzat gelip o polisi öldüreceğim."

Gaza bastı ve araba kayalık tarlaya çarparak havalandı.

Jody gözlerini kısarak diğer arabaya doğru baktı ve farklı silüetleri seçmeye çalıştı. Sürücü koltuğunda oturan büyük olasılıkla Owen'dı, çünkü sıkılmış gibi koltuk başlığına yaslanmıştı ve muhtemelen diğerlerine üşüdüğünden falan yakınıyordu. Diğerleri sırtlarını onlara dönmüş, suya bakıyor gibiydiler.

Gerildi. Bir şey mi görmüşlerdi? Adam saklanıyorsa ve bir tür ses , Damien'la yaptığı kırılgan anlaşmaya rağmen silahlarını çekip onu vuracaklar mıydı?

Araba diğerine dik bir şekilde durdu, farlar bir grup adamı aydınlatıyordu.

Jody şok olmuş bir şekilde nefesini içine çekti.

"Bu da ne-" Damien daha iyi görebilmek için koltuğunda doğruldu.

Arabada altı adam yoktu. Sadece beş kişi vardı. Ned kayıptı. Ama Owen da dahil olmak üzere diğerlerinin elleri ve ağızları bağlıydı. Onları için kendi giysileri kullanılmıştı. Hepsi gömleksizdi. Ayakkabı bağları ellerini birbirine bağlamıştı.

Damien gırtlaktan gelen bir öfke kükremesiyle gaza bastı ve direksiyonu sertçe sola kırdı. Araba toprakta döndü, sonra Sugarland Patikası yönünde havalandı ve diğer adamlarla birlikte arkada gözü dönmüş ve ağzı tıkanmış bir Owen bıraktı. İleride bir ağaç belirdi. Damien ondan kaçınmak için direksiyonu çevirdi. Farlar aniden yollarının üzerinde, yaklaşık elli metre ileride duran ve tüfeğini doğrudan onlara doğrultmuş bir adamı gösterdi.

O Adam'dı. O yaşıyordu!

Damien gaza bastı ve ona doğru ilerledi.

On Üçüncü Bölüm

Kum arabası Adam'a doğru hızla geliyordu. Yoldan çekilmedi. Tüfeğini dikkatlice ön camın şoför tarafına doğrulttu, Jody'nin şoförden sadece birkaç metre uzakta olduğunun acı bir şekilde farkındaydı. Tetiğe bastı.

Bam!

Ön camın çatırdadığını ve kör edici farların arkasından gırtlaktan gelen küfürleri duydu. Damien'a mı çarpmıştı? Jody'ye mi çarpmıştı? Bu olasılık midesini dehşetle sıkıyordu. Ama ateş zorundaydı. Damien'ın onu bu dağlardan çıkarmasına izin verirse, ölmüş . Risk almak zorundaydı.

Araba hâlâ üzerine doğru geliyordu. Sürücü tarafındaki farı hedef aldı, sonra tüfeğin hemen altına indirerek lastiğe yöneldi.

Bam! Whoosh!

Sol ön lastik patladı. Araba yana doğru sıçradı. Farlar ondan uzaklaştı ve Jody'ye ilk kez net bir şekilde bakabildi. Gözleri korkudan kocaman olmuştu ama iyi görünüyordu. İçini bir rahatlama kapladı ama uzun sürmedi. Araba deli gibi zıplayarak ona doğru kaymaya başladı. Damien kötü kolundaki askıyı silkelerken bile tek sağlam koluyla kontrolü ele almak için mücadele ediyordu. Ay ışığı, garip bir şekilde tuttuğu tabancadan parlıyordu.

sol eliyle Adam'ı işaret etti.

Adam tüfeği tekrar doğrulttu.

"Hayır!" Jody bağırdı. Kendini havaya kaldırıp takla barına doğru çekti ve bacaklarını Damien'ın omuzlarına çarptı. Tabanca uçtu gitti.

Adam onu vurmamak için tüfeğini kaldırdı.

Araba mide bulandırıcı bir yalpalama yaptı, sonra da ona doğru savruldu.

Adam yolun dışına fırladı, yerde yuvarlandı, araba yaklaşık on metre ötede zıplayarak durdu, mucizevi bir şekilde hâlâ ayakta idi.

Sol bacağı yanıyordu ama acıya dayanmaya çalışarak topallaya topallaya arabaya ulaştı. Sürücü koltuğuna yaklaştı ve tüfeğini içeriye doğrulttu. Koltuk boştu. Damien gitmişti.

"Nerede o, Jody?"

Çenesiyle işaret etti. "Dışarı atladı, suya doğru koştu."

Adam botundan bıçağını çıkardı ve açıklığa doğru eğildi. Takla çubuğundaki ipi keserek onu serbest bıraktı. "Sürebilir misin?"

"Lastik-"

"Ani dönüşler ya da durmalar yapmayın, bu yumuşak zeminde bir süre kenardan gidebiliriz. Damien adamlarından aldığım silah zulasını bulmadan ya da beni aramaya çıkan adam geri dönmeden hemen buradan gitmeliyiz. Silah seslerini duymuştur ve her an geri dönebilir."

Ellerini sallıyor, parmaklarını çalıştırıyordu. "Deneyeceğim. Ellerime binlerce iğne batıyormuş gibi hissediyorum." Orta konsolun üzerine çıktı ve direksiyonun arkasına geçti. "Peki ya sen? Arabaya nasıl bineceksin?"

Arabanın kenarından yuvarlandı ve arka koltuğa düştü. "Git! Şu gidin." Günün erken geldikleri yere, Sugarland Yolu'na doğru geri dönmelerini işaret etti.

"Bacağın. Sen iyi misin? Nasıl-"

Bum!

Suyun geldiği yönden bir tüfek sesi daha duyuldu. "Hadi, hadi, hadi!"

Adam ateşe karşılık verirken bile bağırdı.

Araba tehlikeli bir şekilde sağa yatarak havalandı.

"Gazı geri çek, yavaşla!" Adam birkaç el daha ateş etti, Jody arabayı kontrol altına alırken koruma ateşi açtı, sonra daha yavaş kalktı.

Araba düzleşti, yolculuk o kadar sarsıntılı ve orantısızdı ki Adam geriye düştü. Dizlerinin üzerinde koltuğa tırmanırken, derme çatma ateli emniyet kemeri takılıp yaralı bacağını çekince küfretti. Ateş uyluğuna kadar ama şimdi acıya boyun eğemezdi. Dişlerini sıkıp tüfeğini kaldırdı ve diğer arabanın yanındaki haydutlarla, araba bir tepenin ardında gözden kaybolana kadar atış üstüne atış yaptı.

İşe yaramayan bacağını tutarak yere yığıldı.

Jody aynadan ona baktı. "Kenara çekeyim mi?"

"Hayır! Devam et. Diğer aracın dört lastiğini de patlattım ve anahtarları suya attım. Bu bize iyi bir şans verecektir. Ama bu hala bir kumul arabası. Bizim yaptığımız gibi bu zeminde patlak lastiklerle sürebilirler. Tek gereken düz kontak yapmayı bilen bir adam ve hemen peşimize düşerler."

"O zaman... ne ? Bu araba indiğimiz dağa geri dönemez. Bir yol hatırlamıyorum."

"Birkaç tane yol var. Korucuların kullandığı erişim yolları, yoldan çok geniş patikalara benziyorlar ama işimizi görürler. Sanırım Damien ve adamları bize bu kadar çabuk ulaşabilmek için bunlardan birinden inmişlerdir. Onlardan önde olmalıyız. Şu anda en iyi şansımız bu."

Uzaktan donuk bir kükreme duyuldu. Diğer at arabası, az önce indikleri geri dönüyordu.

Jody'nin acı dolu bakışları aynada yine onunkilerle buluştu. "Bir B planı var mı?"

Bu onun B planıydı. A planı, Damien'ı durdurmak için arabanın lastiğine ateş etmek zorunda kaldığında hemen hemen sona ermişti. O arabayı Jody'yle birlikte kaçmak için kullanmayı umuyordu. Patlak lastik olmadan, şu anda olduklarından iki kat daha hızlı gidebilirlerdi ve kaçmak kolay olurdu.

Bacağı o kadar sert zonkluyordu ki doğru düzgün düşünemiyordu bile. Ve yine kanıyordu. Ve bayılmak üzere oldukça emindi. Yine. "Bir şeyler düşüneceğim."

parlak bir spot ışığı yandı. Jody frene bastı.

Adam takla barını kavradı ve kendini onun yanındaki koltuğa attı, dizlerinin üzerine çöktü ve tüfeğini ön camın dümdüz ileriye doğrulttu.

Titreyerek durdular, Adam'ın tarafı ışıklara bakacak şekilde yan döndüler.

Hoparlörden bir ses "Silahını bırak!" diye bağırdı. Adam tereddüt etti.

Spot ışığı yana doğru kaymış, arabayı aydınlatmaya devam ediyordu ama artık gözlerine gelmiyordu. Neyle karşı karşıya olduklarını ilk kez net bir şekilde gördü. En az on beş kadın ve erkekten oluşan bir grup yaklaşık yüz metre ötede yarım daire oluşturmuştu. Hepsi de tüfeklerini onlara doğrultmuştu.

"Bırak onu!" diye tekrar emretti ses.

Adam tüfeğini savurdu ve ellerini havaya kaldırdı. Jody şok içinde ona baktı. "Ne yapıyorsun sen?"

Tam ona söyleyecekti ki hoparlör tekrar çaldı. "Araçtan , eller yukarı."

"Devam et," dedi ona. "Bunlar-"

Chh-chh. İki yanlarındaki karanlığın içinden dört adam belirdi. Biri tüfeğini pompalamıştı.

"Silahlarınızı indirin," dedi Adam onlara, Jody'yi korumak istercesine üzerine eğilirken sesi öfkeliydi. "Ben Korucu Adam McKenzie'yim."

"Silahlarınızı indirin!" Başka bir adam arabaya ulaştığında başını salladı. "Bu sefer kendini neyin içine soktun, Adam?"

Jody'nin gözleri irileşmiş, yüzü solmuş, elleri havada bir ileri bir geri bakıyordu.

Adam ona gözlerini devirdi ama Jody'nin kollarını nazikçe aşağı bastırırken sırtıtmaktan da kendini alamadı. "Jody Ingram, Ulusal Park Servisi Araştırma Görevlisi, Özel Ajan Duncan McKenzie ile tanış. Benim kardeşim."

Bölüm On Dört

Adam kardeşinin başının üzerinden, hastane yatağının ayak ucundan Jody'nin pencere kenarındaki son derece rahatsız görünen bir sandalyeye kıvrılmış, yorgunluktan sızmış olduğu yere baktı.

"Dünya'dan Adam'a," dedi Duncan. "O iyi. Doktor dün gece onu kontrol etti ve bazı şişlikler ve çürükler dışında durumu iyi. Her otuz saniyede bir onu kontrol etmeyi bırakabilirsin."

Adam kardeşinin kolunu yatağın parmaklıklarından itti. "Ve abartmayı bırakabilirsin. Sen geldiğinden beri onu sadece birkaç kez kontrol ettim."

"Evet. Her neyse." Adam'ın sol bacağına doğru bir el salladığında ikna olmuş görünmüyordu, ağır bir şekilde sargılanmıştı ve bazı yastıkların üzerinde duruyordu. "Ben sabahtan beri senin dağ arkadaşlarınla uğraşırken o şeyi kesmediklerine şaşırdım." Sempatı ile yüzünü buruşturdu. "Dün çok kötü görünüyordu. Çok acımış olmalı. Prognoz nedir?"

Tekrar Jody'ye bakmaya başladı ama kendini tuttu.

Duncan sanki onun aklını okuyabiliyormuş gibi sırtıttı. Belki de okuyabiliyordu. İkisi, tüm kardeşleri arasında yaşça en yakın olanıydı. Aralarında sadece on ay -İrlanda ikizleri derlerdi. Çoğu yabancı onları birbirinden ayırmakta güçlük çekerd. Ne zaman annesinin önünde birine, hayır, ikiz olmadıklarını, aralarında on ay olduğunu söylemek zorunda kalsa, annesinin yüzü kıpkırmızı olurdu. Babası ise sanki erkekliği onaylanmış gibi gururla sırtıttı. Bazılarının saldırgan bulduğu argo İrlandalı ikizler deyişinin ardındaki klişe olmayı hiç umursamazdı. Sadece diğer iki oğlunu işaret eder ve gülümserdi. Ya da çoğu zaman diğer *bir* oğluna, çünkü dördüncü oğul nadiren evde olur, ailenin hüküm süren kara koyunu unvanını korumak için elinden geleni yapardı.

"Doktor bana her türlü tıbbi jargonu söyledi. Söyleyebileceğim en iyi şey, o odun parçasını çekip çıkardığımda ana kasları parçaladığım. Ağaç dallarından ve gömleğimden derme çatma bir atel yapmak ve kötü adamları kovalamak geri kalanını yok etti. Eğer şanslıysam ve antibiyotikler işe yararsa, bir yıl kadar sürecek fizik tedaviyle bacağımı tam olarak kullanabilirim."

Duncan yine yüzünü buruşturdu. "Peki ya şanslı değilsen?"

Adam'ın elleri üzerini örten battaniyeye sıkıca sarıldı. "Kesip atıyorlar." Omuz silkti. "Jody yaşıyor. Ben de hayattayım. Neyle karşı karşıya olduğumuzu düşünürbu bir mucize. Bu yüzden bir bacağımı kaybedersem kendimi şanslı sayarım."

Jody'nin yumuşak, kadınsı sesi pencere kenarındaki koltuğundan, "İyi şansa dair çarpık bir görüşün var," diye seslendi. "Ve işin içinde hiç şans yoktu. İkimizi kurtarıırken neredeyse kendini öldürüyordun. Eğer Ulusal Park Servisi madalya dağıtıyorsa, bir çekmece dolusu madalyayı hak ediyorsun."

Bacaklarını açtı ve yatağa doğru yöneldi. Elini Adam'ın üzerinden diğer tarafa geçirerek kardeşine uzattı. "Bizi kurtardığın için teşekkür ederim Duncan. Ama ağabeyini tanıyorsam, senin yardımın olmadan da işi bitirmenin ve ikimizi de eve getirmenin bir yolunu bulurdu. O oldukça şaşırtıcı biri."

Duncan onun elini sıktı. "Haklı olduğunuza eminim Bayan Ingram. Adam bir yolunu bulurdu. Oldukça becerikli bir adam ve onun bir memur arkadaşım ve kardeşim olmasından gurur ."

Adam gözlerini devirdi.

Jody yatağın diğer tarafındaki koltuğa otururken Duncan da kendi koltuğuna çöktü. Yatağın başucundaki masadan bir elektronik tablet aldı ve ekrana dokunarak onu canlandırdı. "Bir Pazar akşamı saat yediyi geçmesine rağmen, normal yemek saatimi çoktan geçmiş olmasına rağmen aslında görevimin başındayım. Adam nihayet ameliyattan çıktığına ve artık anestezinin etkisi altında olmadığına göre ifadesini almam gerekiyor. Ekibim yerel polisle birlikte soruşturmayı yürütüyor."

Adam gözlerini devirerek, "Uzun bir ameliyat geçirerek sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm," dedi.

Duncan sırtıttı.

"Tracy'yi buldular mı? Ya da Sam'i?" Jody sordu.

"Henüz değil, hanımefendi. Ama size söz veriyorum, elimizdeki tüm kaynaklar onları arıyor. Ayrıca Damien denen adamı ve onun sağ kolu Ned'i arayan bir ekibimiz var. Diğerlerini yakaladık ve nezarete attık, işlem görmeyi bekliyorlar. İsimlerini parmak izlerinden biliyoruz. Hepsi sistemde kayıtlı. Tek yapmamız gereken Damien ve Ned'in soybulmak ve bağlantıları kurmak, nasıl ve neden bir araya geldiklerini bulmak. Biz bu işin üzerindeyiz. Merak etmeyin."

Başıyla teşekkür etti ve sanki üşümüş gibi ellerini kollarında aşağı yukarı ovuşturdu.

Adam ona vermek için battaniyesini çıkarmaya başladı.

Elini onun elinin üzerine koyarak onu durdurdu. "Sakın buna cüret etme. Gidip hemşireden fazladan bir tane isteyeceğim. Hemen dönerim."

Hastane odasının kapısı kapanır kapanmaz Adam başını yastığa koyup kardeşine baktı. "İşlem yapılmasını mı bekliyorsun? Yakaladığınız haydutları kimse sorgulamadı mı?"

"Her biri avukat . bir şey öğrenemedik." "Birbirleriyle bağlantılarının ne olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Kariyer suçluları ve sıradan sokak haydutları da değiller. Hepsinin oto hırsızlığından haneye tecavüze kadar uzun sabıkaları var. İçlerinden biri cinayetle suçlandı ama cezadan kurtuldu. Yaptığına şüphe yok - savcı bazı aptalca hatalar yaptı ve teknik bir sebepten dolayı. Ancak aralarında bağlantı bulmanın zor olduğu kanıtlanmıştır. Asıl göze batan ve endişe verici olan bağlantıların olmaması. Hepsi ya hapiste ya da tutukevinde bir süre yatmış ama hiçbiri aynı yerde, en azından aynı zamanda yatmamış. İkisi Tennessee'li bile değil. Ve geldikleri eyaletler de aynı değil. Yani yine, para için her şeyi yapabilecek serseriler olmaları dışında bir bağlantı yok."

Adam bariz sonuçlara vardı. "Damien lider olduğu için muhtemelen için çalışan herkesi o işe aldı. Birlikte hapis yattığı ya da bir şekilde tanıdığı adamları işe almak yerine, bilerek yabancıları işe alma yoluna gitti. Bir şeylerin dönüp dolaşıp kendisini göstermesi riskini almak istemedi."

Duncan başını salladı. "Ben de öyle düşünüyorum. Bu da bana ya Damien'in kaçırılmaların arkasındaki her neyse onunla bir bağlantısı olduğunu ya da onu kiralayan birinin bağlantısı düşündürüyor. Ve o kişi de her ne olursa olsun kendisini olaydan uzak tutmak için büyük sarf ediyor. Her şey ortaya çıksa bile bembeyaz çıkmak istiyorlar."

"Sence Damien'ı biri mi tuttu? Bu işin arkasındaki o değil mi?" Adam sordu.

"Size tüm bunları planlayacak kadar zeki biri gibi geldi mi?"

"Söylemesi zor. Kullandığı arabada parmak izlerini bulmadınız mı? Sistemin içinde olmalı. Kollarındaki dövmeleer hapishane dövmeleiydi."

Duncan'ın ağzı düzleşti. "Ne yazık ki, direksiyon simidi ve arabaların iç kısımlarının geri kalanı bize uygun parmak izi setleri vermeye elverişli değil. Dokulular, parmak izi departmanında işe yarar bir şey sağlamıyorlar."

"Peki ya arabaların dışı, boyalı yüzeyler? Onlardan parmak izi alamaz mısınız?"

"Dışarıdan bir sürü parmak izi aldık. Şimdiye kadar, her biri zaten kilit tuttuğumuz adamlarla eşleşiyor. Hiçbiri Damien denen adamı işaret etmiyor. Ayrıca, arabalar çalıntı. Yani kayıtların izini sürmek çıkmaz sokak."

"Anlaşıldı." Adam hayal kırıklığı içinde bir nefes verdi. "Parmak izi olmaması hiç mantıklı değil. Eldiven giymiyordu. Bir şeyi sildiğini de görmedim. Daha sonra koşmaya başladığında buna vakti olmadığı kesin."

"Sadece dış taraftaki dokulu plastik kapı koluna dokunmak için önlem alsaydı, parmak izi bırakmazdı. Kendisiyle hiçbir şekilde bağlantısı olmayan adamları işe almak için bu kadar özen gösteren bir adam, herhangi bir şeye dokunmadan önce parmak izlerini düşünecek kadar dikkatli olabilirdi."

Adam bacağını gerdi ve keskin bir ağrı baldırına yayılınca yüzünü buruşturdu. "Tüm bunlar hakkında bir teorin olmalı. Bir grup haydut bir özel dedektiflik şirketinin üç çalışanını kaçırıyor ve içlerinden birini sözde bazı resimlerin göstermemesi için tehdit ediyor. Campbell'ın davalarından biriyle ilgili olması mantıklı, öyle değil mi?"

Duncan başını salladı. "Bu olasılık aklımdan geçti. Bu Damien denen adam gözetleme fotoğrafları konusunda endişeliydi. Sam'i kiralayan müşteri fotoğrafların çekilmesini istemiş olmalı. Ve Sam'in fotoğrafları faturalarını ödeyen adamdan saklaması için bir neden olamazdı."

"Yani fotoğraflarda her kim varsa, müşterinin özel dedektif tuttuğunu öğrendi ve çektiği tüm fotoğrafları istiyor. Asıl soru, fotoğraflardaki kişinin bunu nasıl . Sence Sam dikkatsiz mi davrandı? Biri onu fotoğraf çekerken mi gördü?"

"En basit senaryo gibi görünüyor ve Bayan Ingram'ın hastaneye giderken helikopterde söylediklerine uyuyor. Sam tarafından takip edilen her kimse onu görüyor ve Sam'i öldürmesi için Damien'ı tutuyor ve Campbell'ın evini ve ofisini için bir grup adam kir alıyor. Ancak Tracy Larson işe gittiğinde hala ofisi aramaktadırlar ve onları suçüstü yakalar."

Adam senaryoyu takip ederek başını salladı. "Bir boğuşma oluyor, belki onu öldürüyorlar -kazara ya da bilerek- ve sonra aradıkları resimlerin hiçbir yerde bulunmadığını fark ediyorlar. Şimdi umutsuzluğa . Campbell'ın ofisinde Jody'nin de orada çalıştığını gösteren bir şey var mıydı? Ve kalan tek çalışanın o olduğunu?"

"Kesinlikle. Campbell titiz biriydi. Maaş bordroları dosya dolabındaydı. Damien onlardan üç tane olduğunu biliyordu. Sorgulayacak Sam ya da Tracy olmadığı için Bayan Ingram o resimlerin kimsenin eline geçmemesini sağlayacak son halkaydı. Bu yüzden onun peşine düştüler." Omuz silkti. "Varsayım olarak mantıklı. Ama açık fikirli olmalı ve kanıtları takip etmeliyim. Tamamen yanlış bir iz üzerinde olabiliriz. Eğer Bayan Ingram, siz yanında değilken Damien ve diğerlerinin onun önünde neler söylemiş olabileceğine dair daha fazla ayrıntı hatırlayabilirse, bu bize bulmacanın tüm parçalarını birleştirmek için ihtiyacımız olan ipuçlarını verebilir," dedi Duncan.

"Campbell'ın tüm müşterileriyle konuştuğunuzu varsayıyorum?"

"Elbette. Ofisteki dosyaları müfettiş ekibimize gönderdik. Geçen ay onu işe alan herkesi takip ediyorlar. Eğer herhangi bir ipucu bulamazsak, daha da geriye gideceğiz. Merak etmeyin. Bir yolunu bulacağız."

"Sam Campbell ve Tracy Larson'ı bulmaya ne dersin?" Kardeşi tereddüt edince Adam gözlerini kıstı. "Onları buldun, değil mi? Buraya aslında bunu söylemek için gelmiştin. Ama Jody burada olduğu için söyleyemedin."

"Buraya kardeşimi kontrol etmeye ve artık kendinize geldiğiniz ve uyuşturucuyu bıraktığınız için daha ayrıntılı bir ifade almaya geldim. Ama, evet, haklısın. Bir şey bulduk. Daha doğrusu, *birini*. Bir ceset. Otopsi henüz bitmedi. Kimliğini doğrulamak için DNA sonuçlarına ya da diş kayıtlarına ihtiyaçları olacak."

"Erkek mi kadın

mı?" "Erkek."

"Sam Campbell."

Duncan başını salladı. "Büyük olasılıkla ama henüz doğrulanmadı. Fiziksel eşkali ve yaklaşık yaşı cesetle uyuyor ve buna uyabilecek başka açık kayıp vakası da yok. Ofisinden çok uzak olmayan bir yerde, kırsal bir yolun kenarındaki hendeğe atılmış. Yaratıklar ve çürüme zarar vermiş. Bu nedenle resmi bir açıklama yapmadan önce diş kayıtlarını ya da DNA sonuçlarını beklemek gerekiyor."

"Anlaşıldı. Peki ya arkadaşı Tracy Larson?"

"Arama-kurtarma ekibi ikinizi helikoptere taşıırken bana verdiğiniz hızlı ifadeye dayanarak, hala hayatta olduğunu hayal edemiyorum. Ama ceset olmadığı için bunu hâlâ arama-kurtarma olarak değerlendiriyoruz, kurtarma olarak değil Henüz değil."

"İpucu yok mu?"

"Yok. Arabası ofiste park halindeydi, bu yüzden muhtemelen oraya götürüldü. Yine de şu ana kadar tanık yok. Bunun önceden planlanmış olması ve kaybolmadan önceki hafta şüpheli birinin evini gözetliyor olması ihtimaline karşı apartman kompleksini de araştırdık. Gatlinburg polisi kapı kapı dolaşarak ilk yoklamalarında evde olmayanları takip ediyor. Ancak şu ana kadar Bayan Larson'ın görüldüğü en son Cuma günü öğleden sonra Bayan Ingram'ın ofisten ayrıldığı bildirildi."

"Jody'yi Bayan Ingram'a tercih ederim."

İkisi de kapıya doğru baktı. Jody az önce içerideydi, yüzü , çilleri belirgin bir şekilde göze çarpıyordu.

"Ne zamandır dinliyorsun?" Adam sordu.

Kollarında bej bir battaniyeyi tutarken iki parlak renk lekesi yanaklarını kararttı. "Bilerek kulak misafiri olmaya çalışmıyordum. Tracy'den bahsettiğinizi duyduğumda içeri girmek . Sözünü kesmek ya da seni durdurmak istemedim çünkü herkes ağzını sıkı tutuyor. Bu sinir bozucu. Kimse bana bir şey söylemek istemiyor gibi görünüyor."

Adam'ın sağındaki plastik sandalyeye doğru ilerledi ve battaniyeyi çenesine kadar çekerek oturdu.

Adam kardeşiyle rahatlamış bir bakış alışverişinde bulundu. Jody sadece Tracy'den söz edildiğinde dinlemeye başladıysa, bir ceset bulunduğunu ve cesedin Sam'e ait olabileceğini duymamıştı. Adli tabip kimliği doğrulayana kadar bu şekilde kalmasını istedi. "Duncan, sen-"

"Evet, evet." Tableti masanın üzerine koydu ve ayağa kalktı. "İkinize de birkaç dakika vereceğim. Ama sonra o açıklamaya gerçekten ihtiyacım olacak."

"On olsun."

Duncan başıyla onayladı. "On olsun. Biraz kahve getireyim. Bayan Ingram-
" "Jody."

Cazibesini konuşturarak genişçe gülümsedi. "Jody. Güzel, İrlandalı görünümlü bir kız için hoş bir isim. Kızıl saçların ve yeşil gözlerin, mavi gözleri ve siyah saçlarıyla siyah İrlandalılara mükemmel bir uyum sağlıyor."

"Aynı mavi gözlere ve siyah saçlara sahipsin," diye Adam. "Ve şu sahte aksanı da bırak. İrlanda'ya hiç gitmedin bile."

Duncan Jody'ye bakmaya devam ederken sırtışı genişledi. "Kahveni nasıl alırsın, tatlı meslektaşım?"

Adam onu boğmak istedi.

Jody gülümsedi. "Krema ve şeker lütfen."

"Zevkle." Odadan dışarı çıktı. "Her zaman böyle arsız mıdır?" diye sordu.

Adam gözlerini kırptırdı. "Arsız mı? Şimdi de İngiliz aksanıyla mı konuşmaya başlayacaksın?"

"Olabilir," diye alay etti, kullandığı dil öyle olmasa bile mimikleri bir İngiliz hanımefendisinininkini mükemmel bir şekilde taklit ediyordu.

"Onun *arsızlığına* kanmayın," dedi. "O işiyle evli." "Peki sen evli değil misin?"

Başını iki yana salladı. "Henüz bu işle evlenecek kadar uzun süredir çalışmıyorum. Birkaç ay önce Memphis'ten transfer oldum." Sağ elini uzattı, ona dokunma ihtiyacına karşı koyamadı, kendine bu dünyada hâlâ iyi şeyler olduğunu hatırlattı. Şu anda olduğu gibi, pek emin olmadığı pek çok karanlık zaman vardı.

Hiç tereddüt . Elini parmaklıktaki geniş açıklıktan içeri kaydırıldı.

Parmaklarını onunkilere doladı ve birleşen ellerini şiltenin üzerine koydu.

Güven verici bir şekilde sıktı ve kadının yüzünü inceledi. Üzerinde bir kadın polisin evinden getirdiği giysiler vardı; ne yazık ki tüm düğmeleri kopmuş beyaz bir bluz ve kalçalarının kıvrımlarını saran ve odanın içinde her yürüdüğünde arka tarafının cazip bir görüntüsünü sunan solmuş bir kot pantolon. Nekahetten uyanıp onu bu öğleden sonra odasında bulduğundan beri bu manzaradan çok sık yararlanmıştı.

Boğazını temizledi, kendini birkaç metre güzel kadına duyduğu saçma hayranlığa değil, davaya odaklanmaya zorladı. "Tracy hakkında duyduklarınız için üzgünüm. Kimse umudunu yitirmedi. Hâlâ onu arıyorlar."

Başını salladı, üzgün ama teslim olmuş görünüyordu. "Onun hayatta olduğunu sen de benim kadar düşünmüyorsun. En başından beri, onun hakkında bir şeyler duyar duymaz ve Damien'ın iz sürerken benimle yüzleştğini öğrendiğin anda bile. Parçaları çok hızlı bir şekilde birleştirdin, Tracy hala hayatta olsaydı ve ona ihtiyacı olanı söyleyebilseydi Damien'ın tanıkları ortadan kaldırmak için beni öldüreceğini anladın."

Yalan söylemek istedi. Ama o bundan daha iyisini hak ediyordu ve zaten buna kanmayacak kadar akıllıydı. "Haklısın. En başından beri saklamaya çalıştığı şeye tanıkları ortadan kaldırdığını düşündüm. Bana hiç de öyle gelmedi.

düşünen bir tip. Önce davran, sonra pişman ol. Bu onun sloganı gibi görünüyor." Parmaklarını tekrar sıktı. "Ama mucizeler olur. Belki de... belki de Tracy her şeye rağmen kaçmıştır. Damien senin peşine düşmüş olabilir çünkü sen onun son ipucuydun ve resimlerin başkasının eline geçmediğinden emin olmak istiyordu. Arkadaşın şu anda bir yerlerde saklanıyor olabilir, nereye gideceğinden ya da ne yapacağından emin değil. Hem dağlarda hem de kasabada onu bulmaya çalışan mümkün olan en iyi erkek ve kadınların olduğunu garanti ederim. Kimse pes etmiyor."

Başıyla teşekkür etti ve düşmeye başlayan battaniyeyi daha yukarı çekmek için elini çekti. Onun dokunuşunu kaybetmek, içinde keskin bir özlem uyandırdı. Ona tekrar için kendini zorlamak zorunda kaldı. Onun için fazla iyiydi. Aynı odada olduğu her seferinde kaynayan çekime rağmen, aralarında bir gelecek olma ihtimali yoktu - sınavlara katlanırken tüm öğleden sonra ona attığı aç bakışlara bakılırsa, karşılıklı bir çekim. Bandaj değiştirdi ve doktorundan ne yapması ve ne yapmaması gerektiğine dair uzun dersler dinledi.

Kaşlarını çattı ve kadının giysilerine el salladı. "Hastane önlüğün gitmiş. Dün gece seni gözlem altında tuttuktan sonra taburcu ettiklerini varsayıyorum. Ayrıldığınızda nereye gitmeyi planlıyorsunuz?"

"Polis memurlarından biri bana yöneticiden aldığı dairemin anahtarını getirdi. Sanırım oraya-eve gideceğim. Ve siz söylemeden önce, iyi olacağıma eminim. Glock'um orada kilitli. Damien, Ned ya da peşimden göndermek istediği diğer haydutlar ortaya çıkarsa Savunmasız bir kadın onları bekliyor. Ve eğer yardım çağırmam gerekirse yine bir telefonum var. Çalışanlarınızdan birinin aradığı bir mağdur avukatı bana biraz nakit para ve hastanenin hediyeelik eşya dükkanından benimkinin yerine kullan-öde bir cep telefonu verdi."

"Bunların hiçbirisi kulağa özellikle rahatlatıcı gelmiyor. Peki ya ulaşım?"

"Bir taksi çağırabilirim. Benim için endişelenmene gerek yok. Ben iyi olacağım."

"Korunmaya ihtiyacınız var. Polise sordunuz mu?"

Esprî yapmadan güldü. "Harikalar ve hepsi. Ancak sınırlı bir bütçeleri var ve tehlikede olan ya da olmayan tanıkları izlemek için memur görevlendirmeyi göze alamazlar. Özellikle de Park Hizmetleri'nin yarısı benim tehlikede olduğumu iddia ettiğim adamları ararken. Görünüşe göre, bana ulaşma ihtimalleri son derece düşük."

"Bu pislik bir polis memurundan doğrudan bir alıntı mı?"

"Oldukça fazla. Ama dürüst olmak gerekirse, Gatlinburg Polisi ve Park Servisi harikaydı. Sadece bir pislik vardı. Bütçelerinin kısıtlı olması da kimsenin suçu değil Korumaya ihtiyacım olursa, kendi adamımı tutmam söylendi."

Serseri bacağına baktı, yeterince dikkatli olmadığı ve bir çukura adım attığı o savunmasız an için kendinden nefret ediyordu. "Yapacak mısın? Birini tutacak mısın?"

"Benim de sınırlı bir bütçem var."

"Duncan döndüğünde ona hesabımdan biraz para çekmesini söyleyeceğim. Birkaç günlüğüne seni koruması için birini tutabilirim."

Adam sözlerini bitirmeden önce kadın başını sallamaya başlamıştı bile. "Hayır. Çok teşekkür ederim, Adam. Ama bana hiçbir şey borçlu değilsin. Paranı benim için harcaman için hiçbir neden yok."

"Bunu bir kredi haline getirebilirim. Gerçekten uzun bir geri ödeme ile. Sonsuza kadar."

Gülümsedi. "Harikasın, bunu biliyor musun? Ama dediğim gibi. Ben iyi olacağım."

Artık dikkatli olmam gerektiğini bildiğine göre, tetikte olacağım. Bu gece silahımı yanımda hazır . Ayrıca telefonumu da. Evim karakola sadece beş dakika uzaklıkta. Cidden, bir şey yok. Ama yine de endişelendiğiniz için teşekkürler."

"Evlat edinen ailenle yakın olmadığınızı biliyorum. Ama bir süre onlarla kalmana izin vereceklerinden eminim. Değil mi?"

Kadın kaskatı kesildi ama cevap veremedi kapı açıldı ve Duncan içeri girdi. Adam kardeşinin yüzündeki ifadeyi görür görmez Jody'nin eline uzandı. Jody onu bir can simidi gibi tuttu, Duncan'ın konuşmasını beklerken yüzü solgundu.

"Çok üzgünüm, Jody. Arkadaşın Tracy Larson'ı bulmuşlar. Ölmüş."

On Beşinci Bölüm

Jody yüzünü bir bezle kuruladı ve Adam'ın hastane banyosundaki lavabonun üzerindeki yansımasına baktı.

Arkadaşın Tracy Larson'ı bulmuşlar. Ölmüş.

Bu sözleri beklemesine rağmen, kalbi gerçeği kabul etmek istemedi.

Tracy'yi zihninde görebiliyor, sesini duyabiliyor, ne zaman sarılmaya ihtiyaç duysa kollarını etrafında hissedebiliyordu. Bu da güçlü ve güzel arkadaşının ihtiyaç duyduğundan çok daha sık oluyordu. Tracy bir kaya gibiydi, hep öyle olmuştu. Jody onun zayıf, muhtaç arkadaşıydı. En zor zamanlarında

Jody'nin hayatının zor yıllarında, Tracy ve ailesi onun tesellisi, avuntusu ve fırtınadan sığınağı olmuştu. Onların sevgisi ve desteği olmasaydı Jody asla hayatta kalamazdı.

Gözyaşlarını sildi ve omuzlarını düzeltti. Bu banyoda saklanmanın kimseye faydası yoktu. Kendini toparlayıp Adam ve kardeşine Damien ve haydutları hakkında hatırlayabildiği her şeyi anlatmanın zamanı gelmişti. Sonunda biraz uyuduğu için aklına gelen bazı ayrıntıların, arkadaşına ve eğer Damien'in alay ettiği gibi Sam de ölmüşse ona adaleti sağlamak için gerekli ipuçlarını vereceğini umuyordu.

Kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Birbirine çok benzeyen iki çift koyu mavi göz ona endişeyle baktı. Gülümsemeye zorladı ve Duncan'ın yanından geçerek Adam'ın yatağının yanındaki yerine oturdu.

"Damien'ı yakalamanıza yardım etmek istiyorum," dedi Duncan'a. "Daha önce yaptığım açıklamanın o kadar da faydalı olmadığını biliyorum. Çok yorgundum ve sağlıklı düşünemiyordum. Ama şimdi daha fazla ayrıntı hatırlıyorum. Damien ve Owen'ın kardeş olmaları gibi."

Adam ve Duncan birbirlerine şaşkınlıkla baktılar. "Kardeşler mi?" diye birbirlerini tekrarladılar

"Sanırım öyle. Arabada Damien, Owen'a küçük kardeşim dedi. Sadece bir kez söyledi. Bu bir lakap olabilir. Ama eğer öyle değilse, bu Damien hakkında daha fazla şey öğrenmenize yardımcı olabilir. Değil mi?"

"Kesinlikle." Duncan cep telefonunu çıkardı ve biriyle mesajlaşmaya başladı. Birkaç dakika sonra Jody'ye kocaman bir gülümseme verdi. "Bingo. Adamım Owen Flint'in biyografisini getirdi. Raymond D. Flint adında bir kardeşi olduğunu biliyorduk. Ama henüz bağlantıyı kuramamıştık. D'nin açılımı Damien." Telefonunu kaldırdı ve çevirdi. "Mugshot tanıdık geliyor mu?"

"Bu o," dedi ikisi de.

"Bu Damien," diye doğruladı Jody. "Adam'ı öldürmeleri için o adamları gönderen kişi o."

"Ve *sen*," dedi Adam kaşlarını çatarak.

"Daha önce bahsetmediğin başka bir ayrıntı hatırlıyor musun?" Duncan sordu.

"Üç gün," dedi. "Bu, arabadaki aynı konuşmanın bir parçasıydı. Damien, Sam'in özel dedektiflik işinin üç gündür ona sorun yarattığını söyledi. Planları vardı, büyük planları ve Adam dağlardan çıkıp noktaları birleştirirse Owen payını alamayacaktı."

Adam ve Duncan birbirlerine bir kez daha baktılar. "Büyük planlar mı?" Duncan sordu.

"Noktaları birleştirdin mi?" Adam sordu.

Başını salladı. "Adam'ın polis olduğu ve eski bir mahkum olduğunu bildiği dışında planlarından ya da ne demek istediğinden bahsetmediler."

"Dövmeler yüzünden," dedi Adam.

"Sanırım öyle, evet. Planladığı her neyse onu yapmadan önce kim olduğunu anlayacağınızdan endişe ."

"Sam Campbell'ın tüm aktif davalarına mı bakıyorsun?" Adam kardeşine sordu.

"Ofisi yüzlerce dava dosyasıyla tıka basa doluydu. Aktif olarak hangi davalar üzerinde çalıştığını tespit edebilmek için planlayıcısını kullanarak geçen haftadan başlayarak bir zaman çizelgesi oluşturuyoruz. Şimdiye kadar yirmiye ulaştık."

"Ajanda konusunda çok titizdi," dedi Jody. "Eğer geçen hafta bir vaka üzerinde çalıştıysa, bunu mutlaka yazmıştır."

"Bildığım iyi oldu. Helikopterde seni ve Adam'ı hastaneye götürürken, Damien'ın Sam'in ofisinde bazı resimlerin kayıp olduğu konusunda ısrar ettiğini söylemiştin. Neden kayıp olduğunu düşündüğü hakkında bir fikrin var mı?"

"Ve Sam onları nereye koymuş olabilir?"

"Sam'in onları ofisten başka nereye koymuş olabileceğini bilmiyorum. Ancak bazılarının eksik olduğunu düşünmesine gelince, Damien'ın zaman damgalarından bahsettiğini tahmin ediyorum. Üzerinde yazılı olan gerçek tarih ve saatleri mi kastettiğinden emin değilim."

Broşürler için çektiğim fotoğrafların çoğunu bir düzenleme programından geçirmeden önce üzerine koyduğum gibi. SD kartlarda bulunan ve her bir fotoğrafın ne zaman çekildiğini gösteren meta verilerden bahsediyor olabilir."

"Fotoğrafçılık mı?" Adam sordu. "Dağlarda bahsettiğin ikinci iş bu mu? Bir stüdyo için mi çalışıyorsun?"

"Resimler söz konusu olduğu sürece kendim için çalışıyorum. Sam'in beni tam zamanlı olarak işe almaya gücü yetmedi. Ben de kendi fotoğrafçılık işimi yürütüyorum. Aslında buna iş demek biraz olur. Müşterilerimi kulaktan kulağa buluyorum. Ofisim ya da benzeri bir şeyim yok."

"Tam olarak ne iş yapıyorsun?" Adam sordu.

"Genelde otellerle ve kabin kiralama şirketleriyle çalışıyorum, fotoğraf çekiyorum ve turistleri hedeflemek için kullanabilecekleri reklamlar ve broşürler hazırlıyorum." Aralarında bir ileri bir geri bakıştı. "Sam'in fotoğraflarından bazılarının benimkilerle karışabileceğini düşünüyorsanız, sizi temin ederim ki bunun olma ihtimali sıfır."

"Nasıl bu kadar pozitif olabiliyorsun?" Duncan sordu.

"Çünkü fotoğraf çalışmalarımı evimden ve şehir dışındaki bir depodan yürütüyorum. Ve Sam birisinin eve iş getirmesine asla izin vermez. Her şeyi ofiste kilit altında tutmayı seviyor."

"Haklı olduğunu varsayarsak-"

"Öyleyim." Duncan'a kaşlarını kaldırarak baktı.

Gülümsedi. "Peki, tamam. Peki Sam'in ofiste fotoğraf kaybetmek gibi bir alışkanlığı var mı? Belki de onları yanlış dosyalara koyuyordur?"

Başını iki yana salladı. "Orada çalıştığım altı ay boyunca hayır. Son derece detaycı ve dikkatlidir. Bir dava için tüm resimleri bir arada tutardı. Hiçbirinin yanlış yere konmuş olması mantıklı değil."

Adam ağrısını hafifletmek istercesine sol bacağını ovuşturdu. "Sam resimleri saklamak için bilerek başka bir yere koyduysa mantıklı. Belki de elinde önemli bir şey olduğunu fark etti ve polise gitmeden önce bazı ayrıntıları kontrol ediyordu."

Duncan yatağın yanındaki masadan bilgisayar tabletini aldı. "Görünüşe göre biz dedektifler için uzun bir gece olacak. Sabaha kadar bir ön zaman çizelgesi hazırlamış oluruz. Doğru göründüğünden emin olmak için gözden geçirmenin bir sakıncası yoksa yarın size getirebilirim. Bu senin için uygun mu, Jody?"

"Tabii ki. Beni çoktan hastaneden taburcu ettiler. Birazdan taksiyle evime gideceğim. Adres-"

"Asla eve gitmiyorsun," diye araya girdi Adam. "Güvenli değil."

"Katılıyorum," dedi Duncan. "Damien ve adamları muhtemelen seni arıyorlardır. Bu çok tehlikeli. Biz onu kilit altına alana kadar bir otele gitmelisiniz."

Güldü. "Ciddi misin? İki yakamı bir araya getirmek için iki işte çalıştığım kısmı kaçırdın mı? Maaş çekiyle yaşıyorum. Otel parası ödemek zorunda kalırsam, bir hafta yemek yemem."

"Sorun değil," dedi Adam. "Doktor bugün geç saatlerde beni taburcu edecek. Benim evimde kalabilirsin."

On Altıncı Bölüm

Adam, Jody'nin dairesinin küçük olmasını bekliyordu. Bugünlerde televizyonda çok moda olan o küçük evlerden biri büyüklüğünde olmasını beklemiyordu. Jody'nin dairesi tek yatak odalı bile değildi. Bir apartman dairesiydi.

Yatağı yoktu. Gündüz yatağı vardı. Eğer bir kanepesi olsaydı, ona yer olmazdı. Görünüşe göre çalışma masası olarak kullandığı bir karton kutuya çekilmiş bir çim sandalyesi vardı.

"Şey," dedi. "... rahat."

"Sanırım küçük demek istediniz. Şimdi kameralarımı ve ekipmanımı neden depoda tuttuğumu anlayabilirsiniz. Amacım eninde sonunda araştırmacı olarak tam zamanlı bir iş bulmak. Ama o mucizevi gün gelene kadar, bir verimlilik içinde sıkışıp kaldım."

Uzak duvardaki bir kapıyı açtı ve ortaya küçük bir dolap çıktı. "Bir çanta hazırlayacağım ve silah kasasından Glock'umu alacağım. Sonra o süslü limuzine bineriz.

kiraladın ve evine gittin. Nerede yaşıyorsun?"

Tam cevap verecekti ki, kadının asılı giysilerinin altına özenle dizilmiş açık kutulardan giysi parçaları çıkardığını ve bunları büyük bir kitap çantasına benzeyen bir şeyin içine tıktığını fark etti. Bir çekmecesine ya da bavulu bile .

Kendi evini düşünürken, birden kendini utangaç hissetti. İsteddiği için çok çalışıyordu, mecbur olduğu için değil. Maddi açıdan hiç mücadele etmek zorunda kalmamıştı.

Boğazını temizledi.

Jody yukarı baktı. "Neredeyse bitti." Ayağa kalktı ve klozetin yanındaki banyoda lavaboya ulaşmak için sadece üç adım attı. "Bana hiç cevap vermedin. Nerede yaşıyorsun?" Çekmeceden birkaç eşya ve lavabonun yanındaki bardaktan diş fırçasını kaptı. "Eee?"

", buradan biraz daha büyük."

"Umarım eviniz büyüktür. İkimiz birlikte burada kalmak zorunda kalırsak sardalye gibi oluruz."

Omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı gitti. "O zaman birkaç dönüm arazisi olan büyük bir evim olsa seni rahatsız etmez miydi?"

"Bana bankada bir milyon doların olduğunu ve sonsuza kadar senin olduğumu söyle."

"Bankada bir milyon dolarım var. Sanırım artık evleniyoruz."

Güldü ve çantasını almak için adamın yanından geçti. Adam çantayı ondan almak için uzanınca, kadın gözlerini devirerek çantayı adamın ulaşamayacağı bir yere taşıdı. "Koltuk değnekleri kullanıyorsun. Kendi çantamı taşıyabilirim. Hadi ama Bay Milyoner. Umarım dondurucunuzda New York bifteği ya da filet mignon vardır ve onları pişirmek için dev bir ızgaranız vardır."

Koltuk değneklerine alışık olmadığı için ayak uydurmakta zorlanarak onu ön kapıya kadar takip etti. Kadın kapıyı açmak için uzandığında, "Dur bakalım" dedi.

Beklentiyle ona baktı. "Dondurucuda bifteklerim var." Gülümsedi.

"Harika."

"Ve bir ızgara."

"Kulağa mükemmel geliyor."

"Ve bir açık hava mutfağı."

"Tamam."

"Ve ısıtılmalı bir havuz."

Gülümsemesi solmaya başladı. "Yapmak istediğin başka derin itiraflar var mı?"

"Bankada gerçekten bir milyon dolarım var. Ve daha fazlası." kırıştırdı, tüm eğlence belirtileri kaybolmuştu. "Bu bir şaka değil miydi?"

Yavaşça başını salladı. "Bu bir şaka değildi. Şimdi benden nefret mi ediyorsun?"

Saçlarını yüzünden geriye doğru itti. "Bakın, zengin insanlara karşı önyargılı değilim. *Bütün* zenginlere değil. Sadece Amelia, Peter, Patricia, Patience, Patrick ve Paul. Beni evlat edinen ailenin zengin olduğundan hiç bahsetmedim, değil mi?"

"Hayır. Sen . Ailenin parası var ama seninle paylaşmıyorlar mı?"

Gölgeler gözlerini karartıyor gibiydi, tıpkı evlatlık babasından bahsettiğinde dağlarda yaptıkları gibi.

"Jody?"

"Bu... karmaşık. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Pekala. O zaman, iyi miyiz? Benim evime gitmenin bir sakıncası yok değil mi?" "Sorun . Rutherford Estates'de yaşamadığınız sürece. Orası bir Şehrin dışındaki dağlarda, emlak kralı üvey babamın üvey annemle birlikte yaşadığı lüks bir site." Dramatik bir şekilde titredi. "Mordor ve nazarın bana bakması gibi. İşte bu yüzden

Ben burada, Shire'da, küçük hobbit evimle idare ediyorum." Sırıttı.

"Rutherford Estates?" Zorla bir kahkaha attı. "Ailenle benim aynı bölgede yaşama olasılığımız nedir?"

"Aynen öyle! Değil mi? Bu hiç açmamalıydım. Hadi gidelim."

* * *

JODY, Adam'ın yanından geçip Rutherford Estates'teki malikânesinin girişine girdi ve ona bir bakış bile atmadı. O kadar öfkeliydi ki tükürebilirdi. Önünde kilometrelerce uzanan pahalı traverten döşemeleri görmek onu daha da cezbediyordu. Böyle bir yerde büyümüştü. Ve geri dönmek ya da ailesinin yaşadığı yerin birkaç sokak yakınında olmak gibi bir arzusu yoktu. Adam bunu biliyordu ve onu yine de buraya getirmişti.

Çantasını kavradı ve sırtını ona dönerek odanın sol tarafındaki aynı büyüklükteki oturma alanının hemen devasa merdivene doğru yürüdü. "Yatak odalarının üst katta olduğunu varsayıyorum. Hangisi benimki?"

Tıkla. Klik. Adam yaklaşırken arkasından koltuk değneklerinin sesi geliyordu. Bir yanı onu görmezden gelmek ve kolayca takip edemeyeceğini bildiği için merdivenlerden yukarı koşmak istedi. Diğer yanı ise -şu anda gerçekten nefret ettiği yanı- arkasını dönüp ona yardım etmek, odaya serpiştirilmiş şaşırtıcı derecede rahat görünümlü deri koltuklardan birine oturtmak ve ona bir bira getirmek istiyordu. Tabii bira içtiğini varsayarsak. Büyük ihtimalle şarap içiyordu, Fransız malı, lüks etiketli bir şey.

Tıkırtılar kesildi.

"Jody?" Ona karşı her zaman olduğu gibi, derin sesi nazik ve kibardı.

"Özür dilerim," dedi. "Sana nerede yaşadığımı söylemeliydim. buraya gelmen için seni kandırmak yerine bana sordu. Ama bu arazinin etrafında elektrikli bir çit, hareket sensörleri, alarmlar var. Seni götürmek için düşünebildiğim en güvenli yer burası."

Kadın cevap vermeyince, "Eğer gerçekten istiyorsan . Limuzin şoförünü geri çağıracağım."

Tırabzanı kavradı. "Neden bana karşı hep bu kadar iyisin?" "Kötü olmamı mı istiyorsun?"

İçini çekti ve arkasını döndü. "Tabii ki hayır."

"Tamam." Kafası iyice karışmış görünüyordu. "Şehir merkezinde güzel bir otelde bize oda tutacağım. Kapıyı gözetlemesi için bir güvenlik görevlisi tutabilirim."

"Dur. Sadece dur. Ben burada kalacağım. Ve dediğin gibi, burası güvenli. Sadece kötü kalpli üvey babama yürüme mesafesinde olduğumuzu unutmak için elimden geleni yapmam gerekecek." Zorla bir kahkaha attı ve bakışlarını onun göğsüne indirdi.

Parmakları hafifçe çenesini yukarı kaldırdı. Derin mavi gözleri onunkileri aradı. "Konuşmak istersen iyi bir dinleyiciyimdir."

"Bilmiyorum."

"Eğer fikrini değiştirirsen-"

"Gelmeyeceğim. Odam nerede?"

Ağzı hayal kırıklığıyla gerildi. "Üst katta her biri kendi banyosuna sahip dört misafir odası var. Hangisini istersen onu seç. Bana ihtiyacınız olursa benim odam aşağıda."

"Adam, ben..."

"Evet?"

Başını iki yana salladı. "Teşekkür . . Benim için çok şey yaptın. Gerçekten minnettarım."

Başını salladı ama bir şey söylemedi.

Merdivenleri çıkmaya başladı, sonra durdu ve omzunun üzerinden baktı.

Hareket etmemiştir. Koltuk değneklerinin üzerinde dengede duruyor, okunamayan bir ifadeyle onu izliyordu.

"Gayrimenkul girişimcisi , değil mi?" diye sordu.

Kaşları kalktı. "Paramın nereden geldiğini merak ediyorsanız, büyük büyük büyükbabam bir iş dehasıydı ve bir düzine şirket kurdu. Ailem, her birimiz yirmi bir yaşına geldiğimizde bu şirketlerden bazılarının mülkiyetini kardeşlerime ve bana verdi."

Yüzü utançtan kızarmıştı. "Paramı nasıl aldığını öğrenmeye çalışmıyordum. Ben sadece... işinde olmadığına sevindim. Hepsi bu."

"Üvey baban işinde olduğu için mi?" Yutkundu, sonra başını salladı.

"Ama onun hakkında konuşmak istemiyorsun?"

"Gerçekten bilmiyorum. Ama... eğer bilseydim... konuşmak isteyeceğim kişi sen olurdun." Ona sulu bir gülümseme verdi, zaten tehdit eden gözyaşlarını tutmak mücadele ediyordu. "İyi geceler, Adam."

"İyi geceler, Jody."

Merdivenlerin geri kalanını aceleyle çıktı ve bulduğu ilk yatak odasına girdi. Kapıyı kapattıktan sonra kalın, pelüş halıya doğru kayd ve dizlerini çenesine kadar çekti. Hayatı boyunca nefret ettiği ve korktuğu adamın sadece kısa bir süre sonra yanında olacağını bilerek gözünü kırpmadan uyuyamayacaktı.

yürüyüp gitti. Peter Ingram'ın kendisine ne yaptığını Adam'a anlatamazdı. Adam'ın yüzünde belirecek tiksintiye dayanamazdı. Ya da daha kötüsüne. Evlat edinen ailenin geri kalanı gibi çıkarsa buna dayanamazdı. Adam ona inanmazsa buna dayanamazdı.

Çenesini dizlerinin üzerine bıraktı ve hayatı boyunca zor zamanlar geçirdiğinde yaptığı şeyi yaptı. Ağladı.

On Yedinci Bölüm

Jody sahanlığın tepesinde duraksadı. Sabahın ikisinde alt katta ışıkların açık olmasını beklemiyordu. Adam hâlâ ayaktaysa, belki geç saatte film falan izliyordur diye rahatsız etmek istemedi.

Her yer sessizdi. Ve sadece *birkaç* ışık açıktı. Belki de tanımadığı bir evde olduğu için onları onun için açık bırakmıştı. O böyleydi. İyi. Nazik.

Düşünceli. Tam olarak her zaman hayalini türden bir ve tam olarak asla sahip olamayacağı türden bir adamdı çünkü o çok berbat biriydi.

İçini çekti ve aklında belirli bir hedef olmadan aşağı indi.

Ama odasında çıldırmak üzereydi, beyninde bu kadar çok şey dolaşırken uyuyamıyordu. Ve kalbi. Keder göğsünde sürekli bir ağrıya neden oluyordu.

Adam'ın aldırmayacağını düşünerek geniş evin içinde dolaştı. Evlat edinen babasının evini dekore ettiği gibi, parası herkesin evini bir müze gibi dekore etmediğini görmek rahatlatıcıydı.

Buradaki resimler, hiçbir biçimi ya da işlevi olmayan, kendine sanat diyen, sıçratılmış boyalardan oluşan modern vahşetler değildi. Adam'ın resimleri rahat, erişilebilir ve sıcaktı. Açık havaya olan sevgisi manzara seçimlerinde açıkça görülüyordu; çoğunda dağlar, göller ve çam ağaçlarının kokusunu aldığına yemin edebileceği kadar gerçek görünen uhrevi ormanlar yer alıyordu.

Böylesine büyük bir ev için korkutucu gelmiyordu. Bir şeye dokunursa kırılacağından korkmuyordu. Halıların üzerinde koşan ve merdivenleri tırmanan, kıkırdayan, gülen ve tüm çocukların yapması gerektiği gibi hayatı seven çocukları rahatlıkla görebiliyordu.

Kendisini sıkıştırmaya çalışan kendi çocukluğunun karanlık anılarını zorlayarak uzaklaştırdı ve araştırmasına devam etti. Fuayenin sağında, Adam'ın yatak odasına gittiğini düşündüğü kısa bir koridor vardı. Durakladı, ona gitmeyi arzuluyordu. Onu *istediği* için değil, her ne kadar onu istemediğini hayal bile edemese de. Bu gece ona *ihtiyacı vardı*, onu önemseyecek, ona sarılacak ve ona önemli olduğunu söyleyecek birine *ihtiyacı* vardı. Yine de bu bencillik olurdu, sadece ona sarılmak için onu uyandırmak, ne olursa olsun

kollarını ne kadar derinden arzuladığını fark etti. Bu yüzden kendini koridoru geçip mutfağa gitmeye zorladı.

Evin şimdiye kadar gördüğü tüm odaları arasında bu oda, böyle bir yerde bekleyebileceği en tipik odaydı. Kişiliğini, sıcaklığını buraya yansıtmamıştı. Kiraz rengi dolapları ve siyah granit tezgahıyla işlevsel ve güzeldi. Ama ev gibi bir şey yoktu. Onun bir yansıması olamayacak kadar steril ve kişiliksizdi. Bu da onun burayı çok kullandığından şüphe etmesine neden oluyordu. Belki de daha önce bahsettiği açık hava mutfağında yemek pişiriyor ya da eve dışarıdan yemek getiriyordu.

Paket servisi düşününce midesi guruldadı. Hastanede hiç acıkmamıştı ve sadece tabağındaki yemeklere göz atmıştı. Buzdolabını aramak zorunda kaldı ve sonunda diğer her şeyin arasına karışması için dolap kapaklarıyla gizlendiğini fark etti.

Görev tamamlandı. Kesinlikle karıştı.

Başını sallayarak kapıları açtı, sonra da güldü. Elini ağzına bastırarak çok yüksek sesle gülmediğini umdu. Sonra Çin yemeği, barbekü ve pizza artıklarıyla dolu kapları karıştırdı. Yiyeceklerin çoğu hâlâ yenilebilir görünüyordu ve tam bir dilim sucuklu pizza almak üzereydi ki bir sonraki rafta duran plastik ambalajlı bir tabak gördü. Üstüne bantlanmış bir not vardı.

Jody, aç uyanırsın diye sana biftek pişirdim ve patates kızarttım. Nasıl sevdiğinden emin olamadığım için bifteği orta pişmiş bıraktım. -Adam

Düşünceliliği kalbine komik şeyler yaptı ve tabii ki gözleri yaşlarla doldu. Bu gece döktüğü onca gözyaşından sonra bunu beklemiyordu. Öfkeyle gözlerini sildi ve sonra tabağı çıkardı. Tabağı mikrodalgada ısıtıp patatesi hazırladıktan sonra bir bira aldı (adamın şarap içmediğini görünce rahatladı) ve yemek odasına doğru yöneldi. Girişte durakladı, büyük ve yalnız görünen masaya baktı ve yönünü değiştirerek merdivenin solundaki oturma odasına yöneldi.

Bu oda tam da onun zevkine göreydi. Zengin kahverengiler ve altın sarısı renklerle dekore edilmiş, pelüş deri mobilyalar ve uzanma koltukları vardı. Ve şöminenin üzerinde dev bir televizyon vardı. Birasını doğrudan televizyona bakan büyük, rahat koltuğun bardaklık kısmına koydu, sonra da yemeğini yemek için yerleşti.

Bifteğin ilk ısırığı ağızında eridi. Daha önce bu kadar güzel bir şey yediğini sanmıyordu. Yine de birkaç gündür gerçek bir yemek yememişti, yani bunun da bir etkisi olabilirdi. Patates ve bifteğin yarısını yedikten sonra nihayet yavaşlayıp kalanının tadını çıkaracak kadar doymuştu.

Çiğnerken, oturma odası ile Adam'ın yatak odası arasındaki mesafeyi ölçmek için arkasına baktı. Adam'ın kendisini bu kadar uzaktan duyabileceğini sanmıyordu, bu yüzden sehpanın üzerindeki uzaktan kumandayı aldı ve televizyonu açtı. Onu rahatsız etmediğinden emin olmak için sesi kısık tuttu. Sonra Tracy'nin telefonundan o meşum mesajı aldığından beri dünyada neler olup bittiğini öğrenmek için arkasına yaslandı.

Çok geç olduğu için - ya da erken, nasıl bakmak istediğine bağlı olarak - Yerel haberler bir seçenek değildi. Bu yüzden yirmi dört saat yayın yapan ulusal haber kanallarından birine tıkladı. Her zamanki gibi, dünyadaki huzursuzluk, terörist komplolar ve kulaktan dolma bilgilere dayanan ve ilk elden bilgi sahibi olmayan sözde uzman görüşleri sunan siyasi uzmanların kaleydoskopuydu. Tam televizyonu kapatmak üzereydi ki haber sunucularından biri Gatlinburg'dan bahsetti.

Merakla sesi birkaç kademe açtı ve öne doğru eğildi. Küçük kasabaları turistlerin uğrak yeri idi. Ama geçen sezon çıkan orman yangınları dışında, burada ulusal haber programlarının dikkatini çekecek pek bir şey olmamıştı.

Şimdiye kadar.

Yerel belediye meclis üyelerinden Eddie Hicks'in bir fotoğrafı ekranda belirdi. Sunucu izleyicilere Hicks'in hafta başında, Sam'in kaybolduğu gün bir trafik kazasında öldüğünü hatırlattı.

Sam. Tracy. İkisini de çok özlemişti.

Sunucu bugün ilerleyen saatlerde yapılacak olan anma töreni hakkında bilgi verdi. Jody bunun neden ulusal haberlere konu olduğundan emin değildi, ta ki ekranda başka bir resim belirene kadar -Tennessee eyaleti senatörü Ron Sinclair. Gatlinburg'da iyi tanınıyordu ve bir altyapı alt komitesindeki çalışmaları nedeniyle kasabaya ekonomiyi canlandıran birkaç proje getirdiği için büyük övgü almıştı. Görünüşe göre meclis üyesiyle arkadaştı ve anma töreni için kasabada olacaktı. Belediye başkanı ve diğer ileri gelenler de törene katılacaktı.

Jody yemeğini bitirirken sunucu dünyadaki diğer olaylar hakkında konuşmaya devam etti. Sonra televizyonu kapattı ve ortalığı toplamak için mutfığa yöneldi. Tabağını ve kaplarını bulaşık makinesine yerleştirdikten sonra

Mutfağın bulduğu gibi olduğundan emin olduktan sonra odasına çıkmak için tekrar merdivenlere yöneldi.

Sonra Fransız kapılarının arka duvarından havuzu fark etti.

Su, alttan gelen ışıklarla aydınlanan muhteşem bir peygamber çiçeği mavisiydi. Buradaki birkaç dönümle ayrıldığından, hiçbirisi arka bahçeyi görecek kadar yakın değildi. Tamamen özeldi ve o kadar huzurlu ve dingin görünüyordu ki onu bir mıknaş gibi kendine çekti.

Kapılardan birini açmaya başladı, sonra durdu. Sağ taraftaki duvarda elektronik bir tuş takımı vardı. Güvenlik alarmı. Adam'a şifreyi sormak aklına bile gelmemişti. Hayal kırıklığı içinde yüzünü cama bastırdı, sonra dondu kaldı.

Dışarıda bir adam vardı.

Geri adım attı, Adam'ın odasına koşmaya hazırdı, sonra tereddüt etti. Adamın sırtı ona dönüktü ve sanki eve girmek için bir yol arıyormuş gibi etrafta dolanmıyordu. Havuza bakan birinde oturuyordu. Kadın izlerken adam başını çevirip aşağı baktı ve daha önce fark etmediği bir bira şişesini eline aldı.

Adam.

Titrek bir nefes aldı, Damien ya da adamlarından biri onu bulmadığı için rahatlamıştı. Sonra kaşlarını çattı, gözleri kapıdaki cam bölmelerden gelen loş ışığa alıştıkça daha fazla ayrıntı fark etti. Sandalyesinin yanındaki küçük cam masanın üzerinde kılıflı bir tabanca ve yanında bir not defteri duruyordu. Etrafında düzinelerce toplanmış kâğıt parçası yere atılmıştı. Telefonu sanki masadan düşmüş de o fark etmemiş gibi betonun üzerinde yüzüstü duruyordu.

oluyordu? Neden dışarıdaydı? Bacağı uyuyamayacak kadar çok mu ağrıyordu? Bu düşünce onu kapının tokmağını çevirip dışarı fırlattı.

"Adam, iyi misin?" Aceleyle onun sandalyesine doğru yürüdü. "Bacağın çok mu ağrıyor-" Durdu ve gözlerini kırıştırarak ona baktı. Üzerinde tişört yoktu. Üzerinde pek bir şey yoktu. Aslında üzerinde sadece iç çamaşırı vardı, seksi boxer külotu tüm özelliklerini ikinci bir deri gibi sarıyordu.

Ona bakarken ağzı kurudu, bakışları ayak parmaklarından dalgalı karın kaslarına, hafif kürklü göğsüne ve nihayet havuzdan gelen ışıktaki koyu maviyi yansıtan gözlerine her santimini okşadı. Ama o değildi

ona bakıyordu. Gözlerini havuzun ötesindeki karanlığa dikmiş, çenesi telaşla sıkılmıştı.

"Adam?"

Bira şişesini dudaklarına götürdü ve derin bir yudum alarak şişeyi boşalttı. Sonra onu başının üzerinden havuza fırlattı. Bir sıçramayla yere indi ve suyla dolmadan önce aşağı yukarı sallandı ve yavaşça yüzeyin altına batıyor.

Jody'nin az önce boşalttığı şişenin ilk şişesi olmadığını anlamak için havuza bakmasına gerek yoktu. Yanaklarının kızarmasına ve sandalyesinin diğer tarafında duran, içinde bir şişe daha olan altılı paket kartonuna bakılırsa son şişesi de olmayacaktı.

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Sarhoşsun."

Gözleri yavaşça onunkilere dikildi. "Yeterince sarhoş değilim." Diğer şişeyi eline aldı ve bir süre ona baktı, sonra acı çekiyormuş gibi gözlerini sıkarak şişeyi açmadan havuza attı.

Jody onun sandalyesinin yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Bacağın mı?" Yerdeki telefonuna uzandı. "Doktoru arayabilirim, daha güçlü bir ağrı kesici reçete yazmasını isteyebilirim-"

"Üvey baban Peter Ingram'ı biliyorum."

Kıpırdamadan durdu, telefonu elinde tutuyordu. "Affedersiniz?" diye fısıldadı.

Çenesi o kadar sıkıldı ki çene kemiği boyunca uzanan deri beyazlaştı. "Daha önce ondan bahsettiğinde verdiğin tepki, ona kötü üvey babam demen, seni buraya gelmen için kandırdığım için ne kadar kızgın olduğun..." Yüzünü ovuşturdu, ellerini kucağına bırakmadan önce gözlerini elleriyle kapattı.

"Bunun senin anlatman gereken bir hikâye olduğunu biliyorum. Ama peşini bırakamazdım. Ondan neden bu kadar korktuğunu bilmem gerekiyordu." Acı dolu bakışları sonunda onunkilere yöneldi. "Çok, çok özür dilerim."

"Buna hakkın yoktu." Sesi sert bir çıktı. "Buna hakkın yoktu."

"Biliyorum. İnan bana, biliyorum. Çok üzgünüm-"

"Şunu söylemeyi kes!" Ayağa fırladı, sonunda sesini bulmuştu. "Hem ne için üzgünsün ki? Yetkini kötüye kullandığın ve açmaman gereken kapalı bir dosyayı açtığın için mi? Yapmak zorunda olduğun şey buydu. Ben bir çocuktum. Kayıtları mühürlediler. Bu bilgiyi bir yasayı ya da bir tür kolluk kuvvetini çiğnemedi elde etmeniz değil. Yoksa benim hakkımı ihlal ettiğin için mi üzgünsün?"

mahremiyetimi ihlal ettiniz, benim söyleyip söylemeyeceğim sırlara burnunuzu sokarak *beni* ihlal ettiniz?"

"İkisi de. Burnumu sokmamalıydım, haklısın. Güveninizi ve federal bir memur olarak konumumu kötüye kullandım. Bunu asla yapmamalıydım."

"Hayır. Yapmamalıydın. Gidiyorum, daireme dönüyorum. Beni götürmeye zahmet etme. Zaten araba kullanamayacak kadar sarhoşsun. Ben bir taksi çağırırım." Döndü ve eve doğru koşmaya başladı.

"Jody, bekle."

Sandalyesi gıcırdadı. Kapıyı açarken koltuk değneklerinin çıkardığı tıkırtıyı duydu.

"Jody!"

Aceleyle içeri girdi.

Gürültülü bir çatırtının ardından kırılan camın sesi onu etrafında döndürdü.

Adam verandada sırtüstü uzanmış, yaralı bacağını tutarken yüzü acıdan iki büklüm olmuştu. Koltuk değnekleri altından fırlamış ve birkaç metre ötede, sandalyesinin yanında duran parçalanmış cam masanın hemen yanında duruyordu.

Dışarı koştu.

"Hayır!" Sesi boğuk bir fısıltı gibiydi. "Cam. Kesilirsin."

Onun yanında diz çökerken büyük parçaların etrafından dolaştı. "Ne yapabilirim? Nasıl yardım edebilirim? Yaralandın mı?"

"Dur, Jody. Yalınayaksın."

"Sen de öylesin. İhtiyacın olduğunda yardım kabul edemez misin?" Koltuk değneklerini tuttu ama kalkmasına yardım etmeye çalıştığında onu kaldırması değildi. Ona yardım etmeyi denemesi için bile tüm gücünü kullanması ve bir sürü yalvarıp tehdit etmesi gerekti. Yarı sarhoş Adam çok huysuzdu ve inanılmaz derecede renkli bir kelime dağarcığı vardı.

Sonunda onu içeri soktu. Oturma odasına ulaştıklarında o kadar bitkin düşmüştü ki onu koridorda yönlendirmeye bile çalışmadı. Onun yerine koltuk değneklerini çekip aldı ve devasa koltuklardan birine düşmesine izin verdi.

Yere indiğinde homurdandı, birkaç kez zıpladı ve hemen ardından bayıldı.

Jody'nin ağzı şok içinde açık kaldı. Sonra öfkeyle kapattı. "Adam?" Adam'ın omzunu tuttu ve onu sarstı. "Adam?"

Horlamaya başladı.

Ellerini iki yanında birleştirdi ve koltuk değneklerinden birine tekme attı. Koltuk değneği odanın içinde sekerek ilerledi ve donerek bir koltuğun altına doğru kaydđ. Bu ne cüret? Ne cüretle onun mahremiyetini ihlal eder, izni olmadan hayatının en mahrem ayrıntılarına bakar, sonra da ona bağırmasına yetecek kadar bile uyanık kalmazdı? Ondan af dilemeli ve ayaklarına kapanmalıydđ.

Gözlerini kapattđ. Lanet olsun. Yalvarmıştı. Ondan af dilemişti. Ve onu dinlemeyi reddettiği için peşinden gitmeye çalışırken neredeyse kendini öldürüyordu. Onun yanındaki kanepeye çöktü.

"Oh, Adam. Seninle ne yapacağım ben?"

Yumuşak horlaması, görünüşe göre yakın zamanda alacağı tek cevaptđ.

Belli baygınken onu bırakmak iyi bir fikir değildi.

Özellikle de yaralı bacağıyla. Ayrıca, Damien muhtemelen bir yerlerde pusuya yatmışken ön kapıdan çıkmak istemiyordu. Sonuç olarak, şu an için burada neredeyse bir mahkümdü. Ama sabah olduğunda, Adam bir fincan sıcak kahve içerken baş ağrısıyla inlediğinde, onu eve geri götürmesini saęlayacaktđ. Bir silahı vardı. Damien dairesine girmeye kalkarsa, tetiği seve seve çekerdi.

Adam'ın çenesi uykusunda gerildi ve bacakları huzursuzca kaydđ. İnleyerek yaralı bacağına doğru uzandı, belli ki acı çekiyordu.

"Benim yardımımı hak etmiyorsun, bunu biliyorsun değil mi Adam?"

Yüzünü buruşturdu ve tutarsız bir şeyler mırıldandı ama uyanmadđ.

Başını salladı ve acısını hafifletmek için elinden gelen şeyi yapmaya koyuldu. Bu da temelde bacağını düzeltmek, bir yastık üzerinde yükseltmek ve kavernöz buzdolabında bulduğu soğuk bir kompres uygulamaktan ibaretti. Ama işe yaramış gibi görünüyordu, çünkü sakinleşti ve artık acı içinde seğirmiyordu.

İçini çekti ve bir elini salarında gezdirdi. Hafđ bir esinti Fransız kapılarından birini açık bıraktđğını fark neden oldu. Dışarıda, Adam'ın sandalyesinin yanında hâlâ buruşturulmuş küçük kağıt parçaları duruyordu. Kırık masa camı ay ışığında betonun üzerine saçılmış binlerce küçük elmas gibi parıldıyordu.

"Süpürmem gereken binlerce küçük elmas var," diye homurdandı.

Bir kez daha mutfağa doğru yürüdü ve süpürge ile farası tam da olması gereken yerde, kilerde buldu. Tabii ki onlar

kancalara asılmıştı ve sahip olduğu az miktardaki yiyecek raflarda düzgün sıralar halinde dizilmişti.

"Acaba iç çamaşırlarını da katlıyor mu?" Dolabındaki iç çamaşırı kutusu . Muhtemelen ona kalp krizi geçirtcekti. Süpürge nin yanındaki rafta duran çöp torbasını kaptığı gibi dışarı çıktı.

Küçük masa belli ki güvenlik camından yapılmıştı, muhtemelen dışarıda koşarken ayaklarını kesmemesinin tek nedeni de buydu. Ancak küçük parçalar çok keskin olmasa da, onlardan çok vardı. Bütün camları topladığına ikna olması on dakika kadar sürdü. Sonuncusunu çöp torbasına attı, sonra Adam'ın sandalyesinin yanındaki buruşuk kağıt parçalarını toplamaya koyuldu.

İçeri döndüğünde, yasal defteri ve telefonu tezgâhın üzerine koydu ve defterdeki yazıyı fark ettiğinde çöp torbasını lavabonun altındaki teneke kutuya doldurmak üzereydi. Kıpırdamadan durdu, sonra yavaşça kâğıdı kendine doğru çekti ve geri kalanını okudu. Hepsini okuduğunda gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu.

Bu kadar ağlak olmasından nefret ediyordu.

Gözlerini sildi, sonra yere kaydı ve çöp torbasını kendisine doğru çekti. Toplanmış kâğıtları tek tek aldı, açtı ve okuyabilmek için düzeltti. Başka biri olsa muhtemelen yazdıkları karşısında dehşete düşerdi. Hatta tehlikeli olduğunu düşünerek polisi bile arayabilirdi. Ama Jody onun öfkesini, hiddetini ve intikam arzusunu herkesten daha iyi anlıyordu. Ve adamı sadece birkaç gündür tanımıyor olsaydı, ona yarı aşık olduğunu düşünebilirdi.

Çünkü ona gerçekten inanan tek kişi oydu.

Kendisini evlat edinen adamın ellerinde uğradığı istismarla ilgili ayrıntıları ona şahsen anlatmamış olması önemli değildi. Adam polis raporlarını okumuştı. Çocuk mahkemesindeki ifadeleri okumuştı. Yargıcın, büyük olasılıkla Jody'nin evlat edinen babasından yüklü bir rüşvet aldıktan sonra verdiği kararı okumuştı. Ve Adam yine de ona inanmıştı. Bu kağıt parçaları ona bunu söylüyordu. Ve onun için değerli bir hediye, hazine değerinde bir şeydi.

Kırışmış her bir kâğıt parçasını dikkatlice tezgâhın üzerine, bloknotun üzerine düzgün bir şekilde yerleştirdi ve attı. Sonra aile odasına . Sayfaları sehpanın üzerine koydu, sandalyelerden birinin arkasından bir battaniye aldı ve Adam'ın yanına oturdu. Yavaşça kaldırdı

Başını kucağına koyarak ona yaklaştı. Sonra ikisini de battaniyeyle örttü ve gözlerini kapattı.

On Sekizinci Bölüm

Pastırma kokusu Adam'ı önce ayağa fırlattı, sonra da bir iniltiyle geriye düşürdü. Bir elini zonklayan kafasına bastırarak gözlerini kırptırdı ve üstündeki tanıdık tavana baktı. Neden kanepedeydi? Başının altında bir yastıkla? Ve onu örten bir battaniye? En son hatırladığı şey havuzun kenarında oturup bacağındaki acıyı dindirmek için bir bira içtiği ve Jody'nin üvey babasına ona yaptıkları için nasıl işkence edip öldürebileceğini hayal ettiğiydi.

Jody. O da oradaydı. Değil mi? Bir tartışma oldu. Kör edici bir acı... bir şeye çarparak düşmüştü. Gürültülü bir çarpışma. Ne olmuştu böyle?

Soluk gözlerini kırptırdı ve kendini zorladı. Sonra kanepenin ucundan mutfığa, o anki durumuna göre lezzetli ve mide bulandırıcı kokuların geldiği yere doğru baktı.

Kahvaltı mı hazırlıyordu? Mutfağın içinde hareket ederken bir an için görebiliyordu. Mırıldanıyor muydu?

Başını köşeden uzattı. "vaktin gelmişti.

Kahvaltı on dakika içinde hazır olacak. Duncan saat dokuzda burada olacak ve bize davayla ilgili bilgi verecek. Acele edip hazırlanmalısınız."

Gözlerini kırptırdı, onu yanlış duyduğundan emindi. "Kardeşim mi? Seni o mu aradı?" "Aslında o seni aradı." Adadaki telefonu aldı ve kaldırdı. "Umarım sizin adınıza cevap vermemin bir sakıncası yoktur." Ona doğru işaret etti. "Yanında bir bardak su ve biraz aspirin var, ihtiyacın olursa mideni rahatlatacak bir şey de var." Omzunun üzerinden baktı. "Fırınınızın üstündeki saat on dakikanızdan birini söylüyor. Çabuk, çabuk. Sen duşta oyalanırken kahvaltının soğumasını istemiyorum."

Mutfakta kayboldu.

Adam'ın ona milyonlarca sorusu vardı, en önemlisi de dün gece aptal ve pislik gibi davrandığından eminken onun neden bu kadar neşeli olduğuydu. Ama şu anda midesinin kazınması, başının ağrması ve bacağının zonklaması dünyasının merkezinde yer alıyordu. Ve bunlar görmezden gelinemezdi.

Birkaç aspirini minnetle mideye indirdi, ardından kocaman bir yudum Pepto ve yarım şişe su içti.

"Altı dakika," diye seslendi Jody mutfaktan, sesi iğrenç derecede neşeliydi.

Bu fırtına öncesi sessizlik miydi? Dün gece yaptıklarına karşılık olarak onu zehirlemeyi mi planlıyordu? İçinden bir ses bunu hak ettiğini söylüyordu.

Kadının düşünceli bir şekilde kanepenin yanına bıraktığı koltuk değneklerini kaptı ve topallayarak yatak odasına gitti. Onun zaman çizelgesine göre çabucak hazırlanmaya çalıştı ama bacağındaki bandajı ıslatmadan duş alma çabaları tam bir fiyaskoydu ve iki kez düştü, sonunda pes edip normal bir duş aldı - dikişlerinin canı cehenneme.

Birkaç dakika sonra, aspirin ve Pepto sayesinde kendini olması gerekenden çok daha insani hissederek mutfak adasına doğru ilerledi.

Mutfak boştu. "Geç kaldın."

gelen sesle döndü. Kıvrımları saran mavi bir kot pantolon ve gözleriyle ve sevimli gözlükleriyle mükemmel uyum sağlayan zümrüt yeşili düğmeli bir gömlek giymişti. Muhteşem, gür kıvılcı saçları omuzlarından dökülerek sırtının yarısına kadar sarkıyordu. Birazcık makyaj gözlerini her zamankinden daha da belirgin hale getirmişti. Ona bakarken bile ağzı kurudu.

"Çok güzelsin," diye nefes aldı.

Kaşları çatıldı. "Affedildin. Gel . Tabağın yemek odasında."

Şaşkınlık içinde durdu, ama kadın yemek yemesi için kararlı görünüyordu ve çok zahmete girmişti, bu yüzden itaatkâr bir şekilde oturdu. Kadın çırpılmış yumurta, bisküvi, domuz pastırması ve kızartması yapmıştı. Hepsisi de ustalıkla hazırlanmıştı. Mutfakta kesinlikle yetenekliydi. Ama her şeyin tadı ne kadar güzel olursa olsun, hiçbirini istemedi. Bunun yerine konuşmak, dün geceki davranışından hatırladığı kadarıyla ondan af dilemek, yıktığı köprüleri yeniden inşa etmek istiyordu. Ama o çok... mutlu... karşısında oturmaktan memnun görünüyordu. Dilinde ne bir suçlama, ne bir suçlama, ne de gözyaşı vardı.

Onu en çok bu kısım rahatsız etti.

Onun gözyaşlarına alışkındı. Onları bekliyordu. Dünyayı umursamadan gülümseyen bu Jody tam bir muammaydı. Ve bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu.

Sonunda durursa onu aşığalamayacağını hissedecek kadar sonra çatalını yere bıraktı. "Sen harika bir aşçısın. Bu kadar zahmete girmemeliydin. Ama minnettarım. Teşekkür ederim."

Ona gülümsedi. "ederim." Portakal suyundan bir yudum aldı.

"Jody?"

Kadehinin kenarından ona baktı, kaşları soru sorar gibi kalkmıştı. "Bunu neden yapıyorsun? Neden bana kahvaltı hazırladın? Ve neden "Bunların hiçbirini hak etmediğim halde bu kadar tatlı davranıyorsun?"

Bardağı yere bıraktı ve peçeteyle ağzını sildi. "Burada bekle."

Ona neden sormaya başladı. Ama kadın aceleyle odadan çıktı.

Hayal kırıklığı içinde yumruklarını masanın üzerinde sıktı. Bunu konuşmak, dün gecenin ötesine geçip geçemeyeceklerini görmek istemişti. Ama kadın onu içeri almamak için kendini zor tutuyordu. Nereye gitmişti? İncinmiş duygularına rağmen iyi davranmaya çalıştıktan sonra yukarıda ağlıyor muydu? Yalnız mıydı? Bu düşünce sandalyesini geri itmesine neden oldu.

"Hayır, lütfen." Odaya geri gelmişti. "Gitme. Konuşmamız gerek."

bunu bekliyordu. Sandalyesini masanın altına doğru çekti. "Biliyorum. Dün gece tam bir pisliktim. Otoritemi kötüye kullandım ve-"

"Mühürlü çocukluk kayıtlarıma baktım. Evet, biliyorum." Arkasından bir yığın buruşuk sayfa çıkardı ve masanın üzerine koydu.

Adam'ın midesi sıkıştı. İştahının normalde olduğu gibi olmamasına sevindi, yoksa muhtemelen o anda kusacaktı.

"Bunların ne biliyor musun?" Elini en üstteki sayfanın üzerinde gezdirdi.

Yavaşça başını salladı. "İçmesi gerekenden çok fazlasını içmiş bir aptalın saçmalıkları. Jody, buna hakkım yoktu-"

"Hayır. Yapmadın. Arkamdan iş çevirmemeliydin ve paylaşmam gereken ayrıntıları öğrenmek için yetkini kullanmamalıydın. Ya da . İtiraf ediyorum, ne yaptığını fark ettiğimde öfkelen dim, incindim ve ihanete uğramış hissettim. Buradan fırtına gibi kaçmaya hazırdım."

"Neden yapmadın? Beni yanlış anlama. Yapmadığına sevindim. Senin için endişelenirdim ve seni bulmak için bu kasabayı yerle bir etmek zorunda kalırdım. Ama neden beni kanepeye yatırdın ve benim için hap bıraktın?"

ve bana kahvaltı hazırlamak için onca zahmete girdin? Seni bekleyen ben olmalıydım, tam değil. Neden tüm bunları benim için yaptın?"

Masanın üzerindeki sayfa yığının dokundu. "Bu. Bu yüzden hâlâ buradayım, bu yüzden artık sana kızgın değilim." İlk sayfayı kaldırdı ve gözlerini kısarak baktı. "Bu arada el yazın gerçekten çok kötü."

"Sarhoştum."

"Doğru, yani çekingenliğiniz azaldı ve duygularınızı bu sayfalara . Gerçek duygularınızı, hile yapmadan."

"Jody, görmeni istememiştim-"

"Kastrasyon," ilk sayfayı okudu. Adam boğuldu ve öksürmeye başladı.

Gözlüğünün üstünden ona baktı ve alkolün ve her şeyi tüketen bir öfkenin etkisi altındayken karaladığı şeyi okumaya devam etti.

"Kastrasyon Jody'nin babasını öldürmek için iyi bir yol olurdu. Onun gibi piçlerin üremesine izin verilmemeli."

Sayfayı kenara koydu. "Katılıyorum. Yapmamalılar." Bir sonraki sayfayı aldı. "Kurşun yarası. Hızlı ya da kolay bir şey değil. Onu karnından vurur ve yavaşça ve acı içinde kan kaybından ölmesi için güneşe bağladım."

Boğazını tekrar temizledi. "Aslında göründüğüm kadar kana susamış değilim. Sadece hayal kuruyordum. Bunu *gerçekten* birine yapmazdım."

Bir sonraki sayfayı aldı. "Sopa. Belki de sopa cezasının bu ülkeye getirilmesinin zamanı gelmiştir. Kendilerini sevmeye yemin etmiş biri tarafından tacize uğramış herkese sopa verirdim ve yılanın gözlerindeki şehvet dolu ışık sönene kadar her birinin ona sırayla vurmasına izin verirdim."

"Biraz melodramatik," dedi, sanki her şeyin eğlenceli olduğunu düşünüyormuş gibi gülümsemeye çalışarak. Ama fevkalade başarısız olduğundan oldukça emindi.

"Bu oldukça iyi bir tane." Sesi gergin çıkıyordu. Boğazını ve bir sonraki kâğıdı aldı, elleriyle yavaşça düzeltti. "Ahlak masasındaki eski dostlarımdan birinin bilgisayarına ele geçirilmiş çocuk pornosu resimleri yerleştirmesini . Hapishaneye girdikten sonra diğer mahkûmlar kendi cezalandırma yöntemlerini uygulayacaklardı."

"Gerçekten kanıt yerleştirmedim."

"Eminim yapmazsınız," diye kabul etti. Yığının en altından başka bir kâğıt parçası çekti. "Bu benim kişisel favorim." Okurken kâğıt elinde titriyordu. "Onu bir sandalyeye bağladım ve

Jody'ye sırtını dönen engerekleri izleyen aile, ona yaptığı her şey hakkında onunla yüzleşmesine izin verecekti. Yaptıklarını itiraf edip ondan af dileyene kadar gitmesine izin vermeyecektim. Ve ailesi bunca zaman yanıldıklarını anladıklarında, onlar da Jody'den af dileyecek ve Jody de onların yüzüne gülecekti. Jody'yi o korkunç, berbat insanlardan uzaklaştıracak ve başına gelen her kötü şeyi unutmaya için elimden gelen her şeyi yapacaktım." Son kısmı okurken çenesi titredi. "Onu *severdim*."

Gözyaşları döküldü ve yanaklarından aşağı süzüldü.

Sandalyesini geri çekti, ona gitmeye hazırdı ama tereddüt etti. Kızgın , incinmiş miydi ya ... ne? Emin değildi ve ne yapacağını bilmiyordu. Bunu nasıl düzeltecekti?

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı kırık bir sesle.

"Özür dilerim, ne? Bana teşekkür mü ediyorsun? Neden?"

"Sen bana inandın. Başka kimse . O sayfaları okuduğumda bunun bana ne yaptığını bilemezsin." Elini havada salladı. "Peter'a o şeyleri asla yapmayacağını biliyorum. Ama benim adıma bu kadar öfkelenecek kadar bana inanmış olman, kalbimdeki delikleri iyileştirmek için uzun bir yol kat ediyor." Ayağa kalktı ve masanın etrafında dönerek onun önünde durdu. Sonra da onu şaşırtacak şekilde sandalyesine oturdu.

Ona karşı sarsıldı, küfretti, kollarından tutup kaldırırken alnında bir ter damlası belirdi. "Doğru düşündüğünü sanmıyorum. Yapmalısın."

Adamın kollarını itti ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Uzun zamandır hiç olmadığım kadar net düşünüyorum. Ve sen de o sayfaları yazarken sandığından çok daha net düşünüyordun. Kalbin benim için gösterdiğin endişede parlıyordu. Ve yazdığın o son cümlede. Sana katılıyorum, Adam. Sevgi gerçekten tedavidir. Beni sevecek misin?"

"Tatlım." Boğazını temizledi. "Yani... Jody-"

"*Tatlım* daha çok hoşuma gidiyor." Onun sağ yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Ürperdi ve kesik kesik bir nefes aldı. "*Jody*, birlikte travmatik birkaç gün geçirdik. Bazen bu, insanların daha sonra gerçek olmadığı ortaya çıkacak duygulara kapılmasına neden olur."

Diğer yanağını da öptükten sonra poposunu günahkâr bir şekilde adamın kucağına doğru kaydırıldı.

Onu yakalamak gibi pişman olacağını bildiği bir şey yapmamak için sandalyenin kollarına tutundu. "Bu sabah içki mi içtin?"

"Hayır," diye onun boynuna doğru nefes aldı. "Taş gibi ayıgım. Sev beni, Adam."

Kollarından tutup onu kendine doğru çekti, sonra ne fark edince küfretti. Onu nazıkçe masaya geri itti. "Dikkatli ol. Burada kontrolüm pamuk ipliğine bağlı. Onurlu bir şey yapmaya çalışıyorum."

Derin bir iç geçirdi ve adamın kalçalarında daha geriye doğru kaydığını ama kalkmadığını. "Neden benimle sevişmenin onurlu olmadığını düşündüğünü anlamıyorum. Birbirini önemseyen ve duygularını mümkün olan en harika şekilde göstermek isteyen iki yetişkin olacak."

Adam çarpık onur anlayışına itiraz etmeye başladı ama kadın başını salladı ve bir parmağını adamın dudaklarına götürdü.

"Sizi tanıdığım için, savunmasız olduğumdan endişelendiğinizi tahmin ediyorum. Ama hayatımda hiç bu kadar güçlenmiş hissetmemiştim. Bana inanarak, yıllardır hissetmediğim kadar umutsuz ve kontrolün bende olduğunu hissetmeme yardımcı oldunuz. Bunun için teşekkür ederim."

Boğazını temizledi. " . "

Gülümsedi, sonra onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Ailem, biyolojik ailem, ben daha küçük bir çocukken bir araba kazasında öldü. Onları zar zor hatırlıyorum. Çoğunlukla sadece isimlerini -Lance ve Vanessa Radcliffe- ve öldüklerinde benimle ilgilenilmesini sağlayacak kadar beni sevdiklerini biliyorum. Ya da en azından öyle düşünüyorlardı - en iyi arkadaşları Ingram'ları vasilerim olarak atamak gibi yaptıkları her şey sayesinde bana iyi bakılacağını düşünüyorlardı."

"Jody, bunların hiçbirini bana anlatmak zorunda değilsin."

"Biliyorum. İşte bu yüzden istiyorum, çünkü anlatmak zorunda değilim. Ve çünkü... çünkü kimseye tüm hikayeyi anlatmadım. Peter Ingram aleyhindeki duruşmayı yöneten hakime bile. Davayı açan savcıya bile. Tracy'ye bile. O ufak tefek şeyler biliyordu ama kimse hepsini bilmiyordu. Ben hariç."

Saçlarını yüzünden geriye doğru itti ve derin bir nefes aldı. "Ailem öldürüldükten sonra Ingram'lar beni yanlarına aldılar ve sonunda evlat edindiler. Herkes onların olduklarını, arkadaşlarını onurlandırdıklarını düşündü. Ama beni hiçbir zaman gerçekten istemediler. Benimle birlikte gelen Rutherford Estates'teki Radcliffe ailesinin evini ve benim güven fonumu istediler. Evin sadece bakımı ve vergileri için kendi vakıf fonu var, böylece bir evim olması konusunda asla endişelenmeme gerek kalmayacak."

Adam kaşlarını çatdı. "Ama bir apartman dairesinde yaşıyorsun. Artık yasal bir yetişkin olduğuna göre evin senin olması gerekmez mi?"

Omuz silkti. "Sen öyle san. Ingram'lar bana tapuyu ve ailemin vasiyetinin bir kopyasını göstererek, bana bakmaları karşılığında evin mülkiyetini onlara verdiklerini söylediler. Sanırım biyolojik ailem, kendi başıma kaldığımda benim için oluşturdukları güven fonunun yeterli olacağını ve o noktada kendi evimi satın alabileceğimi düşünmüşler."

"Yeterli değil miydi?"

Ağzı gerildi. "Öyle olmalıydı. Ama Ingram'lar ben büyürken fondan büyük miktarlarda para çekmişler, sözde benim bakımım için. Fonun sahibi olduğumda ve fonun kontrolünü kaybettiklerinde beni ancak üniversiteye götürecek kadar para vardı." Elini havaya kaldırdı. "Ve siz sormadan söyleyeyim, evet, paranın bir kısmını geri ödemeye zorlayabileceğimi umarak, yönetimlerinin muhasebesini tutmak için mahkemeye başvurdum. Ancak bir muhasebeci kayıtları inceledikten sonra, bir yargıç yasadışı bir şey yapmadıklarına karar verdi. Temyize gidebilirdim ama o noktada bu işin peşini bırakmaya karar verdim."

Adam duyduklarından hoşlanmamıştı. Ona şüpheli geliyordu. Belki bir ara araştırabilirdi, eğer kadın isterse. Ama şu anda onu endişelendiren, Ingram'ların mali yanlışları değildi -eğer gerçekten yasadışı bir şey yapmışlarsa-. Jody'nin çocukluğuyla ilgili ayrıntıları anlatmaya hazırlanırken solgunlaşmasıydı.

Mahkeme tutanaklarında okuduklarından daha fazlasını bilmek istemiyordu.

Büyüdüğü ev sadece birkaç blok ötedeydi. Biliyordu çünkü kızın geçmişini araştırırken oraya da bakmıştı. Onu zaten derinden önemsiyordu. Burada oturup da oraya koşup ona zarar veren adamı öldürmemeyi nasıl başarabilirdi? Evlat edinen babasının ona neler yaptığını kendi ağzından anlattırsa ne yapabileceğinden korkuyordu.

Ona detayları anlatmasına gerek olmadığını tekrar hatırlatmak üzereydi. Ama kız ona bakıyordu, yeşil gözleri güven, umut ve korku karışımı bir hisle onun gözlerini arıyordu. Ve ona hayır diyemeyeceğini biliyordu. Bunu istiyordu, buna ihtiyacı vardı, başına gelenleri onunla paylaşmaya ihtiyacı vardı. Ve bunu paylaşmak için güvendiği kişinin o olmasına hayranlık duyuyordu. Bu yüzden neredeyse onu öldürecek olsa da, onu dinlemeye ve yanında olmaya ve işi bittiğinde gidip Peter Ingram'ı öldürmemeye gayret etti.

Onu göğsüne doğru çekti.

Birkaç dakika boyunca ona sarıldı, sonra rahatladı. "Geceleyin, evdeki herkes uyurken odama ilk geldiğinde dokuz yaşındaydım."

Yüce Tanrım. Gözlerini kapattı ve sonraki yirmi dakikayı kızın istismarının üzücü ayrıntılarını dinleyerek acı içinde geçirdi. Dağlarda, kızın ne kadar genç olduğunu, saf, deneyimsiz ve etrafındaki dünyada var olan dehşete karşı korunaklı olduğunu düşündüğünü hatırladı. Ne kadar aptalmış. O bunların hiçbirisi değildi. Korkunç tacizlere maruz kalmış ve bu dünyada var olan çirkinlikleri öğrenmesi çok daha önce öğrenmişti. Onu yargıladığı, varsayımlarda bulunduğu için kendini aptal gibi hissediyordu. Ve şimdi, burada oturmuş ona neler olduğunu dinlerken, tek yapmak istediği silahını kapıp evden çıkmaktı. Ona zarar veren adamı öldürmek istiyordu. Eğer Jody şu anda kollarının arasında olmasaydı, ona bu kadar güveniyor ve ihtiyaç duyuyor olmasaydı, pekâlâ bunu yapabilirdi. Onun için kaldı ama bu onu içten içe parçaladı.

Maruz kaldığı istismar korkunçtu, mahkeme kayıtlarında listelenenlerden çok daha kötüydü. Hayatta kalmayı nasıl başardığını ve bugün olduğu gibi iyi ayarlanmış, şefkatli, nazik bir insan olmayı nasıl başardığını bilmiyordu. Üvey babası tarafından istismar edilmişti. Ve sonra tekrar istismara uğramış, ihanete uğramış, sonunda okuldaki bir danışmana neler olduğunu anlattıktan sonra ona karşı babalarının tarafını tuttuklarında sözde ailesinin her üyesi tarafından mağdur edilmişti.

Bu da yetmezmiş gibi, davaya bakan sosyal hizmet uzmanı ve mahkemenin atadığı psikiyatrist de babanın tarafını tuttu. Jody'nin yalan söylediğini, rol yaptığını ve ilgi çekmek istediğini iddia ettiler. Dava sona erdiğinde, babayı masum buldular ve Jody'yi yıllarca psikiyatrik seanslara katılmaya zorladılar; böylece Jody'nin muhtaçlık, ilgi arayışı ve patolojik bir yalancı olma sorunları üzerinde çalışacaklardı.

Ve onu tacizcisi ve ailesiyle birlikte yaşamaya geri gönderdiler.

Adam'a göre, hepsi -evlat edinen babası, ailesi, yargıç, psikiyatrist, sosyal hizmet uzmanı- hapse girmeli, işlerini kaybetmeli ve kendilerine emanet edilen masum küçük kızı koruyamadıkları için onları cezalandırmak için yasal olarak yapılabilecek her şey yapılmalıydı.

"Ondan sonra," diye devam etti, göğsüne doğru fısıldayarak, "bir hizmetçi gibi, Külkedisi gibi muamele gördüm, tüm ev işlerini yaptım, tek başıma yemek yedim, okulumdan alındım ve kötü çocukların okuluna gönderildim. Sanki ben

artık onlar için yoktum. Görünmezdim ve bir önemim yoktu. Tek iyi şey Peter'ın bana bir daha hiç dokunmamış olmasıydı. Sanırım karısının şüphelenmesinden, belki bana inanmasından ama ona karşı çıkmayacağından endişeleniyordu. Bunu düşünmemin tek nedeni, yargıcın kararını vermesinin ertesi günü kapımda çelik bir sürgünün belirmesiydi. İçeriden kilitleyebiliyordum ve koridordan açmanın hiçbir yolu yoktu. Kimse bunu oraya kimin koyduğunu söylemedi. Kimse bundan bahsetmedi bile. Ama sanırım üvey annemdi. Her kim yaptıysa, o sürgü aklımı başımda tutan tek şeydi, bana bir gün her şeyin daha iyi olabileceğine dair umut veriyordu."

Arkasına yaslandı ve yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "Tracy ve ailesi olmasaydı sanırım yalnızlıktan ve umutsuzluktan ölürdüm. Eve nadiren gidene kadar onlarla daha fazla zaman geçirmeye başladım. Ailemin umurunda değildi elbette, vakıf fonu çekleri

her ay gelmeye devam etti. On sekiz yaşına bastığım anda oradan ayrıldım. Ve bir daha asla geri dönmedim."

Titreyen bir nefes verdi. "Tracy ve ailesi beni sevdi ve destekledi ama onlar bile şüpheliydi. Bu, onların endişelendiği kalbimdeki tek yaraydı. Ailem ve uzmanlar hakkımda o kadar korkunç bir tablo çizmişlerdi ki Tracy bile hasarlı olduğuma, belki de biyolojik ebeveynlerimi çok küçük yaşta kaybettiğim için travma geçirdiğime ve ilgi arayan biri olduğuma inanıyordu."

"O olaydan sonra onunla nasıl arkadaş kalabildin?"

Omuz silkti. "Hayat bu. Her zaman böyle olmuştur. Söylediğim her şeye kimse gerçekten . Sana kadar. Neden, Adam? Neden kimse inanmazken sen bana inandın?"

"Çünkü seni tanıyorum, kalbinde ne olduğunu biliyorum. Birlikte birkaç gün içinde çoğu insanın bir ömür boyu atlabileceğinden çok daha fazlasını atlattık. iyiliği, nezaketi, dürüstlüğü gördüm. Senden neden şüphe edeyim ki?" Adam kollarını açtı ve kadın ona sarıldı.

Kadının ağlamaya başlaması onu şaşırtmadı. Aksine, güven vericiydi. Ağlamak onun başa çıkma yöntemi. Yaşadığı korkunç çileyi ona yüksek sesle söyleyerek yeniden yaşamıştı. Bolca gözyaşı dökmesi iyi olacağı anlamına geliyordu. Ya da yaşadığı onca şeyden sonra iyi olabileceği anlamına geliyordu.

Hıçkırmaya başladığında geri çekildi. "Çok özür dilerim. Ben de her an ağlayabilirim. İnanılmaz derecede sinir bozucu olmalı."

"Hiç de değil. Bu senin kim bir parçası. Bu sizin duyarlı olduğunuzu ve başınıza gelen her şeye rağmen harika, dolu bir kalbe sahip olduğunuzu gösterir. Bu

Eğer umursama ve ağlamayacak kadar derinden hissetme kapasitesine sahip olmayı bırakırsan kalbim kırılır. Duygularınız hakkında dürüst olduğunuz ve hissettiğiniz için asla özür dilemeyin."

Kollarını adamın beline dolayarak ona yaslandı. Adam çenesini onun başının üstüne dayadı ve hafifçe sırtını okşadı. Uzun bir süre bu şekilde oturdular, ta ki etraflarındaki hava belli belirsiz değişene kadar. Kızın parmakları adamın gömleğine kıvrıldı. Nefes alış veriş i düzensizleşti. Ellerini yavaşça adamın göğsüne doğru kayd ırdı ve kollarını boynuna doladı.

"Adam."

Özlem ve arzunun karışımıyla söylenen fısıltılı tek bir kelime, vücudunda çiğ bir şehvet sarsıntısı yaratmak için yeterliydi.

Sonra açık ağzını adamın boynuna dayadı ve dilini adamın aşırı ısınmış tenine hafifçe dokundurdu.

Neredeyse sandalyesinden kalkacaktı.

Elleri kızın etrafında sıkılaşt ı, dolaş an ağzını durdurmaya çalıştı. "Jody," diye mırıldandı. "Yapma."

Onu tekrar öptü.

"Jody, hayır. Dur. Savunmasızs ın, duygusals ın. Daha sonra pişman olacaks ın-"

Kulağına doğru ilerledi, dili adamın bir anda sertleşmesine neden olan hınzırca şeyler yapıyordu.

Ürperdi, kollar ı etrafında sıkılaşt ı ve onu kendine çekti. *Hayır! Hayır!* O ne yapıyordu? Bu yanıltı. Her yakınlaşt ıklarında aralarında alevlenen kimyaya göre hareket edemezdi Şimdi değil, bu şekilde değil.

"Jody, sağlıklı düşünemiyorsun. Sen-" Ağzını onun boynuna bastırdı ve emdi. Adam geri çekildi.

Geri çekilip ona baktı ve parmaklarını ensesindeki saçlarda gezdirdi. "Seni istiyorum Adam. Sana ihtiyacım var."

"Benden sonra nefret edeceksin. Daha net düşünmeye başladığında fark edeceksin ki-"

"Beni istiyor musun?"

Sertçe yutkundu. " biliyorsun."

"O zaman sev beni." Onun cevabını beklemedi. Onu kendine doğru çekti ve dudaklarından öptü.

Daha güçlü olmalıydı. Onu kendisinden uzak tutmalıydı. Ama onu o kadar çok istiyordu ki iç i sızladı. Bu güzelde bir şeyler vardı,

Kollarındaki akıllı, inanılmaz tatlı kadın dizlerini jöleye çevirdi. Dili ağzının içine girip onunkini okşadığında, çoktan beyaz teslim bayrağını sallamaya başlamıştı. Bütün bir ordu kapısına dayanıp onu kırmaya çalışsa bile duramazdı. Bir sebepten ötürü ona ihtiyacı vardı. Ve onun da aynı şekilde çaresizce ona ihtiyacı vardı.

Öpüşmeyi kesti ve nefes nefese kaldı. Sonra eğildi ve ona daha önce işkence ettiği gibi işkence etti. Ağzını onun boynuna dayadı ve emdi.

Nefes nefese kaldı ve neredeyse sandalyeyi devirecekti.

Güldü ve geri çekildi, ağzı onunkinden birkaç santim ötedeydi. "Duncan'ın ne zaman burada olacağını söylemiştin?"

Belli bir güçlkle yutkundu. "Saat dokuzda... Sanırım."

Onun yanından geçip fırının üzerindeki dijital gösteregeye baktı. "Bu yeterli bir zaman değil."

"Bunu !" Onun kucağından atladı, kendi ayağına takılıp düşmemek için masaya . Onun koltuk değneklerini aldı. "Acele et." Koltuk değneklerini onun eline tutuşturdu ve çıplak ayakları fayanslara çarparak koridorda ilerlemeye başladı.

Adam o kadar çok gülüyordu ki, koltuk değneklerini kollarının altında zorlukla tutabiliyordu ve onu yatak odasına kadar ağırlaştırıcı bir yavaşlıkta takip etti.

On Dokuzuncu Bölüm

Jody, Adam'ın yatak odasının ortasında çırılçıplak duruyordu, giysileri ayaklarının dibinde bir yığın halinde atılmıştı. Adam yavaşça ona doğru ilerlerken koltuk değneklerinin tıkırtıları yatak odasının kapısının ötesindeki evin içinde yankılanıyordu.

Üniversitede ara sıra kaçamaklar yapmış ve hep böyle olmasını istemiş olsa da -hızlı, öfkeli, iki terli beden, günün erkeğini kapı dışarı etmeden önce hızlı bir teselli arıyor- birdenbire bununla ilgili her şey yanlış göründü.

Çünkü bu Adam'dı.

Hayatına girip çıkan erkekler gibi değildi. Kendi başına terapiye gittiğinde üniversite danışmanlarının söylediğine göre, Jody'nin uğradığı ve durdurmak için tamamen çaresiz olduğu tacize tepki olarak bedenini kontrol altına alma yoluydu bu erkekler. Ama Adam farklıydı, özeldi. Bunun farklı olması gerekmez miydi? Kıyafetlerine, çıplak vücuduna baktı ve aniden utangaç ve gergin hissetti.

Tıkla. Tıkla.

Yatağın yanındaki sandalyeye doğru hamle yaptı ve arkasındaki battaniyeyi kaptı. Kapı arkasından açıldı.

Etrafında döndü, battaniyeyi göğüslerine doğru tuttu ve çıplak tenini daha fazla örtmek için hızla salladı.

Adam kapı aralığında durdu, koltuk değneklerine ağır ağır yaslanıyordu, yüzü solgundu, gözleri onu tepeden tırnağa tararken genişti. " var? İkinci düşünceler mi?"

"Ne?" Ellerinde bir can simidi gibi battaniyeye baktı. "Hayır, hayır, elbette değil. Sadece..." Tekrar ona baktı, ona doğru bir adım attı. "Sen iyi misin? Acı çekiyor gibi görünüyorsun."

"Ve korkmuş görünüyorsun. Jody, her şey yolunda. Bunu yapmak zorunda değiliz. Sadece geri döneceğim-"

"Hayır!" Aceleyle ona doğru koştu ve birkaç adım ötede durdu. "Sadece... sinirlerim bozuk. Üniversiteden bu yana epey zaman geçti." Gözlüklerini çıkardı ve giysi yığınının üzerine fırlattı. "Korkmuyorum. Senden asla korkmam,

Adam. Seni çok istiyorum. Sen beni istemiyor musun?" Battaniyeyi bıraktı.

Bakışları daldı. düğümlendi. "Seni ne kadar çok istediğimi bilemezsin." Sesi arzu doluydu.

Artık kendine daha çok güvendiğini hissederek gülümsedi ve bu karşılaşmalarda her zaman üstlendiği role büründü. Elini adamın koluna koydu ve onu yatağa doğru götürdü. Sonra örtüleri arkaya itti ve uzandı. Ağırlaşan saçlarını kaldırıp yastığın üzerine serpiştirdi, sonra da kollarını kaldırarak adamın kendisine katılmasını istedi.

Ona bakarken gözlerindeki sıcaklığın bir kısmı gitmiş gibiydi.

Birden kendini yeniden utangaç hissetti. "Adam? Ne oldu? Görünüşümü beğenmedin mi?" Erkekler hep beğenirdi. Kalın kızıl saçlarını, dar belini, kıvrımlı kalçalarını severlerdi. Göğüsleri tercih ettiği kadar büyük değildi. Ama sıkı ve iyi şekillendirilmişlerdi. Şimdiye kadar kimse şikâyet etmemişti. "Adam?"

Tekrar yutkundu, koltuk değneklerine tutunduğu parmak eklemleri beyazlaştı. "Bence sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratıksın. Ve seni hayal edebileceğinden çok daha fazla istiyorum. Ama senin de beni istemeni istiyorum, beni gerçekten istemeni."

Kaşlarını çattı. ". , değil mi? Ben hazırım. Hadi yapalım şu işi."

Yüzünü buruşturdu. "Bunu bir angarya gibi anlatıyorsun."

Yüzü sıcaktan kızardı ve parmaklarını çarşafın içine soktu. "Eğer öyleyse, ben bu işte iyiyim. Kimse aksini söylemedi." Yorganı boynuna kadar çekti. "Seni anlamıyorum. İkimiz de yetişkiniz. Birbirimizi istiyoruz. Şu anda çarşafların içinde yuvarlanıyor olmalıydık."

"Yarısı mı *bitti*? Oh, tatlım. Seni istediğim gibi, seilmeyi hak ettiğin gibi sevebilmem bir ömür sürer. Seni temin ederim ki şimdiye kadar *yolun yarısını* bile *tamamlamış* olmazdık."

Şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Seks yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?"

Adam onun yanına otururken şilte eğildi. "Hayır. *Seks yapmayacağız*."

Kollarını kavuşturdu ve gözlerini tavana dikti.

"Sevişeceğiz. Eğer istersen."

Ona bakmak için yastığın üzerindeki başını çevirdi. "Ne fark eder ki?"

Hüzünle gülümsedi. "Her şey." Onun eline uzandı.

Kızgın ve sinirli bir şekilde parmaklarını avucunun içinde kıvrarak direndi.

Parmaklarını açmaya çalışmadı. Bunun yerine eğildi ve bileğinin arkasına acı veren yumuşak bir öpücük kondurdu. Teni onun dokunuşunun altında ısındı. Ağzını başparmağı boyunca gezdirdi, öptü, okşadı.

Çiğ zevk doğrudan çekirdeğine zonkladı.

Gözlerini kapatıp kolunun üzerine eğildiğinde uzun kirpiklerinin yanaklarında hilaller oluşturmalarını izlerken büyülenmiş bir şekilde kesik kesik nefes aldı. İnanılmaz erotik muamele devam etti. Ağzıyla tenine tapıyor, dili dokunduğu her yerde lav izleri bırakıyordu. Başka neler yapabileceğini merak ederek parmaklarını çözdü. Adam onlardan birini ağzına aldı... ve emdi.

Yatağa doğru sarsıldı, diğer eli çarşafın içine kıvrıldı. Karnında sıcaklık yayıldı. Bütün kasları gerildi. Nabızı sıçradı, nefesleri kesildi.

Ve sadece elini öpüyordu.

Başını kaldırdı ve onun teniyle temasını kesti. Onun sıcaklığını kaybedince neredeyse inleyecekti.

"Durmamı ister misin?" diye fısıldadı.

"Tabii ki hayır," diye nefes nefese kaldı.

Adamın ağzı bu kez kadının inlemesine neden olan aç bir gülümsemeye dönüştü. Bacaklarını huzursuzca birbirine doğru kaydırıp ve kollarını ona doğru uzattı. Ama adam onun üstüne çıkmadı. Onun yerine ağzını dirseğine doğru indirdi.

Adam kadının vücudundaki her sinir ucunun nerede olduğunu biliyor gibiydi. Masaj yaptı, okşadı ve onu çılgınca öptü. Adam kadının iç uyluğuna ilerlediğinde, kadın yatağın üzerinden kalkarak adama doğru savruldu.

Yine de acele etmeyi, ondan istediğini almayı, başkalarının yaptığı gibi bedenini onunkine sokmayı reddetti. Farkına varması onu derinden etkiledi. Diğerleriyle seks yapmıştı. Bu, sevişmek böyle bir . Vermek, almak değil. El üstünde tutmak, talepte bulunmak yerine vücudunu ona hediye etmek. Daha önce hiç bu kadar inanılmaz, bu kadar tatlı, bu kadar güzel bir şey yaşamamıştı.

"Jody? Tatlım? İyi misin?" Başını kaldırıp ona bakarken nefesi kalçasında gezindi.

Ağladığını fark etti. Tekrar. Gözyaşlarını sildi. "İyi olmaktan daha fazlasıyım. Hayranlık içindeyim."

"İyi gözyaşları o zaman?"

Kesik kesik bir nefes aldı. "Güzel gözyaşları. Henüz durmayacaksın, değil mi?"

Sırıttı ve yavaşça başını salladı. "İşimizin bitmesine daha çok var." Sonra başını eğdi ve diliyle kadının göbeğini okşadı.

"Adam!"

Daha önce nazik, yavaş ve şefkatliyken, şimdi talepkâr bir aşıktı, ondan alabileceği her zevki almakta acımasızdı. Kadın yatağa doğru savruldu, doruk noktası içinde patlarken elleri adamın saçlarına dolandı. Yine de onu öptü, okşadı, göz kapaklarının arkasında renkler patlayana ve ayak parmakları yatağa doğru kıvrılana kadar onu çekti.

Folyo paketinin yırtılıp açılmasının tanıdık sesini duydu, yatağın eğildiğini hissetti ve adamın onu koruduğunu anladı. Sonra, nihayet, vücudunda yukarı doğru hareket ederek kendini ona uydurdu. Gevşemişti, bitkin düşmüştü ama adamın sert ve kalın bedenini karşı hissetmesi, içinden bir sıcaklık dalgası geçirmesine neden oldu. Dudaklarını kendi dudaklarına doğru sürükledi ve bacaklarını kaldırarak adamın beline doladı. onun içinde.

Bu sefer tereddüt etmedi. Aynı anda hem ağzını hem de bedenini ele geçirdi, içine doğru itti. Elleri aralarında hareket ediyor, hınzırca şeyler yapıyor, basıncı yeniden artırıyor, onu daha da yükseğe çıkarıyordu. Yükseklikler. Onu öylesine tamamen, öylesine mükemmel bir şekilde doldurmuştu ki, vücudu sanki birbirleri için yaratılmışlar gibi onun kine uyuyordu. Daha önce hiç böyle bir zevk, böyle bir bütünlük, böyle bir neşe hissetmemişti. Sanki bu olması gereken bir şeydi. Kader. Kader.

Onun içinde sıkıştığını hissetti, yakın olduğunu biliyordu. Ama her zaman düşünceli olan sevgilisi onun ihtiyaçlarını bir kez daha kendi ihtiyaçlarından üstün tuttu, geri çekildi, okşadı, öptü, elleriyle vücudunu şekillendirdi, ta ki tekrar o yüce yüksekliklere, eşiğe gelene kadar. Sonra tekrar içine girerek ikisini de uçuşumun kenarına yuvarladı. Kadın şaşkınlıkla haykırdı, ikisi de paramparça olurken ona sıkıca sarıldı ve sonra yavaşça yeryüzüne geri sürüklendi. Birlikte.

Yirminci Bölüm

Duncan kahvesini yemek masasına bıraktı ve Jody ile Adam arasında gidip geldi. "Bir şey mi kaçırıyorum? İkiniz de yarın yokmuş gibi esniyorsunuz. Ya uykunuz var ya da yorgunsunuz. Ne yapıyordunuz?"

Jody boğuldu.

Adam öksürdü, sonra boğazını temizledi. Jody utançtan o kadar kızarmıştı ki sırtıtmak istedi. Ama buna cesaret edemedi. Yaparsa muhtemelen onu öldürürdü.

"Soruşturma hakkında yeni bir bilgin var mı?" diye sordu kardeşine.

Jody bakmadığında Duncan Adam'a göz kırptı ve ne yaptıklarını çok iyi bildiğini belli etti.

Adam uyarmak için gözlerini kıstı. Jody ile paylaştığı şey hayatını değiştirmişti. Kardeşinin çocukça alaylarının bunu her ikisi için de hiçbir şekilde ucuzlatmasına izin vermeyecekti.

Jody'ye özür dileyen bir gülümseme verdi. Kardeşi gelmeden önce acele edip yıkanmak ve giyinmek zorunda kalmak bir kova soğuk su gibi gelmişti. İkisi de bütün gün yatakta uzanıp aralarındaki yeni yakınlığı keşfetmek istemişti. Ama hayat onlara izin vermemişti. Soğuk gerçeklik çok erken bastırmıştı. Onunla aralarında neler olduğunu ve kalbinin de kendisi gibi bu deneyime karışıp karışmadığını konuşma fırsatı bile bulamamıştı.

Sadece birkaç gün önce tanışmışlardı. Ama şimdiden onsuz bir hayat düşünemiyordu. O da aynı şekilde mi hissediyordu? Umutsuzca bilmek istiyordu. Bunun yerine, burada yemek masasında, karşısında oturan kardeşiyle sıkışıp kalmıştı.

"Neden bana kaşlarını çatıyorsun?" Duncan alay etti. "Yatağın ters tarafından falan mı uyandın?"

"Ya da başka bir şey," diye homurdandı Adam, geç de olsa kardeşini arayıp ona hiç gelmemesini söylemiş olmayı diledi. Ama bu bencillik olurdu. Jody'nin güvenliği Duncan'ın davayı çözmesine bağlıydı. Diğer her şey, ne kadar zevkli olursa olsun, ikinci planda kalmalıydı.

"Sadece bize hangi güncellemelere sahip olduğunuzu söyleyin."

Duncan evrak çantasını yemek masasının üzerine koydu ve açtı.

"Gncellemelerim olduğunu söylemek biraz abartılı olur. Bu Şeyle ilgili ne kadar çok ipucumuz olursa olsun, bunlar çok yavaş çözülüyor ve hiçbir yere varmıyor."

Birkaç klasör çıkarıp masanın üzerine koydu, ardından evrak çantasını kapatıp yere bıraktı. "Bunlar Sam'in öldürülmeden önceki hafta en çok odaklandığı beş dava." Yüzünü buruşturdu. "zgnm, Jody. Bunu çok daha incelikle anlatmalıydım. Adli tabip bulunduğumuz cesedin Sam'e ait olduğunu doğruladı. Kaybınız için çok zgnm."

Gözlerini kırpıŐtırdı ve kafasını temizlemek istercesine salladı. Davaya odaklanmakta Adam kadar zorlanıyor gibi görünüyordu. "Sorun yok. Yani, iyi değil. Ama ölmüş olması gerektiğini, gittiğini kabullenmiŐtim. Bu noktada senin bunu duymak bir Şok değil. Bu sadece üzücü ve çok adaletsiz." Klasrlere doğru el salladı. "Lütfen devam edin."

Adam onu kuşağına çekip sarılmak ve rahatlatmak istedi. Ama kardeşinin önünde bu konuda hissedeceğini bilmiyordu. Lanet olsun. Özel olarak konuŐmaları gerekiyordu.

"Dediğim gibi, bunlar aktif olarak çalıştığını tespit ettiğimiz beş dava. Hepsinin içinde yığınla fotoğraf var."

Adam derin bir nefes aldı ve ne kadar zor olursa olsun dikkatini vermeye karar verdi. Klasrlerden birini kendisine doğru çekti ve küçük resim yığınının göz gezdirdi. "Bunda zaman damgalarında herhangi bir boşluk fark etmiyorum."

Jody klasrlerden birini daha kendisine doğru çekti ve açtı. "*Hiçbirinde* boşluk yok," dedi Duncan.

Kaşlarını attı. "Boşluk yok mu?"

"Hiç bakmadık. Diğer tüm dava dosyalarına da baktık. Dediğiniz gibi, patronunuz çok detaycıydı. Her dosyada olması gereken resimlerin listelendiği bir dizin var. Her Şey uyuŐuyor. Çıkmaz sokağa girdik."

Adam başını salladı. "Hayır, ğrenmedin. nemli bir Şey ğrendin."

Duncan soru sorar gibi kaşlarını kaldırdı ve Jody ona baktı, ikisi de bekliyordu. "Damien'in peşinde olduğu Şeyin herhangi bir davayla ilgisi olmadığını ğrendin.

Sam'in resmi olarak üzerinde çalıştığını."

Duncan dikkatle ona baktı. Sonra sandalyesine geri oturdu. "Sen bir araştırmacı olmalısın, Adam. Bu çok mantıklı. Bu olaya tamamen yanlış bakıyormuşuz. Sam kendi başına başka bir şeyi araştırıyor olmalı. Bir müşteri için değil. Bu boşluğu açıklar. Eğer başka bir işle uğraşıyor olsaydı, bilgileri ofisinde normal davalarıyla birlikte tutması için bir neden olmazdı. Başka bir yere koyardı. Evinde olacağını düşünürdüm, böylece normal işinden ayrı tutabilirdi. Ama orayı aradık ve hiçbir şey bulamadık." Başını iki yana salladı. "Hâlâ bir çıkmazdayız. Bu işin nereye varacağından emin değilim. Ama üzerinde çalışan adamı bilgilendireceğim. Belki benim aklıma gelmeyen bir ipucu bulabilir."

"Adam mı? Erkek değil, çoğul mu?" Adam kollarını masaya dayadı. "Neler oluyor? Bunun üzerinde çalışan koca bir ekibin olduğunu sanıyordum."

"Evet, öyle yaptım. Bay Campbell ve Bayan Larson için adalet istiyoruz. Damien, Ned ve bu işe karışmış olabilecek diğer herkesi sokaklardan uzaklaştırmak ve ait oldukları yere hapsetmek istiyoruz. Ancak, kaynaklar ne olursa olsun, benden daha üst düzeydeki kişiler bütçe ve daha yüksek önceliklere göre idari kararlar alıyorlar."

Adam yemin etti. "Jody'nin öldürülmediğinden emin daha öncelikli ne olabilir? Basının bu davayı öğrendiğini ve çözümler için sana baskı yaptığını sanıyordum."

Jody elini onunkinin üzerine koydu. "Lütfen. Benim için kavga etmeyin. Ben iyi olacağım."

Parmaklarını birbirine geçirdi. Hayatı tehlikedeyken bile başkalarına, ona odaklanmıştı. Hayatında yaşadığı onca şeyden sonra, her zaman acı ve öfke dolu olmaması bir mucizeydi. Bunun yerine özverili ve tatlıydı. Onun elini kendi eliyle sıkı.

"İyi *olacaksın*," dedi. "Çünkü sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Ama Damien'in ne zaman saldıracağını merak ederek korku içinde yaşamak zorunda kalmamalısın. Buna bir son vermeliyiz. Bu da hükümetin kaynaklarını tekrar bu davaya aktarması gerektiği anlamına geliyor." Kardeşine suçlayıcı bir bakış attı. "Bunun üzerinde çalışmıyorsan ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Şu anda gizli tutulan şey var. Bunu tartışmaya yetkim yok."

Adam öne doğru eğildi. "Bunu Ian'dan beklerdim, senden değil. Dökül bakalım. Bana neler olduğunu anlat."

"Ian kim?" Jody sordu.

Duncan ona özür dileyen bir gülümseme verdi. "Özür dilerim. Ian bizim en küçük kardeşimiz. Her zaman biraz asi olmuştur. Evdekilerle pek anlaşamaz.

Geri kalanımız onu nadiren de olsa görebiliyoruz." "Biz mi? Aileniz ne kadar büyük?" diye sordu.

Duncan suçlayıcı bir bakışla Adam'a döndü. "Önce nezaket kurallarına uymayacak kadar acelen mi vardı?"

Jody'nin kaşları belirgin bir şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. Ama Adam'ın kafası hiç de karışmamıştı. Kardeşi, ikisi birbirini gerçekten tanımadan Jody'yle seviştiği için onu azarlıyordu. Ve onu utandırmak için her türlü hakka sahipti. Jody daha iyisini hak ediyordu ve hayatının en mahrem ayrıntılarını onunla paylaşmış rağmen kendisiyle ilgili önemli hiçbir şeyi onunla paylaşma zahmetine girmemişti.

"Size kendimden ve ailemden daha fazla bahsetmediğim için özür dilerim," dedi Adam. "Şimdilik çok kısa, üç erkek kardeşim var-Duncan, Colin ve Ian. Babam, William, emekli bir federal yargıç. Annem Margaret ise emekli bir savcı ve-"

"Bekle, Yargıç William McKenzie mi? Bağlantıyı daha önce kurmalıydım. Sen meşhur Mighty McKenzie'lerin bir parçasısın, değil mi? Aileniz adliyede bir efsane. Her üye bir şekilde kanun uygulayıcı, değil mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Bu etiketin hayranı değiliz. Ama evet, biz buyuz. Ian hariç. Ama bu şu anda önemli değil. Geri dönmemiz gereken nokta, Duncan'ın bu davada tam bir müfettiş ekibiyle çalışıyor olması gerektiği. Ve sana zarar vermeye çalışan adamları bularak seni korumaktan daha öncelikli olan şeyin ne olduğunu bize söyleyene kadar buradan ayrılmayacak."

Bu kez rahatsız görünme sırası Duncan'daydı. "Ben tam olarak öyle demezdim." Adam'ı durdurmak için elini kaldırdı. "Ama öncelikleri benim belirlemediğimi hatırlatırım. Ne üzerinde çalıştığımı sana söylemek istemedim çünkü bunun seni daha da üzeceğini biliyordum."

"Duncan-"

"Ama yine de söyleyeceğim. Yerel bir belediye meclisi üyesi olan Eddie Hicks geçen hafta öldürüldü. Senatör Sinclair'e, bir yıldan uzun bir süre alt komitede bekletildikten sonra birkaç gün önce Kongre'den geçen bir altyapı tasarısı için bazı yerel araştırmalarda yardımcı olduğu ortaya çıktı."

"Altyapı mı?" Adam sordu. "Haberlerde bununla ilgili bir şeyler gördüğümü hayal meyal hatırlıyorum. Hükümet bununla ilgili tüm arazileri satın almayı düşünmüyor muydu?"

Duncan başıyla onayladı. "Bir otoyol ve köprü tasarısı. Bu yerel meclis üyesi Sinclair'e söz konusu arazilerle ilgili etüt ve araştırmalarda, tapu araştırmalarında ve şeylerde yardımcı oluyor. Ekspertiz yaptırıyor ve dediğiniz gibi, tasarının geçmesine hazırlık olarak araziyi satın alıyor." Masanın üzerinde duran klasörleri boş boş düzeltti. "Görünüşe göre Sinclair ve Hicks iyi arkadaşlarmış."

Adam masaya yumruğunu sıktı. "Yani senatör gücünü kullanarak Ulusal Park Servisi'ni ve diğer herkesi kaynaklarını Jody'yi korumak yerine arkadaşını kimin öldürdüğünü bulmaya yönlendirmeye zorluyor. Vergi mükelleflerimizin paraları iş başında. Adam kayırmacılık canlı ve iyi durumda."

Duncan masadan kalktı ve ayağa kalktı. "Dediğim gibi, üzüleceğini biliyordum. Buna karşı çıktım. Sonunda yapabileceğim bir şey kalmadı. Sadece davaya bir müfettişin atanmasını kabul ettirebildiğim için şanslıydım." Masanın üzerine bir kartvizit koydu. "Aklına yardımcı olabilecek başka bir şey gelirse, işte iletişim bilgileri Jody. Devam etmesini sağlamak için mümkün olduğunca sık kontrol edeceğim. Ve en kısa zamanda Meclis üyesinin davası çözüldüğünde, sizin davanıza daha fazla kaynak tahsis edilmesi için baskı yapacağım." Ellerini iki yana açtı. "Gerçekten çok üzgünüm. Bu benim kontrolüm dışında." Döndü ve ön kapıya doğru yöneldi.

Adam koltuk değneklerine dayanarak onu takip etti. Açıklıkta bıkkın bir nefes verdi. "Öfkemi senden çıkardığım için özür dilerim, Duncan. Bunların hiçbirinin senin suçun olmadığını biliyorum."

Kardeşi ona sempatik bir bakış attı. "Onu önemsiyorsun."

"Tabii ki onu önemsiyorum." Jody'nin onu yemek odasında duyabileceğinden şüphe etse sesini alçak tuttu. "O iyi bir insan. Başına gelenlerin hiçbirini hak etmiyor. Damien'ın ve onu bu işe bulaştıran her kimse onun canı yanmadan bulunmasını istiyorum."

"Biliyorum. Resmi ya da gayri resmi olarak yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Bu arada, ona göz kulak olmaya devam et. Ve bana ihtiyacın olursa aramaktan çekinme. Ne olursa olsun."

"Bırakacağım. O klasörleri bırakmak mı istedin?"

"Bunlar kopya. İşe yarar bir şey bulacağınızı sanmıyorum. Ama davaya bir çift göz daha bakmaktan zarar gelmez. Geriye kalan tek müfettişe önemli bir şey bulursa size e-posta göndermesini söyledim."

"Teşekkürler. Bunun kurallara aykırı olduğunu biliyorum. Minnettarım."

Duncan onu omzuna vurarak kucakladı ve sonra dışarı çıktı.

Adam kapıyı kapattı ve arkasına yaslandı. Önceliklerini siyasetin belirlemesine izin verdikleri için hükümete öfkeliydi. Ama kardeşini de iyi tanıyordu ve Duncan'ın onların fikrini değiştirmek için mümkün olan her şeyi yapmış olacağını biliyordu. Duncan başarılı olamadığı için Adam'ın hükümetin bıraktığı yerden devam etmesi gerekiyordu. Zaten bacağı iyileşene kadar izinli sayılırdı. Bu süreyi ne yapmak için kullanabilirdi ki? hükümetin yapması gereken, davayı çözmekti.

Masaya yöneldi, koltuk değnekleri fayanslara vurarak çıkardığı sesler dikkatini dağıtıyordu. Jody'nin sandalyesinin yanında durduğunda, Jody soru dolu gözlerle ona baktı. Şu anda onu öpmeyi o kadar çok istiyordu ki. Ama bunun sonunun nereye varacağını biliyordu. Ve onu güvende tutma arzusu şu anda her şeyden daha ağır basıyordu.

"Sam Campbell'mışsın gibi davran."

Gözlerini kırptırdı. "Ne? Neden?"

"Onu çok iyi tanıyordun, değil mi? Onun gibi düşün. Bana onun günlük rutininden bahset."

"Hastaneye helikopterle giderken Duncan'a söyledim zaten-" "O sırasında biraz kendimde değildim. Ona ne söylediğini anlat bana."

"Tamam. Deneyeceğim."

Yanına bir sandalye çekti ve onun patronu hakkında anlattıklarını dinledi. Ona duyduğu sevgi ve hayranlığı görebiliyordu. Ve birkaç gün içinde kendisine yakın iki kişiyi kaybetmiş olması kalbini kırmıştı. Ama en önemli olan şey, onun

üç numaralı kurban olmadı.

"Tamam," dedi Sam hakkında konuşmayı bitirdiğinde. "Duyduğuma göre düzenli bir programı varmış ve her şeyi belgeliyormuş. Karısı için duyduğu üzüntünün onu ele geçirdiği zamanlar dışında, bu rutinin dışına hiç çıkmamış. Yani ölmeden önceki hafta gizli bir dava üzerinde çalışıyor olsaydı, diğer her şey gibi bunu da belgelemiş olurdu, değil mi?"

"Doğru. Mantıklı."

"Ama belgeleri ofiste tutmadı."

"Katılıyorum. Ama yine de onları nereye koymuş olabileceğini bilmiyorum."

Biraz daha düşünürken masaya vurdu. "Kaybolmadan önce korkmuş görünüyor muydu?"

"Hayır. Hiç de değil."

"Farklı, dışı bir şey yaptı mı? Fark ettiğiniz herhangi bir şey?"

Başını sallamaya başladı, sonra durdu. "Şey, gerçekten aptalca görünüyor. Bir ilgisi olmadığına eminim."

"Bırakın buna ben karar vereyim."

"Kaybolmadan birkaç gün önce bana karşı çok nazikti. Her zaman iyi olmadığından değil. Ama benimle normalden daha fazla şey yaptı. Ben onun asistanıydım, yani genellikle o bir davada çalışırdı ve ben de ayak işlerini yapardım. Ama o son hafta, sadece birkaç kez, sanki *benim* asistanım gibiydi. O hafta karısının ölüm yıldönümü olduğunu hatırlıyorum ve bunu yalnız olmasına bağlıyorum."

"Açık konuş, Jody. Ne yaptı?"

Bir an bunun hakkında düşündü. "Arabada benimle ailem hakkında konuştu, hem öz ailem hem de evlat edinen ailem hakkında. Garipti çünkü kimseye onlardan ya da olanlardan bahsetmedim. Bu yüzden kısa bir sohbet oldu. Ona kesinlikle tacizden bahsetmedim. Benimle iki ya da üç kez öğle yemeği yedi, sanki beni daha iyi tanımaya çalışıyormuş gibi daha fazla soru sordu. Bir gece işten sonra depoma gideceğimi biliyordu ve evde olmadığım zamanlarda ne yaptığımı görmek istediğini söyledi.

onun için çalışıyordu. Çok yalnız görünüyordu, ben de izin verdim." "O hafta Tracy'ye ekstra ilgi gösterdi mi?"

Başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum. Hatırladığım kadarıyla hayır." "Aileniz hakkında size ne tür sorular sordu?"

"Her zamanki şeyler; kardeşlerim olup olmadığı, nerede . Ona evlatlık olduğumu, biyolojik ailemin bir kazada öldüğünü söyledim. Öz ailemin isimlerini sorduğunu hatırlıyorum ama ondan sonra soruları . Sanırım rahatsız olduğumu anladı ve konuyu değiştirdi."

Adam sandalyesinden geriye doğru itti. "Şu deponuz nerede?"

"Hiçliğin ortasında, aslında buradan çok da uzakta değil. Dün gece sizin eve giderken oradan geçtik. Bu dağ eteklerine tırmanmadan hemen önce vadideki son düzlükte. Neden?"

Elini ona doğru uzattı. "Küçük bir yolculuğa çıkacağız. Eğer haklıysam, Damien'in aradığı kanıtı senin deponda bulacağız."

Onun elini tuttu ve yavaşça ayağa kalktı. "Sam'in gizli bir soruşturma üzerinde çalıştığını ve bunu saklamak için benim depoma bir şey koyduğunu mu düşünüyorsunuz? Bunu neden yapsın ki?"

"Bilmiyorum. Ama geçen hafta yaptıklarını anlattığınıza göre mantıklı olan tek yer orası."

"Bekle." Elini onun elinden çekti. "Silahımı alacağım. Odamda."

Kalçasındaki kılıfa dokundu. "Benimkini aldım. Benim işim seni korumak."

"Ve benim işim sizi korumak."

Adam tartışmadan arkasını döndü ve merdivenlere yöneldi.

Bölüm Yirmi Bir

Jody ellerini kollarında aşağı yukarı ovuşturdu. Adam, deponun ortasındaki küçük masanın diğer tarafında oturmuş buldukları dosyayı karıştırıyordu.

"Sam'in bunu buraya gizlice soktuğuna ya da fotoğraflarımın arasına sakladığına inanamıyorum. Bunu neden yapsın ki?"

Adam cevap vermedi. Adam'ın onu duyduğundan bile emin değildi. Adam okuduğu şeye dalmış görünüyordu.

"Adam?"

"Hmm?"

İçini çekti ve omzunun üzerinden açıklığa baktı. Döner kapı aşağıdaydı. Adam onu güvende tutmak konusunda o kadar endişeliydi ki, evi ararlarken onları içeride kilitli tutmakta ısrar etmişti. Buradayken kapıyı genellikle hiç kapatmazdı. Burası bir mağaraya çok benziyordu. Ya da bir hapishaneye.

Ya da odasında, kapısının altındaki benzer bir yarığı izleyip koridordaki ayak seslerini duymamak için dua ettiği zaman.

Yutkundu ve Adam'a doğru döndü. Adam kaşlarını çatmış bir kâğıt parçasına .

"Daha fazla tapu araştırması ve emlak işlemi mi?" diye sordu.

"Hemen hemen. Ve satış faturaları. Duncan'ın daha önce belediye meclisi üyesi ve Senatör Sinclair ile ilgili olarak bahsettiği altyapı tasarısı konusunda uzman değilim. Ama hükümetin geçiş hakkı için arazi satın aldığına dair birkaç yerel haber hatırlıyorum." Bakışlarını onunkilere doğru kaldırdı. "Bu satış faturalarında bahsedilen arazilerin çoğu haberlerde yer alan araziler. Alıcı hükümet. Bunların çoğunun satıcısı ise Preferred Parcel Purchasing Corporation adlı bir şirket. Bir sürü P harfi var. Size bağlantılı birini hatırlattı mı?"

Nabızı boğazında atmaya başladı. "Peter, Patricia, Patience, Patrick, Paul. Üvey babamın paravan bir şirket kurduğunu mu düşünüyorsun? Ve Sam'in keşfettiği bir tür dolandırıcı emlak işine karıştığını mı?"

"Peter Ingram'ın serserinin teki olduğunu zaten tespit ettik. Noktaları karanlık iş anlaşmalarına çok da zor değil. Listedeki bir başka şirket

bu işlemlerin bazılarında Amelia Enterprises. Üvey annenin adı Amelia değil mi?"

Başını salladı, tüm vücudu bir kızarıp bir soğuyordu. Üvey babasının her zaman kötü biri olduğunu düşünmüştü. Ama Sam ve Tracy'yi öldürtecek kadar kötü biri olabilir miydi? Onu da mı öldürtmeye çalışıyordu? Arazi anlaşmaları yüzünden mi? Ya para?

"Anlamıyorum," dedi. "Adam zengin. Daha fazla para kazanmak için yasadışı bir şey yapması için hiçbir neden yok."

"Belki de Peter düşündüğünüz kadar iyi durumda değildir. Kötü yatırımlar, zor durumdaki bir ekonomi, kötü kararlar; bunlar insanı mali açıdan hızla mahvedebilir. Ağır kayıplar yaşadıysa, Damien Flint gibi oldukça kötü insanlarla anlaşma yapacak kadar çaresiz olabilir." Belgelerden birini havaya kaldırdı ve altına atılmış kalın bir imzayı işaret etti.

"Tüm bu belgelerdeki tanık Yargıç Martin Jackson. Onu hiç duydunuz mu?"

Bu isimle ilgili bir şey midesinde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu.

"Emin değilim. Kulağa tanıdık geliyor. Ama alışılmadık bir isim değil."

"Belki." İkna olmuş gibi görünmüyordu. "Yakın zamanda bir yerde gördüğümü biliyorum." Dosyayı çevirip kapattı. "Bana gelecektir. Bu arada, bence evime geri dönmeliyiz. Duncan'a ne bulduğumuzu söyleyeceğim ve bu klasör için birini göndermesini isteyeceğim. Deponun geri kalanını da aramak isteyecektir." Çenesi gerildi. "Kaynakları olduğu zaman. Senin için sorun olur mu?"

"Tabii ki. Davaya yardımı olacaksa, elbette. Dosyada birinin Sam'e neden zarar vermek istediğini açıklayacak bir şey bulabildiniz mi? Ya da Tracy'ye?"

"Ya da sen?"

Yutkundu. "Ya da ben."

"Henüz bir bağlantı bulamadım. Ama bulacağım. Ya da Duncan bulacak. Merak etme, Jody. Seninle ilgileneceğim."

"Ben de seninle ilgileneceğim, Adam."

, uzun gördüğü ilk gülümsemeydi bu. "O zaman birbirimize göz kulak oluruz," dedi.

Birkaç dakika sonra iki şeritli yoldan kasabaya doğru ilerliyorlardı. Yolun iki yanında dikenli teller uzanıyor, arkalarındaki yeşil tarlalarda inekler otluyordu. Dünyası tersine dönmüş gibi görünürken, arabalarından sadece birkaç adım ötede böyle bir güzellik ve huzurun var olması ne kadar ironikti.

Adam onun yanında gerildi.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bu imzayı daha önce nerede gördüğümü hatırlıyorum, Yargıç Martin Jackson. Evlat edinen babanla ilgili davayı karara bağlayan yargıçla aynı kişi."

Elleri yanındaki koltuğa kıvrıldı. "Yani... taciz davasını mı kastediyorsun? Benim istismar vakam mı?"

Başını salladı. "Sana babamın emekli bir federal yargıç olduğunu söylemiştim. Büyürken duyduğum kadarıyla, yargıçlar uzmanlaşır ve uzmanlık alanlarında kalma eğilimindedirler. Bir aile mahkemesi hâkiminin bir sürü gayrimenkul işlem belgesini imzalaması bana mantıklı gelmiyor. Uzmanlık alanını değiştirmiş olsa bile, bu tesadüf her türlü tehlike sinyali veriyor."

"Ne tesadüfü? Gayrimenkul işlemlerinin benimle hiçbir ilgisi yok."

"Her şeyin seninle ilgisi var. Patronun onları araştırıyordu ve kanıtları senin depona sakladı. Damien'in bahsettiği belgeler bunlar olmalı. Resimler dedi, belki bazı resimler de vardır. Ama belki de belgeleri kastetmiştir ya da onu işe alan kişi birinin elinde fiziksel çıktılar mı yoksa sadece fotoğraflar mı olduğunu bilmiyordu." Elini salladı. "Fark etmez. Önemli olan, onları imzalayan aynı yargıcın hayatının erken dönemlerinde seninle ilgili diğer yasal belgeleri imzalayarak büyük bir rol oynamış olması. Sam sana öz aileni sordu. Ve evlat edinen aileni. Sonra da o belgeleri senin bulacağın bir yere sakladı. Tüm bunlar bağlantılı değilse bunu neden yapsın ki?"

Ön camdan önlerindeki virajlı yola baktı. Elleri direksiyon simidinde sıkılaştı. "Bana Peter'ın bir olduğunu söylememiş miydin? Her zaman dağlarda mülk biriktirdiğini?"

Omurgasına soğuk bir ürperti yayılıyor gibiydi. "... tüm bunlarla bir şekilde bağlantısı var mı? Gazeteler emlakla ilgili olduğu için mi?" Mizahsız bir kahkaha attı. "Bu oldukça büyük bir sıçrama."

Bir süre sessizlik içinde yol aldılar, sonra Adam elini direksiyona . "Zaman çizelgesi. İşte bu kadar."

"Ne?"

"Zaman çizelgesi. Üç gün. Damien'in size Sam'in özel dedektiflik şirketinin üç gündür sorun çıkardığını söylediğini belirtmiştiniz. Bu cumartesi günüydü. Cumartesiden üç gün önce ne oldu? Geçen hafta Çarşamba günü ne oldu?"

Gerçek ona çarptı. Titremeye başladı. "Meclis üyesi öldürüldü."

"Aynen öyle. Bir senatöre altyapı tasarısı konusunda yardım ediyordu. Hükümet, geçiş hakkı için ihtiyaç duyduğu araziye sahip olan herkesi satın almak zorunda. Bu da tapuları araştırmak ve sahiplerinin kim olduğunu bulmak anlamına geliyor. Meclis üyesi de bu konuda yardımcı oluyordu çünkü söz konusu arazi burada, Gatlinburg'da bulunuyordu."

"Üvey babamın bir sürü olduğu yer." "Öyle mi?"

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bana biyolojik ailenin seninle istediğini söylemiştin. Ama yine de evleri senin yerine evlat edinen ailene geçti. Bu en hafif tabirle alışılmadık bir durum. Ayrıca, sadece üniversite değil, hayatınız boyunca size yetecek kadar cömert bir güven fonu vermemeleri, ancak Ingram'lara bir evle ilgilenmeleri için büyük bir fon bırakmaları şaşırtıcı değil mi?"

Tekrar kollarını ovuşturdu. "Bu düşünce kesinlikle daha önce aklımdan geçti, evet."

"Vakıf fonunu denetlettiğinizde bir yargıç aleyhinize karar verdi. O da mı Yargıç Jackson'dı?"

"Hayır. Yargıcın adını hatırlamıyorum ama bir kadındı. Martin Jackson değildi."

"O zaman denetim yasal olabilir. Bu da yine ailenizin sizin için neden daha iyisini sağlamadığı sorusunu gündeme getiriyor. Cevap, size gibi başka yatırımlar bırakmış olmaları olabilir. Her zaman değer kazanacağını ve hayat boyu rahat edeceğinizi, daha fazla paraya ihtiyacınız olduğunda bir kısmını satabileceğinizi düşünerek size bir arazi serveti bırakmış olabilirler."

"Ama vasiyetnamede vakıf fonu dışında *herhangi bir* almadım."

koltuğun üzerinde duran dosyaya dokundu. "Bundan emin misin?"

Vasiyetnameler sahte olabilir. Sam ya henüz bulamadığımız gizli bir müşteri için ya da kendi duyduğu bir şey onu şüphelendirdiği ve takip etmeye karar verdiği için bu dosyadaki tüm arazilerin tapularını takip ediyordu. Her iki durumda da, ucu size çıkıyor. Çünkü bilgileri senin bulman için depona bıraktı. Belki de o dosyadaki arazi bir zamanlar Radclifflere, yani biyolojik ailenize aitti. Bu da arazinin size geçmesi gerektiği ama geçmediği anlamına geliyor. Sam dikkatsiz davrandı,

çok fazla fotoğraf çekti ve Damien ya da belki Peter onu gördü. Gittiler.

Eşyalarını karıştırırken, ne yaptıklarını anladığını fark etti - altyapı tasarısının bir parçası olarak arazinizi hükümete satarak muhtemelen milyonlarca dolarlık bir vurgun yapıyorlardı. Bu arazi anlaşmalarıyla ilgili en ufak bir uygunsuzluğu yok etmek yoksa her şeylerini kaybedecekler ve hapse girecekler."

Bir elini boğazına bastırdı. "Eğer haklıysan, üvey babam beni istiyor."

"Öldü. Böylece senin olması gereken milyonlarca doların tadını çıkarabilir." Dosyaya tekrar dokundu. "İstediği şey bu. Bunu ve Sam'in sakladığı resimleri aldıktan sonra, seni daha fazla hayatta tutmak için hiçbir neden kalmayacak. Vasiyete itiraz etmeye ve ailenin mali geçmişini araştırmaya karar verirsen, onun mali imparatorluğunu havaya uçurmak için bekleyen bir saatli bombasın. Bu bilgiyi Duncan'a iletir iletmez, ikimiz de bir bavul kapıp şehir dışına çıkacağız ve bu iş çözülene kadar bir yerlerde saklanacağız. Tartışmak yok. Seni güvende ve Peter Ingram'dan mümkün olduğunca uzakta istiyorum."

"Benden tartışma yok."

İlerideki tepede siyah bir Dodge Charger belirdi ve onlara doğru geliyordu.

Jody gözlerini kırıştırdı ve koltuğunda öne doğru eğildi. "Adam, şu araba. Tıpkı Sugarland Dağı patikasının yakınına park edilmiş olana benziyor."

"Adam."

Damien kullanıyordu."

Adam kendilerine gelen arabaya dikkatle baktı. Charger, sürücü koltuğunda oturan tanıdık bir profille yanlarından hızla geçti.

"Adam-"

"Biliyorum. Damien'dı. Telefonumu al. Duncan'ı ara." Yolda ilerlemeye devam etti, evine doğru gidiyordu. Dikiz aynasına baktığında yemin etti.

Jody koltuğunda döndü. Charger frene basmıştı. Damien yolun ortasında üç noktalı bir dönüş yapıyordu. Araba havalandı, doğruca onlara doğru geliyordu.

"Telefonum, Jody. Duncan'ı unut. 911'i ara."

Pantolonunun cebinden cep telefonunu aldı, nefesleri kesik kesik geliyordu. "Şifren ne?"

Ona söyledi ve o da numaraları tuşladı.

Adam tabancasını kılıfından çıkardı ve gaza bastı.

Arabası deri koltuklu şık bir sedandı ve her türlü konfora sahipti.

paranın satın alabileceği. Ama Charger'ın sahip olduğu beygir gücüne sahip değildi. Damien hızla onlara yaklaşıyordu.

"Evimden dört mil uzaktayız. ." Yukarı uzandı ve ay tavanının iç kapağını geri çarptı.

"Ne yapıyorsun?" Jody aramayı gönder tuşuna bastı.

"Ben o piçi vururken sen direksiyonu tutacaksın. 911'i aradın mı?"

"Aradım ama hiçbir şey olmuyor!" Ekrana bakmak için telefonu geri çekti.

"Arama !" Tekrar ararken elleri titriyordu.

Tat-tat-tat-tat-tat-tat!

Bam! Bam!

Araba sarsıldı ve savrularak yolun kenarındaki drenaj hendeğine doğru kaymaya başladı.

Adam direksiyonla mücadele etti. "Lastikler! Dayanın!"

"Dokuz-bir-bir, acil durumunuz nedir?" Telefonda tiz bir ses geldi.

Araba hendeğe ve yolun kenarındaki bir grup ağaca doğru ilerlerken kolçağa yapıştı. "Ben Jody Ingram ve Özel Ajan Adam McKenzie," o kadar hızlı söyledi ki kelimeler birbirine karıştı. "Damien Flint Rutherford yolunda bize ateş ediyor-"

"Sıkı durun!" Adam bağırdı.

Çığlık attı. Araba yoldan çıktı, hendekten atladı ve bir ağaca çarptı. Her şey karardı.

Yirmi İkinci Bölüm

"Seni aptal! Onları buraya getirmek yapman gereken son şeydi. Ya biri seni görseydi?"

"Kimse beni görmedi. Sana dosyayı getirdim! onca sıkıntıdan sonra, bıçaklanmak da dahil, bana bağırarak yerine teşekkür etmelisin. Adamlarım arabayı saklıyor. Zarar yok."

Bunu bir dizi şiddetli küfür izledi.

Kelimeler Jody'nin zihninde çamurda ilerleyen bir kano gibi sürükleniyordu. Biri başka birine bağıırıyordu. Seslerin ikisi de uzun bir tünelden geliyor . Acı verecek kadar tanıdıkları. İyi anlamda değil. İnledi ve bir elini zonklayan başına bastırdı.

"Jody?" Başka bir ses, kulağının dibinde fısıldıyordu. Derin, yatıştırıcı, endişe dolu.

"Adam?"

"Tanrı'ya şükür." Onu kendine çekti. "Neren ağrıyor?"

Gözlerini kırıştırdı ve açtı. Sonra hemen kapattı, midesi bulanıyordu. "Oda dönüyor."

"Bilincini kaybettin. Muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyorsun. Peki ya kolların? Bacakların? Herhangi bir kesik ya da belirgin bir kırık görmedim. Başından başka bir yerin ağrıyor mu?"

"Her şey acıyor."

"Biliyorum, tatlım. Çok özür dilerim. Gözlerini tekrar açmayı deneyebilir misin?" Daha fazla bağırı. Tapular, resimler ve altyapı hakkında bir şeyler mi?

O ses. O sesi tanıyordu. Bu...oh hayır!

Gözleri birden açıldı. Oda hâlâ hareket ediyordu ama eskisi kadar kötü değildi. Yerde oturuyordu, sırtını duvara dayamıştı. Adam onun önünde diz çökmüş, başının yan tarafı yine kanla kaplanmıştı.

Gülümsedi. "İşte . Şimdi daha iyi misin? Oda dönmüyor mu?"

Titrek bir el uzattı. "Başın. Sürekli inciniyorsun."

Eğilerek uzaklaştı. "Ben iyiyim. Artık yaşayanlar diyarına döndüğüne göre, buradan çıkmaya çalışalım. Nerede biliyor musun?"

Onun arkasından baktı ve yüzünü buruşturdu. "Benim odam. Eski odam. Küçük bir kızken."

"Damien'in adamlarından biri seni buraya kadar taşıdı. Damien lastiklerimize ateş ettikten sonra kaza yaptık. Kafanı yan cama çarptın." Kadının yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarına fısıltı yumuşaklığında bir öpücük kondurdu. "Beni ölümüne korkuttun. Seni kaybedebileceğimi düşündüm."

Onun ellerine yapıştı. "Ne oldu? Neden buradayız? O benim... Peter aşağıda mı?"

Tekrar başını salladı. "Damien'in hafif makineli tüfeği vardı. Kazada tabancamı kaybettim ve onu durdurmak için hiçbir şey yapamadım."

Elini yanına doğru uzattı.

"Senin silahın gitmiş," dedi ona. "Hiç silahımız yok. Ama bu savunmasız olduğumuz anlamına gelmiyor. Tartıştıkları sürece nerede olduklarını biliyoruz. Ayakta durabilir misin?" Onun cevabını beklemedi. Onu belinden kavradı ve ayağa kaldırdı.

Oda tekrar dönmeye başladığı için gözlerini sıkıca kapatmıştı. Ama kendini sabitlemek için onun omuzlarına ve bunu yaparken belinden eğildiğini fark ettiğinde, gözlerini tekrar açmaya zorladı.

Adam hâlâ yerde diz çöküyordu.

"İyi iş," dedi. "Bazı çarşafaları birbirine bağladım ve sayvanlı yatağa sabitledim. Şu pencereden çıkıp kaçman gerekiyor. Görünüşe göre on metre birkaç ağaç var. Bu sana iyi bir siper sağlayacaktır." Onu harekete geçirmek için elini çekti.

Elini onun avuçlarından çekti. "Koltuk değneklerin nerede? O canavarlar onları senden aldı mı? Seni burada bırakmayacağım."

Kaşlarını çattı. "Jody, tartışacak vaktimiz yok. O 911 çağrısının bir işe yarayıp yaramadığını bilmiyoruz. Onlara bir adres verecek vaktin olmadı. Yardımın gelmeyeceğini varsaymak zorundayız."

"Onlara Rutherford Estates'i söyledim. Ve kaza yaptık. Arabamızı görecekler, bizi arayacaklar. İsimlerimiz onlarda var. Neden kafanı sallıyorsun?"

"Rutherford dedin. Ve onlara isimlerimizi verdin. Beni ve Rutherford Estates'te yaşadığımı fark edecekler, böylece evime gidecekler. Hayır. burada."

"Ama araba. Elbette kazayı görecekler ve bir şeylerin yanlış gittiğini anlayacaklar.

Bizi evinizde bulamadıklarında, tüm mahalleyi arayıp kapı kapı dolaşmayacaklar mı? Kanvassing. Buna böyle deniyor, değil mi?"

"Aşağıdaki bağrıışmalardan anladığım kadarıyla Damien ve adamları kaza mahallini temizlemiş gibi görünüyor. Polisin kapı kapı dolaşıp bizi aramak için bir nedeni olacağını sanmıyorum." Kaşlarını çattı ve

yanından geçip kapıya doğru baktı; kapının üzerinde yıllar önce birisinin onun için taktığı sürgünün artık olmadığını fark etti.

"Artık onları duymuyorum," dedi. "Acele etmelisin. Onları oyalamak için elimden geleni yapacağım. Ama buradan çıkmak zorundasın." Onu tekrar pencereye doğru itti.

Onun elini . "Ayakta bile duramıyorsun. Seni bırakmayacağım."

Yatağın direklerden birini tuttu ve ayağa kalktı. "İşte. Ayaktayım. Çaresiz değilim. Şimdi git."

"Bir arşaf kadar beyazsın."

"Acıyor, mı? Ama ben iyiyim. Lütfen, Jody. Sadece git."

Kot pantolonunda taze kan izleri vardı. İyi olmaya yakın bile değildi ve ikisi de bunu biliyordu. Etrafına hızlıca bir göz attı. Odadaki her şey ürkütücü bir şekilde kklğndeki haline benziyordu, muhtemelen ev çok büyük olduğu için bu odayı yeniden dekore etmek için bir neden yoktu. Toz rtleri yatağın, köşedeki sandalyenin ve masanın üzerine örtülmüştü. Eğer tüm eşyaları hl buradaysa, üvey babası onu duvara çarpıp bacağını kırdığında kullandığı koltuk değnekleri de oradaydı. Çok kısaydılar. Ama belki Adam onları dağda ağaç dalıyla yaptığı gibi yürümesine yardımcı olacak bastonlar gibi kullanabilirdi. Dolaba doğru koştı.

"Jody, ne yapıyorsun? Defol git buradan."

"Seni terk etmiyorum. O yüzden bana gitmemi söylemeyi bırak." Işığı yaktı ve hızla içeri girdi. Tanıdık gelen hiçbir şey görmeyince midesi bulandı. Büyük dolap belli ki artık depo olarak kullanılıyordu. Arka tarafta düzgün sıralar halinde istiflenmiş kutular vardı. Üzerlerinde "el sanatları" yazıyordu. Muhtemelen Amelia içindi. Bir şeyler yapmayı her zaman sevmiş ve yeni hobiler edinmişti. Ya da en azından eskiden yleydi. Bu kutularda Jody'nin kullanabileceği bir şeyler olabilirdi.

Onları yırtarak açmaya başladı. Üçüncüsünde makrome yapımında kullanılan naylon ip ve bir makas buldu. Başka bir kutuda resim çerçeveleri ve bir gölge kutusu buldu. Gölge kutusunu çekip çıkardı ve . Tahta parçaları kalın ve uzundu, atel yapmak için mükemmeldi. Adam'ı kısa sürede tamir ederdi. Sonra ikisi de pencereden birlikte tırmanırlar.

Bir elinde ip ve tahtayı, diğerinde makası tutarak aceleyle yatak odasına geri döndü. Ağzı dehşet içinde açıldı ve sendeleyerek durdu. Adam hl ayakta duruyordu ve bir eliyle

yatak direği. Ama ona doğrultulmuş kötü görünömlü uzun bir silah vardı ve Damien silahı tutuyordu.

"Vay, vay, vay. Son küçük PI sonunda ortaya çıktı." Hâlâ askıda olan sol koluna doğru başını salladı. "Belki intikam almak için bir şansım olur. Makası ve diğer ıvır zıvırı bırak." Başını açık yatak odası kapısına doğru salladı. "Babam bekliyor."

Adam'a acınası bir bakış attı ve elindeki atel malzemelerini yere bıraktı. Adam haklıydı. Pencereden dışarı çıkmalıydı. Artık ne ona ne de kendisine yardım gelebilirdi. "Çok üzgünüm, Adam."

Kızgınlık belirtisi göstermeden ona cesaret verici bir gülümseme verdi. "et. İyi olacağız."

Damien güldü. "Tabii, evet, iyi olacaksın." Kıkırdadı ve başını tekrar salladı. "Önden buyurun."

Jody omurgasını dikleştirdi ve koridora yöneldi. "Şimdi sen, polis. Git."

Arkasından yüksek bir gümbürtü duyuldu ve ardından acı dolu bir homurtu geldi. Damien küfretti.

Jody etrafında döndü.

Adam elleri ve dizleri üzerindeydi. Düşmüş olmalıydı. Damien onu tekmeleyecekmiş gibi bacağını geri çekti.

Jody öne doğru koştu. "Ona dokunmayın!"

Damien silahı ona doğrulttu. "Geri. Çekil." Silahını kadının karnına doğrulttu.

"Ben iyiyim. Jody, çık buradan. Git." Adam yine destek için yatağı kullanarak kendini yukarı çekti. "Ben iyiyim."

Adamın itirazlarına ve silahın her hareketini takip etmesine rağmen ona doğru koştu. Omzunu onun sol kolunun altına sokarak koltuk değneği görevi gördü.

Ona uyarıcı bir bakış attı, bir kez daha ona yardım etmek için kendini daha fazla tehlikeye attığı için mutlu değildi. Ama Damien ve silahının dikkatli bakışları altında onunla birlikte topallayarak odadan çıkarken tartışmadı.

Aşağıya inmek çok daha kolaydı çünkü tırabzanı kullanıyor ve her basamakta zıplayarak iniyordu. Ancak zemin kata indiklerinde tutunacak bir tırabzan olmadığından, aile odasına topallayarak girebilmek için ona yaslanmak zorunda kaldı.

"Orada dur," diye emretti Damien.

Odanın ortasında durdular. Ned ve daha önce hiç görmedikleri bir başka silahlı adam devasa şöminenin sol tarafına uzanmışlardı. Üçüncü bir silahlı adam şöminenin sağ tarafında duruyordu. Damien

odayı geçti ve ona katıldı. Tam ortada, ondan ve Adam'dan on adım ötede, çocukluğunu kâbustan beter hale getiren adam duruyordu.

Koyu kahverengi saçları şık bir şekilde kısaydı ve şakaklarında sadece bir miktar gri vardı. Giydiği kömür rengi takım elbise, geniş omuzlarını ve ince belini tamamlayacak şekilde mükemmel dikilmişti. Altın kol düğmeleri, üstlerindeki yirmi metrelik tavandan sarkan avizenin ışığında göz kırpyordu. Başka birine göre, mükemmel bir şekilde bakımlı ve önemli bir toplantıya hazır yakışıklı bir işadamı gibi görünüyordu. Jody'ye göreyse bir canavara benziyordu.

Titremeye başladı.

Adam'ın kolu kadının omuzlarına dolandı.

Sol taraflarında büyük bir gürültü duyuldu. Canavar hariç herkes sese doğru döndü. Derin bir iç geçirdi ve başını çevirip mutfaktan çıkan ve bir tepsi içkiyi traverten zemine düşürerek bardakları kıran kadına baktı. Kadın Jody'ye baktı, gözleri iri ve yuvarlaktı, ağzı açık kalmıştı.

"Amelia," dedi canavar. "Kızımız sonunda ziyaret için eve geldi."

Annesi , hiçbir şey söylemedi. Sadece Jody'ye bariz bir dehşetle baktı.

Ayak sesleri duyuldu.

Jody onu evlat edinen babasına doğru baktı. Ona doğru yürürken cilalı ayakkabıları yere vuruyordu.

Adam gerildi.

Peter üç adım ötede durdu ve yine derin bir iç çekti. "Jody, Jody, Jody. Her zaman baş belası. Belki de seni yukarı dizlerimin üzerine yatırmalıyım, ha? Sana bir ders daha vereyim mi?"

"Bir daha onun saçının teline bile dokunamayacaksın, seni şehvet düşkünü sapık," diye tersledi Adam.

Peter'in gözleri kısıldı.

Amelia'dan boğuk bir hıçkırık sesi geldi. Döndü ve mutfağa koştı.

Peter gözlerini devirdi ve başını salladı. Adam'ı görmezden gelerek Jody'ye baktı, gözlerinde mide bulandırıcı derecede aç bir ifade vardı. "Keşke daha fazla zamanım olsaydı." Dilini şaklattı. "Ama katılmam gereken bir cenaze var. Çok sevdiğim bir arkadaşım öldü.

Geçen hafta trajik bir trafik kazası geçirdi." Tekrar kıkırdadı. "Görünüşe göre arkadaşlarımla başına çok sık geliyor. Araba kazaları." Göz kırptı.

Bu ima Jody'nin midesini bulandırdı. Ailesi, gerçek ailesi, bir araba kazasında ölmüştü. Peter'ın bununla da bir ilgisi var mıydı?

"Neyse ki benim için-" sesi komplocu bir tonda alçalmıştı "- sevgili dostum ölümünden önce ona verdiğim görevi tamamlamıştı."

"Sahte arazi kiralamaları mı?" Adam suçladı. "Gerçek sahipleri için kazalar ayarlamana yardım etmek mi? Senatör Sinclair'i, çaldığınız tüm arazileri devlete satıp bir servet kazanabilmeniz için bir altyapı tasarısı hazırlamaya ikna etmek mi?"

Peter yavaşça başını bir yılan gibi çevirdi ve kara gözlü bakışlarıyla Adam'ı mızrakladı. "Dürüst olmak gerekirse, o arazinin bir kısmını yasal olarak satın aldım."

"Jody'nin arazisini yasal yollardan satın almadın. Onun mirasını çaldın. Bu ev de dahil."

"Vay, vay, . Birileri meşgulumuş, değil mi? O lanet şeyi uydurmak bana pahalıya patlayacak. Bunu örtbas etmek için yıllarımı harcadım. Ve her şeyin kulaklarımla dibine çökmesi için bir bardaki aptal, sarhoş bir meclis üyesinin tapu araştırması yaparken yaşadığı sorunlar hakkında yanlış PI'ye şikayette bulunması yetti. Radcliffe mülklerini bu araştırmaların dışında tutması için ona açık talimatlar verdim. Ama olması gerektiği kadar detaycı bir adam değildi. Ve Sam Campbell burnunu ait olmadığı yerlere sokmaya başladı. Radcliffe ismini tanıyacağını kim bilebilirdi? Onun için çalışıyor olman benim şanssızlığım. Ama artık bir önemi yok."

"Bahse girerim meclis üyesini sen öldürdün. Sam'i de sen öldürdün," diye suçladı Jody. "Ve Tracy'yi. Ve gerçek ailemi. Ne için? Toprak için mi? Para için mi?" Elini malikâneyi kapsayacak şekilde salladı. "Ailemin ölümünden önce bile oldukça varlıklı olduğunuz söyleniyor. Ve şimdi buna sahipsiniz. Zaten yeterince yok mu?"

Gülümsedi. "Seni zavallı, aptal kız. Para söz konusu olduğunda asla yeterince paran olmaz."

İleri atıldı, yumruklarını Adam'ın gülümseyen yüzüne indirmek istiyordu. Ama Adam kolunu omuzlarına dolayarak onu kendine sabitledi. Onu üvey babasından korumak istercesine vücudunu hafifçe çevirdi. Bu, onun belindeki kolunun gömleğinin altındaki bir şeye, arka cebindeki bir şeye çarpmasına neden oldu.

Ona doğru baktı. Adam dikkatle ona bakıyordu.

Makas.

Cebinde bunlar vardı. Yatak odasına bilerek düşmüş olmalı ki onları alabilsin. Ve doğru zaman geldiğinde onları kullanacağını bilmesini istiyordu. Ama yirmi adım ötede dört silahlı adam varken doğru zaman nasıl gelebilirdi ki? Ve Peter'ın silahlı olup olmadığını kim bilebilirdi? Boğazını temizledi ve tekrar canavara baktı.

"Arazi ve dosya sende," dedi. "Benden bir şey çaldığına dair elimde hiçbir kanıt yok. Sadece benim sözüme karşı seninki olacak. Gitmemize izin verebilirsin."

Yine dilini şaklattı. "Doğru. Erkek arkadaşın olanları görmezden mi gelecek? O bir polis. Polisler görmezden gelmez ve olayların bırakmaz. En azından rüşvet almayı reddeden dürüst olanları. Ve sokaktaki söylentilere göre o iyi adamlardan biri. Bu da tabii ki ikinizin de ölmesi gerektiği anlamına geliyor."

"Rüşvet mi?" Adam belli ki zaman kazanmaya çalışıyordu. "Tıpkı Jody mahkemeye gittiğinde Yargıç Jackson'a rüşvet verdiğin gibi mi? Ve o sahte arazi taleplerini dosyalaması için ona yine rüşvet mi verdin?"

Peter ona nefret dolu bir bakış fırlattı. "Çok fazla şey biliyorsun, polis."

"Peki ya resimler?" Damien bir adım öne çıktı. "O PI'nin resimleri nereye sakladığını bulmak için onları o aptal dağlarda kovaladım. Klasörde hiç resim yoktu."

Peter gözlerini devirdi, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Hiç resim falan yoktu, *seni moron*. Bunu ben uydurdum çünkü tam olarak ne aradığımı bilmene gerek yoktu. Sadece Campbell'ın topladığı bilgileri nereye saklamış olabileceğini bulman gerekiyordu." Duvara dayalı dekoratif bir masanın üzerinde duran bir klasörü işaret etti. Jody'nin depolama biriminde bulunan klasör. "İhtiyacım olan her şey orada. Şimdi tek yapman gereken bu ikisini öldürmek, ben de yoluma gideyim."

"Hayır." Fısıltıyı ancak aşan bir ses mutfak kapısından geliyordu.

Herkes Amelia'nın bir kez daha orada durduğunu görmek için döndü. Bu sefer elinde bir tabanca vardı. Ve silahı kocasına doğrultmuştu.

Damien gülerek, "Ho, ho," diye bağırdı. "Cennette sorun mu var patron?" "Kapa çenenini." Peter karısına baktı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun, Amelia?"

"Jody küçük bir kızken yapmam gereken şeyi. Seni durdurmak." Alt dudağı titredi ve silah elinde sallandı. "Çok üzgünüm, Jody. I

Yemin ederim ki okulunuzdaki danışman benimle konuşana kadar size zarar verebileceğinden hiç şüphelenmemiştim."

"Kapa *çeneni*, kadın." Peter Amelia'ya doğru yürüdü. "Yalan söyledi. Ben hiç yapmadım ona hiçbir şey."

Amelia iki eliyle silahı sardı ve daha yukarı kaldırarak doğrudan Peter'ın kafasına doğrulttu. Bu kez elleri titremiyordu. "Bir adım daha yaklaşma. Seni vuracağım. Vuracağım."

Durdu, gözleri kısıldı. "Bunu neden yaptın?" "Çünkü küçük kızları incitiyorsun!" diye haykırdı. Jody'ye doğru baktı. "I Yemin ederim, hiç bilmiyordum. Patricia ve Patience'a, danışmanınız Peter'a o suçlamaları getirdiğinde sordum. Ama yalan söylediğinizi, babalarının asla böyle bir şey yapmayacağını söylediler. O korkunç, iğrenç şeyleri asla yapmazdı." Gözyaşları döküldü ve yanaklarından aşağı kaydı. Silah tekrar titremeye başladı. "Onlar da küçük kızlardı. Onlara inanmıştım. Ondan korktuklarını, yalan söylediklerini hiç bilmiyordum. Onun için. Patricia'nın geçen ay bebeği olana kadar. O ve kocası Peter'ın bebeğe yaklaşmasına izin vermediler." Sıkılmış dişlerinin arasından bir hıçkırık patladı. "Oh, Tanrım. Kendi kızların. Bunu nasıl yaparsın Peter?"

Yüzü parlak bir kırmızıya döndü. Damien'a baktı. "Vur onu." Damien'ın adamları silahlarını kaldırdı.

Adam topallayarak öne doğru bir adım attı, eli arkasına gitti. Jody onun kolunu tuttu ama o elini salladı.

"Adam," diye fısıldadı, "lütfen yapma. Seni öldürecekler."

Yalpalayarak bir adım daha attı ve belindeki makası çıkardı.

Damien elini kaldırıp adamlarına doğru işaret ederek, ", " dedi.

"Silahlarınızı indirin."

Adam durdu, makas sağ elindeydi. Ama kimse fark etmemiş gibiydi. Hepsi Amelia, Peter ve Damien arasında bir ileri bir geri bakıyordu.

Adam bir adım daha attı, sonra bir adım daha, Peter'a yaklaştı, makas yan tarafındaydı, yarısı eliyle gizlenmişti.

Jody onu yakalayıp durdurmak istedi. Bunun yerine, Peter'a yaklaştığını daha az belli etmek için aralarında büyük bir boşluk bırakmamaya çalışarak onunla birlikte hareket etti.

Damien patronuyla yüzleşti. "Sen bir çeşit sapık mısın, dostum? Küçük kızları incitmekten mi hoşlanıyorsun?"

Peter burnunun ucuyla Damien'a baktı. "Sen bir katil ve haydutsun. Sakın bana aniden vicdan sahibi olmaya başladığını söyleme."

Uzaktan siren sesleri geliyordu.

Damien ve adamları endişeli bakışlar attılar.

"Aptal olmayın," dedi Peter. "Başka bir yere gidiyorlar. Buraya değil."

"Evet, . Bu göze alamayız," diye Damien. "Bazıları için değil Çocuklara zarar veren sapık." Adamlarına işaret etti ve onlar da kapıya yöneldiler.

Peter onlara doğru bir adım attı. "Bir milyon dolar. Karımı vuran adama bir milyon dolar vereceğim."

Jody'nin nefesi kesildi.

Amelia'nın gözleri büyüdü.

Dört adam da arkasını döndü.

İçlerinden biri silahını Amelia'ya doğrultarak, "Bir milyon mu?"

diye sordu. "Hayır." Bu kez öne çıkan Adam oldu.

Adam silahını Adam'a doğru çevirdi.

Jody bir adım öne çıktı. "Hayır!"

Adam arkasından itti. "Gerçekten bir pedofil için hapse mi girmek istiyorsun?"

Adamın bakışları, şimdi Adam'a dik dik bakan Peter'a kaydı. "Ne yaptığı umurunda olmasa bile," diye devam etti Adam, sesi "Paranın peşinden güvenebilir misin?"

"İki milyon!" Peter bağırdı.

Adam tabancasını tekrar Amelia'ya doğru savurdu.

Donup kalmıştı, gözyaşları çenesinden aşağı süzülüyordu. Ne yapacağını bilmiyor gibiydi ve belli ki kendini savunmak için silahının tetiğini çekemeyecek kadar korkmuştu.

"Bekle!" Adam bağırdı.

Adam ona baktı ama silahını Amelia'ya doğrultmaya devam etti.

"Senden karısını öldürmeni istiyor," dedi Adam. "Gerçekten sana, hiç tanımadığı birine verdiği sözü tutacağını mı düşünüyorsun? Yaptığı her şey para ve kendini korumak için. Ve sana bir milyon dolar, iki milyon dolar vereceğini mi düşünüyorsun? Büyük ihtimalle birkaç bin dolara seni öldürmesi için başka birini tutacaktır. Yoluna çıkan ya da istediğini tehdit eden herkesi öldürür. Sirenleri dinleyin. Polis gelmek üzere."

Siren sesleri artık çok daha yüksekti. Ama buraya mı geliyorlardı? Yoksa birkaç blok ötedeki Adam'ın evine mi?

Adam bir adım daha öne çıktı. "Polis buraya geldiğinde ve Amelia'yı ölü bulduğunda, Peter'ın onlara ne söyleyeceğini düşünüyorsun? Onu senin öldürdüğünü. Haneye tecavüz. Burada olan her şeyin suçunu senin üzerine atacak. Adli tıp onu destekleyecek. Hapse girersin. O da milyonlarının tadını çıkarmaya devam eder."

Tetikçiler endişeli bakışlarını paylaştı. İçlerinden biri kapıya yöneldi. Ned, Damien ve diğer silahlı adamı bırakarak onu takip etti.

"O polisler buraya gelmiyor," dedi Damien, Peter'ın teklifini paraya çevirmeyi düşünüyormuş gibi .

"Elbette değiller," dedi Peter. "Kimsenin benden şüphelenmesi için bir neden yok. Sen ve adamların bundan emin oldunuz."

Adam aceleyle, "Jody 911'i aradı," dedi. "Kazadan hemen önce. Kesinlikle buraya geliyorlar. Bana üç ya da dört dakika uzaklıktalarmış gibi geldi. Acele etsen ve hapse mi girmek yoksa buradan gitmek mi istediğine karar versen iyi olur."

Damien diğer silahlı adama "Telefonunu kontrol et," diye emretti. "Acele et."

Jody, Adam'telefonunu kazada kaybettiğini düşünerek, "Bende değil," söze başladı. Ama silahlı adam telefonu kendi cebinden çıkardı.

"Geçiş kodu," dedi Damien. "Kilidi açmak için gereken kod nedir?"

Adam'ın arabadayken verdiği kodu ona verdi. Tetikçi kodu tuşladı ve ekranı birkaç kez kaydırdı. Yüzü solgunlaştı. "Yalan söylemiyor. 911'i aramış."

"Siktir ," dedi Damien. "Hadi gidelim buradan. Şarj cihazında bekle. Ben hemen geliyorum."

Ortağı telefonu yere attı ve kapıdan dışarı koştu.

"Küçük bir kızken seni gerçekten incitti mi?" Damien doğrudan Jody'ye bakarak sordu.

Yüzü sıcaktan kızarmıştı. "Evet."

"Hasta piç." Damien silahını Peter'a doğrulttu.

Peter ellerini havaya kaldırdı. "Avukatım kardeşini hapisten çıkarmak için çalışıyor. Beni öldürürsen ne yapacağını sanıyorsun?"

"Hadi dostum!" Dışarıdan bir bağırış geldi.

Damien'ın eli silahın üzerinde esnedi. "Anlaşmamızdan caymasan iyi edersin yoksa peşine düşerim, seni sapık." Silahını Peter'a doğru fırlattı ve koşmaya başladı.

Peter silahı yakaladı ve Amelia'ya doğru savurdu.

"Hayır!" Adam makası bir cirit gibi Peter'a doğru fırlattı.

Boom! Boom!

Peter yere düştü, makas boynunun derinliklerine saplanmıştı. Öğürdü ve ellerini yaranın etrafında kenetledi, parmaklarının arasındaki boşluklardan kan akıyordu. Dizleri yukarı doğru çekildi, Amelia'nın kurşununun izini bulduğu yerdeki kan pantolonunu kararttı.

Bir daha asla küçük bir kıza zarar vermeyecekti.

Jody, Amelia'ya doğru döndü. "Olamaz! Anne!"

Amelia şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve yere baktı. Göğsünde, kalbinin üzerinde kırmızı bir çiçek açmış ve hızla yayılarak tişörtünü kaplamıştı. Peter'ın kurşunu da hedefini bulmuştu.

Jody ona doğru koştu ve tam Amelia'nın dizlerinin bağı çözülürken yakaladı. Onu tutamadı ve onunla birlikte yere düştü.

"Anne, anne. Oh hayır, lütfen. Anne." Ellerini yaraya bastırarak umutsuzca kanamayı durdurmaya çalıştı.

Adam elinde telefonuyla onun yanında yere yığıldı. "Bir ambulansa ihtiyacımız var." Dün gece Jody'nin geçmişini araştırırken internette bulduğu adresi tekrarladı. "Polisi de gönderin," dedi. "Alt mahalleden seslerini duyuyorum. Muhtemelen daha önceki bir 911 çağrısından dolayı benim evimdeler ama biz buradayız. Onları arayan biziz."

"Jody?" Amelia gözlerini kırıştırmaya ona baktı.

"Orada mısın?" Jody'nin gözleri yaşlarla doldu. "Evet.

Buradayım."

Adam gömleğini çıkardı ve Jody'nin ellerini itti. "Ben ." Gömleğini yaraya sertçe bastırdı.

Amelia'nın nefesi kesildi, dudakları bembeyaz oldu.

"Üzgünüm, Bayan Ingram. Kanamayı durdurmak için sertçe bastırmam gerekiyor."

Jody Amelia'nın elini tuttu ve Amelia'nın yüzündeki saçları nazikçe silerken kendi elini sıkıca kavradı. "Dayan. Yardım yolda."

Amelia gözlerini kırıştırdı ve görüşü netleşir gibi oldu, eli Jody'ninkini sıkıca . "Tatlı, tatlı kızım. Çok özür dilerim. Yemin ederim, hiç bilmiyordum. Bilmiyordum."

"yok," diye fısıldadı Jody, gözyaşları birleşmiş ellerine damlıyordu. "Her şey yolunda."

"Hayır. Değil." Amelia öksürdü ve ağzından parlak kırmızı kan fışkırdı.

"Konuşmaya çalışma." Jody kanı sildi. "Gücünü sakla."

"Kapının kilidini ben taktım." Amelia Jody'nin eline yapıştı ve bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. "Doğruyu söylediğini sanmıyordum. Ama emin olmak için, bir test olarak kapına kilidi taktım. Hiç... hiç bir şey söylemedi, hiç çıkarmadı. Ben de düşündüm ki. Bunun beni haklı çıkardığını düşündüm. Söylediğin gibi biri olmadığını." Tekrar öksürdü ve boğulmaya başladı.

"Jody, geri ."

Kadın geri çekildi ve Adam Amelia'yı yan yatırdı. Öksürmesi kesildi. Adam öne doğru ilerledi, yarasına tekrar baskı uygularken dizleriyle onu destekledi.

Jody göz temasını koruyarak . Amelia korkutucu derecede solgundu, gözleri cam gibi olmuştu.

"Jody?"

"Ben buradayım." Amelia'nın ellerini sıkarken sesi kırıldı. "Seni bırakmayacağım. Ben buradayım."

"Seni sevdim, Jody. Daha güçlü, daha akıllı olmalıydım. Senin için savaşmalıydım."

"Sen yaptın. Sen kapıma o kilidi taktıktan sonra beni bir daha asla incitmedi," dedi Jody, yüreği parçalanarak. "Ben de seni seviyorum. Tanıdığım tek anne sendin. Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek."

"Beni affeder misin?" Amelia yalvardı. "Lütfen beni affet." "Seni affediyorum."

Annesinin kırmızı lekeli dudaklarında bir gülümseme belirdi. Sonra eli Jody'nin elinin içinde gevşedi.

"Anne?" Amelia'nın elini sıktı. "Anne?"

"Hanımefendi, yardım edelim," dedi arkasından bir ses. "Anne?"

Adam aniden oradaydı ve onu geri çekiyordu. "Bırak onu, Jody. Onu bırakmalısın."

"Hayır! Anne?"

Adam onu kollarına aldı, sonra topallayarak kanepelerden birine gitti ve minderlerin üzerine çökerek onu sıkıca kendine doğru çekti.

"Şşşt," diye fısıldadı başının tepesine doğru. "Şşş."

Sağlık görevlileri Amelia üzerinde çalışırken onun sırtını okşadı ve onu salladı.

Jody hırıltılı bir nefes alıp gözlerini kapattı, ona yapıştı ve küçüklüğünden beri yapmadığı bir şeyi yaptı; yargıç onu canavarla yaşamaya geri göndermişti.

Dua etti.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Üç ay sonra, Jody Sugarland Dağ Yolu'nun girişinde duruyordu, dağların yükseklerindeki serin sonbahar sıcaklarından korunmak için üzerine bir ceket almıştı. Omuzlarında malzeme dolu bir sırt çantası vardı. Mantıklı botlar ayaklarını koruyor, ona emin adımlar sağlıyordu.

Bu kez girişte ne bir sığır kapısı, ne yolun kapalı olduğunu bildiren bir uyarı levhası, ne de onu kovalayan silahlı bir adam vardı. Yapayalnızdı ve yeni bir yolculuğa, hayatının yeni bir bölümüne başlamaya hazırdı.

Pantolonunun cebinden cep telefonunu çıkardı. Çekmiyordu, servis yoktu. Ama saati gösteriyordu. Birkaç dakikada bir kontrol ediyordu. Bekleyişin sona erdiğini fark ettiğinde, korku ve heyecan karışımı bir duygu, adrenalin salgılamasına neden oldu. İşte bu kadardı. Artık geri dönüş yoktu. Patikadan yukarı çıkmaya başladı.

Adımları ölçülü ve dikkatliydi. Sürekli telefonuna bakıyor, saati kontrol ediyor, yönünü bulmak için çevresini kontrol ediyordu. Geç kalmak istemiyordu. Ya da erken. Her şeyin mükemmel olmasını istiyordu.

Birkaç dakika sonra, Adam'ın aylar önce Damien'ı kovalarken kaybolduğu patikadaki dönemece ulaştı. Adam'la birlikte peşlerinde iki silahlı adam varken diğer yöne doğru koştukları yere.

Nabızı , vücudu titriyordu. Artık saçma olduğunu bildiği için korkuyu geri itti. Damien ve adamları bu kez onu takip etmiyorlardı. Polis Peter Ingram'ın entrikalarına karışan herkesi yakalamıştı ve hepsi ya çoktan hüküm giyip hapse girmişlerdi ya da hapiste duruşmalarını bekliyorlardı. O güvendeydi. Korkması için bir neden yoktu.

azından kötü adamlar hakkında değil.

Ayaklarını ileriye doğru zorladı ve virajı döndü, sonra aceleyle hedefine doğru ilerledi. Adam'ın onu o büyük inanç sıçramasını zorladığı noktaya ulaştığında durdu. Dağlara ve ötesindeki Chimney Tops'a baktı. Ve bekledi.

"Jody?"

Sesi kızın içinden bir özlem dalgası gönderdi. Derin bir nefes aldı ve döndü.

Adam on adım duruyordu, diğerk yönden köşeyi dönmüştü. Yine korucu üniformasını giymişti, silahı yanında kılıfındaydı ve yeni telsizi kemerine takılıydı.

"Bacağın nasıl?" Ayak bileğinden dizine kadar metal bir bulunan sol bacağına doğru elini salladı.

Ona doğru bir adım attı, sonra tekrar durdu, bakışları temkinliydi. " değil. Teşekkürler."

Yutkundu, bu temkinliliğin sebebinin kendisi olmasından nefret ediyordu. "Bu işe geri döndüğün ilk gün, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Nereden biliyorsun?"

Ona doğru bir adım attı. "Kardeşine sordum. Duncan'a."

Çenesi gerildi. "Sana bu patıkada yürüdüğümü söyledi, değil mi?"

Kadın başını salladı.

"Neden? Neden buradasın?"

Bir adım daha öne çıktı. "Bunu kolaylaştırmayacaksın, değil mi?"

Uzaklara, Baca Tepeleri'ne doğru baktı. "Benden ne istediğini bilmiyorum Jody. Kendimi bir sapık gibi hissedip durmak zorunda kalana kadar ziyaret etmeyi, aramayı, mesaj atmayı, e-posta göndermeyi denedim." Tekrar ona baktı. "Senin... Peter Ingram'ın ölümünden bu yana üç ay geçti. Benimle bir kez bile iletişime geçmedin."

Daha da yaklaştı. "Biliyorum. Özür dilerim. Çok özür dilerim."

"Bunu her zaman söylüyorsun. Artık hiçbir anlamı yok."

İç çekti ve saçlarını geriye taradı. "Haklısın. Bu kadar çok özür dilemeyi bırakmaya çalışıyorum. Yine terapiye gidiyorum, hayatıma devam etmeye çalışıyorum, üzerimde taşıdığım tüm suçluluk duygusundan kurtulmaya çalışıyorum." Sert bir kahkaha attı. "En azından sonunda neden kendimi hep bu kadar suçlu hissettiğimi anladım."

"Kız kardeşlerin. On sekiz yaşına geldiğinde gittiğin için kendini suçluyorsun.

Sen de onlar için savaşmadığın için endişelendin. Onları geride bıraktınız ve bu sizi hep rahatsız etti."

Gözlerini kırptırdı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Çünkü *seni* tanıyorum, Jody Vanessa Radcliffe." Tekrar gözlerini kırptırdı. "Soyadımı değiştirdiğimi nereden biliyorsun?"

Kemerine takılı rozete dokundu. "Polis." Elini yanına indirdi. "Ya da Duncan'dan duymuş olabilirim. Bana sana Ulusal Park Hizmetleri'nde bir müfettişlik işi teklif ettiğini söyledi. Evraklara yasal adını yazman gerekiyordu."

Gülümsedi. "Beni takip ediyormuşsun."

"İlk aydan beri değil. Dediğim gibi, kendimi sapık gibi hissettim ve bıraktım. Öte yandan Duncan senin hakkında konuşmayı bırakmıyor. Bana işkence ediyor." Dudaklarını birbirine kenetledi ve başka tarafa baktı.

"Sana işkence mi ediyor?" Bir adım daha attı. "Benim hakkımda bir şeyler duymak işkence mi?" Parmakları avuçlarının içinde kıvrıldı ama hiçbir şey söylemedi.

"Benim için de işkence oldu," diye itiraf etti. "Senden uzakta olmak."

Bakışları onunkilere kaydı. Yine de hiçbir şey söylemedi.

"Merak ediyorsan söyleyeyim, annem iyi. O gün onun hayatını kurtardın. Soğukkanlılığını korudun, ben tamamen kendimi kaybetmişken telefonu kapıp yardım çağırmayı düşündün. Doktorlar, eğer acil yardım ekiplerini oraya getirmeseydin

kadar hızlıydı ki, eğer yaraya baskı yapmasaydın, ölmüş olacaktı. Teşekkür , Adam. Onu kurtardığın için teşekkür ederim."

Başını iki yana salladı. "Ben işimi yaptım. Şanslıydık ki 911'i aradınız ve polis ile acil yardım ekipleri çoktan evime gelmişti."

"Belki. Belki de değil. İnsanları kurtarmak için bir yeteneğin var." Bir adım daha öne çıktı. "Sen beni kurtardın. Pek çok kez. Pek çok şekilde." Adam ona baktı, ifadesindeki düşmanlık ve hayal kırıklığının bir kısmı hafiflemişti. Tedirginlik geri gelmişti. Ama bununla birlikte başka bir şey daha vardı.

Umut.

"Zamana, mesafeye ihtiyacım vardı," dedi. "Senden, sana karşı olan yoğun duygularımdan. Çünkü bunun gerçek olabileceğine inanmıyordum. Birbirimizi ne kadardır tanıyorduk, birkaç gün mü? Bir haftadan az mı? Travmatik koşullar altında. Hislerime güvenmiyordum. Onları işlemem gerekiyordu. Ve sekse karşı 'sağıksız tutumumu' işlemem gerekiyordu." Tırnak işareti kullandı. "Görünüşe göre evlat edinen babam psikolojimi bozmuş ve normal bir fiziksel ilişkinin nasıl olması gerektiğini hiç anlamamışım. Ta ki sana kadar."

"Bana çok fazla kredi veriyorsun."

Omuz silkti. "Bana göre değil. Ama ilişkilerimle ilgili takıntılarım üzerinde çalışıyorum. Ve evlat edinen ailemle olan ilişkilerimi. Annemin hastanede olması, iyileşmesi, kız ve erkek tanımam, Peter Ingram'ın hepimize bıraktığı yasal karmaşayı çözmem gerekti." Başını iki yana salladı. "Tam bir karmaşaydı. Berbat durumdaydım. Bu yüzden bir terapistle gidiyorum."

İleri doğru adım atmaya başladı, sonra durdu. "İyi misin?" Boğazını temizledi. "Yani, evlat edinen ailen, yasal şeyler."

"Beni evlat edinen... *ailem*... şey, garip demek daha doğru olur. Bu arada Amelia'nın korkularına rağmen kız kardeşlerim istismara uğramadı. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Ama babalarının bana yaptıklarından şüphelendiler. Bu yüzden Patricia onun yeni kızıyla yalnız kalmasına izin vermiyordu. Ona güvenmiyordu. Yine de, babaları olarak onunla birlikte büyüdüler, yüzeyin hemen altında akan tüm o zehirle onu ellerinden geldiğince sevdiler. Sanırım şimdi aileye olanlar için beni suçluyorlar. Bunu anlayabiliyorum. Ama bunun için kimseden özür dilemiyorum. Dediğim gibi, hayatıma devam ediyorum. Suçluluk duygusundan, geçmişimden." Bir adım daha yaklaştı. "Artık geleceğime doğru ilerliyorum."

Onun ayaklarına baktı ve gülümsedi. "Bot giymişsin."

"Ve malzemelerle dolu parlak yeni bir sırt çantası. Dersimi en iyisinden aldım. Her zaman en kötüsüne hazırlıklı olun." Bir adım daha attı. "Ama en iyisini um."

Ona dikkatle, özlemle baktı ve ona doğru bir adım attı. "Ailenizin evinin satılık olduğunu gördüm."

Başını salladı. "Mahkeme bana tüm parayı, evi, hatta Peter'ın benden dolandırmaya çalıştığı araziyi bile verdi. Altyapı anlaşması hâlâ devam ediyor. Onu durdurmaya çalışmadım. Ama arazi satışından gelen tüm para bana gitti."

"Artık zenginsin."

"Bazı insanların gözünde belki. Büyük bir kısmını anneme ve kardeşlerime verdim. Ev de dahil. Ama yaşananlar kimse orada yaşamak istemiyor. Satmak onların kararıydı."

"Ailenize milyonlarca dolarlık bir malikane üstüne daha fazla para mı verdiniz? Sana sırtlarını döndükten sonra mı? Ve seni korumadıktan sonra mı?" Ses tonu suçlayıcı değildi, sadece meraklı ve endişeliydi. Her zamanki gibi endişelendiği kişi kendisiydi. Bu da ona dağlara bu küçük yolculuğun doğru bir şey olduğu konusunda güven veriyordu. Ne de olsa onu zihninde hayattan daha büyük biri olarak inşa etmemişti. O gerçekten de, şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi görünen, hayatının o karanlık döneminden hatırladığı harika, şefkatli, koruyucu adamdı.

"Beni evlat edinen ailemi suçlamıyorum," diye açıkladı. "Artık suçlamıyorum. Kendi açılarından hepsi de benim kadar . Eğer tüm o parayı saklasaydım, bu beni onların hayatının kötü adamı gibi hissettirirdi. Hayatımda zaten çok fazla acı, çok fazla nefret vardı. Bunu istemedim. Bunu onlardan çok kendim için yaptım. Tracy'nin ailesine de biraz verdim. Onlar

her zaman yanımdaydı. Bu yüzden, bir kereliğine, onlar için oradaydım. Şimdi senin için buradayım, Adam. Beni hâlâ istiyorsan tabii."

"Eğer seni hâlâ istiyorsam?" Adam ona kuşkulu bir bakış attı. "Bu bir şaka mı?" "Umarım değildir."

Aralarında kalan mesafeyi hızla kapattı. Onu kollarının arasına aldı ve yüzünde vahşi, aç bir ifadeyle ona baktı. "Seni istemekten asla vazgeçmeyeceğim. Seni öpmek istiyorum. Eğer bunu istemiyorsan, bana hemen söylesen iyi edersin."

Kollarını onun boynuna doladı. "Zamanı gelmişti."

İnledi ve onun ağzını kendi ağzıyla kaptı. Onu ilk öptüğünde, bir kadına gerçekten değer veren bir erkeğin ona nasıl davrandığını ona gösterdiğinde olduğu gibi tatlı ya da nazik değildi. Bu öpücük kontrolden çıkmıştı, özlem ve hasretle doluydu ve arzudan çılgına dönmüştü. Adam onu tüketiyordu ve kadın onun kollarında alevler içinde yanıyordu.

Dili onunkine karıştı ve elleri vücudunun üzerinde dolaştı, okşadı, alay etti, baştan çıkardı. Sonunda öpüşmeyi kestiğinde ikisi de nefes nefese kalmıştı.

Neredeyse kalbini kıracak kadar büyük bir özlemle kendisine bakan adamın muhteşem mavi gözlerine baktı. "Bu kadar geç kaldığım için çok üzgünüm-"

"Özür dilemek yok." Sesi düzensiz ve gergindi. Onu alnından öptü ve kollarıyla sıkıca sararak kendine doğru çekti. "Ben de öyle sanmışım. Hepsi kafamın içindeydi, böyle hisseden tek kişi bendim."

Gözlerinin içine bakabilmek için geri çekildi, kelimeleri ihtiyacı vardı. "Nasıl hissettin?"

Kaşlarını çattı, yine kararsız görünüyordu. "Seni seviyorum, Jody. Bunu bilmiyor musun?"

Gözyaşlarına boğuldu.

Onu kollarına aldı. Onu patikadan temizlenmesi gereken artık kütüklerden birine taşıdı ve kucağına oturttu. Onu salladı ve sırtını okşadı. "Gözyaşların iyi mi?"

Ona sıkıca sarıldı. "Güzel gözyaşları. O kadar çok ağlamamaya çalışıyorum. Ama bunu değiştirmek için biraz çalışmak gerekecek."

Onu kendinden uzaklaştırdı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Benim için değişme, Jody. Asla değişme. Seni olduğun gibi seviyorum. Gözyaşlarınla ve her şeyinle."

Hıçkırdı ve ikisi de güldü.

"Ben de seni seviyorum, Adam. Beni o aptal uçurumdan attığın ve benimkini korumak için kendi bedenini feda ettiğin andan itibaren seni sevdiğimi düşünüyorum."

"Seni fırlatmadım. Seni kendimle birlikte çektim."

Gözlerini devirdi. "Bunu bir daha asla yapma. Beni ölümüne korkuttun."

Onu öptü, nazikçe, yumuşakça, yumuşak kelebek kanatlarının kalbine sürtünmesi gibi çırpınan bir okşayışla. Sonra masmavi gözlerinde öyle bir hürmet ve sevgiyle ona gülümsedi ki, gözyaşları yeniden akmaya başladı.

"Seni seviyorum, Jody. Senin hakkında her şeyi bilmiyorum olabilirim. Ama neyin önemli olduğunu biliyorum - senin şefkatli kalbini, cesur, özverili ruhunu, nazik ve verici ruhunu. Ve hayatımın geri kalanını seninle ilgili tüm büyüleyici ayrıntıları öğrenerek geçirmek istiyorum. Seninle bir gelecek inşa etmek istiyorum. Eğer beni kabul edersen."

Adamın kollarında doğruldu. "Ne diyorsun, Adam?"

Saçlarını nazikçe yüzünden geriye doğru toplarken elleri titriyordu.

"Seninle evlenmek istediğimi söylüyorum. Ama birbirimizi gerçekten çok kısa bir süredir tanıdığımızı biliyorum. Ayrı kaldığımız üç ayı saymıyorum. O yüzden yavaştan başlayacağım. Bir süre çıkabiliriz. Seni ailemle tanıştıracam - diğer kardeşlerimle, Ian'la da, eğer onu bulabilirsem ve ziyaret için eve gelmeye ikna edebilirsem. Annem, babam. Büyüdüğümüz dağlarda bir kulübeleri var, açık hava sevgimi orada kazandım. Ben de seni Memphis'e götürmek istiyorum. Korucu pozisyonu açılmadan ve buraya, memleketime dönmeden önce kariyerime orada polis olarak başladım. Seninle her şeyi paylaşmak istiyorum. Ve sonra, hazır olduğunda, beni yeterince tanıdığını hissettiğinde, beni hala sevdiğini düşünüyorsan, belki o zaman sonsuza kadar çalışabiliriz."

Kadın şaşkınlıkla başını salladı. "Sen harika bir adamsın, Adam McKenzie. Ve benden çok daha sabırlısın." Elini ceketinin cebine soktu ve küçük kadife bir kutu çıkarıp ona uzattı. "Aç şunu."

Kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yaptığımı sanıyorsun? Sana evlenme teklif ediyorum. O kutuda altın bir yüzük var. Bir erkeğin nişan yüzüğü takmasının alışıl gelmiş bir şey olmadığını biliyorum. Ama sen çok ateşlisin ve sana bakan her kadının senin alındığını bilmesini istiyorum."

"Hayır."

Kollarında kıpırdamadan büyüdü. "Hayır mı? Benimle evlenmek istemiyor musun? Ama... Düşündüm ki-"

Bir parmağını onun dudaklarına bastırdı. "Bu düşünceni unutma." Arkasına uzandı ve kemerine takılı küçük deri tutacaklardan birini açtı.

Sonra elini ona doğru uzattı. Güneş ışığında parlayan büyük bir elmas, beyaz altın bir bant üzerinde daha küçük bir elmas kümesiyle çevrelenmişti.

Gözyaşları tekrar aktı ve onları silme bile girmede. Bunun bir anlamı yoktu. Sonsuz bir kaynağı varmış gibi görünüyordu. Sol elini uzatırken çenesi sallanıyordu.

Yüzüğü parmağına geçirdi, sonra da ona aldığı altın yüzüğü uzattı. Kadın yüzüğü onun parmağına taktı ve şaşkınlıkla ona baktı.

"Ne zaman? O yüzüğü ne zaman aldın?" diye sordu.

"Eski evindeki o fiyaskodan hemen sonra. O haydutlardan biri sana her silah doğrulttuğunda içimden ölüyormuşum gibi hissediyordum. Sana aşık olduğumu biliyordum ve buna karşı koymanın bir anlamı yoktu. O zamandan beri o yüzüğü yanımda taşıdım, bir yandan da bana geri dönmeni umdum ve bunun için dua ettim. Eğer hazır olursan ya da ne zaman hazır olursan."

Onu kucağından kaldırıp kütüğün üzerine koydu, sonra da tek sağlam dizinin üzerine çöktü.

"Jody Vanessa Radcliffe, beni yaşayan en mutlu adam yapıp karım olmayı kabul eder misin?"

"Sadece kocam olarak beni dünyanın en mutlu kadını yapmayı kabul edersen."

Sırıttı. "Elimden geleni yapacağım."

"Her zaman yaparsın, Adam. Her zaman yaparsın."

Onu kollarına ve kalbine aldı ve bir kez daha onu kurtardı.

* * * * *

Ödüllü yazar Lena Diaz'ın The Mighty McKenzies mini dizisinin bir sonraki kitabı Smokies Special Agent'ı önümüzdeki ay okuyabilirsiniz!

Nicole Helm'in Wyoming Kovboy Denizcisi kitabından bir alıntı için okumaya devam edin.

Harlequin My Rewards'a bugün katılın ve ÜCRETSİZ bir e-kitap kazanın!
Harlequin Ödüllerime Katılmak için buraya
tıklayın

[http://www.harlequin.com/myrewards.html?
mt=loyalty&cmpid=EBOOBPA201602010003](http://www.harlequin.com/myrewards.html?mt=loyalty&cmpid=EBOOBPA201602010003)

Umarız bu Harlequin Intrigue hikayesini beğenmişsinizdir.

Heyecan istiyorsunuz! **Harlequin Intrigue** hikayeleri ciddi romantik gerilimle ilgilenir, becerikli, gerçekçi kadınlar ve güçlü, korkusuz erkekler hayatta kalmak için savaşırken sizi koltuğunuzun ucunda tutar.

Her ay Harlequin Intrigue'den altı yeni hikayenin tadını çıkarın!

Yeni yayınlarımız hakkında bilgi , özel tekliflere erişmek, ücretsiz çevrimiçi okumalar ve çok daha fazlası için Harlequin.com'da bizimle bağlantı kurun!

İletişimde kalmanın diğer yolları:

Harlequin.com/newsletters
Facebook.com/HarlequinBooks
Twitter.com/HarlequinBooks
HarlequinBlog.com

Harlequin My Rewards'a katılın ve içindeki kitap aşığını ödüllendirin!

Nerede ve ne zaman alışveriş yaparsanız yapın, satın aldığınız her Harlequin baskısı ve e-kitabı için puan kazanın.

Puanlarınızı seçtiğiniz **ÜCRETSİZ KİTAPLARA**

dönüştürün VEYA

En sevdiğiniz yazarlardan veya dizilerden **ÖZEL HEDİYELER.**

ÜCRETSİZ katılmak için

[buraya](#) tıklayın veya kayıt

olmak için bizi çevrimiçi

ziyaret edin

www.HarlequinMyRewards.com

Harlequin My Rewards, herhangi bir taahhüt veya yükümlülük içermeyen ücretsiz bir programdır (ücret yoktur).

Wyoming Kovboy Denizcilik

tarafından Nicole Helm

Birinci Bölüm

Cam Delaney etrafta emir almaktan hoşlanmazdı. Bu orduda olan bir şeydi. Açık bir hiyerarşisi olan bir yaşam biçimi. Üst rütbeli bir subaydan emir alabilirdi, sorun olmazdı.

Bent, Wyoming'de dikkat ettiği tek hiyerarşi bir Delaney olduğu gerçeği idi ve kimse ona ne yapması gerektiğini söylemiyordu. Üstleri yoktu, çünkü o öyleydi.

Küçük kız kardeşi notu almamıştı.

Cam kamyonetinden inerken Laurel selam vermeden, "Bir sorunum var," dedi. Laurel'la içeride buluşacağını düşünerek Bent County Şerif Departmanı'nın otoparkına park etmişti ama Laurel burada onu bekliyordu.

"Sana bir Carson'la evlenmeyi kabul etmemeni söylemiştim ama-"

"O değil," diye karşılık verdi Laurel, gülümsemeden ya da kardeşine takılmadan. Bu da onun tam bir polis modunda olduğu anlamına geliyordu. "Burada var olmayan bir adam için kayıp ihbarında bulunmaya çalışan bir kadın var."

Cam ellerini ceplerine soktu, inatçı kız kardeşine karşı biraz sabırlı olmaya çalışıyordu. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

Laurel sanki Cam özel bir tür aptalmış gibi içini çekti, bu da onu çağrılmaktan daha mutlu etmedi. "Ona profesyonel anlamda yardım etmek için yapabileceğim pek bir şey yok. Ama sen-"

"Bir güvenlik işi yürütüyorum. Kâr amaçlı. Biz özel dedektif değiliz ve şerif departmanı için çalışmıyoruz." Henüz *biz değildik* ama Cam'in planları vardı. Büyük planlar.

"Burada bir şey var." Bent County'nin şerif departmanı olarak kullanılan derme çatma binaya baktı. "Ne olduğunu anlayamıyorum ve bunu çözecek zamanım da yok. Ama senin var."

"Laurel-"

"Hangi büyük kötü güvenlik işin var? Daha yeni başlıyorsun. Kasaba dedikodularım doğruysa, işe alındığın tek iş

Frank Gainville'in inekleri."

"Ciddi bir potansiyel sığır hışırtısı durumu yaşıyordu," diye yanıtladı Cam büyük bir edayla.

"Esrarlarını saklamaya çalışan bazı gençler değil miydi?"

Küçük kasabalar. Neden bir tanesine geri taşınmaya karar vermişti?

Ne yazık ki bu sorunun cevabı üzerinde Laurel'in emirlerini yerine getirmekten daha az durmak istediği bir şeydi. "Hâlâ çözüldü, Şerif Yardımcısı. Siz ve bu her neyse onun için söyleyebileceğimden çok daha fazlası."

Laurel binaya doğru başını sallayarak onu takip etmesini işaret etti. "Kayıp ihbarında bulunmak isteyen bir kadın geldi. Şahıs bir haftadır kayıp. Birkaç günlüğüne gitmesi alışılmadık bir durum değil ama bir hafta hiç olmamıştı."

"Kulağa yeterince rutin geliyor."

". Sosyal güvenlik numarası ya da herhangi bir fotoğrafı yoktu, bu yüzden ehliyetten bir sosyal ya da fotoğraf bulmak için onu çalıştırdık."

"Ve bu isimde birini bulamadınız mı?"

Laurel kapıyı açtı ve onu içeri buyur etti. "Yeterince yaygın bir isim. Ama her yazılışını denedik ve kadına hiçbir o değil. Bulmaya çalıştığı adam elimizdeki hiçbir kayıta yok."

"Bunun benimle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamış değilim."

"Kaybolmuş görünüyor. Yardıma ihtiyacı var Cam ve ben bunu yapamam. Bu benim iş tanımımın dışında ve planlamam gereken bir düğün var, bu da tüm kasabayı yerle bir edebilir. Sana söylüyorum, bu şeyde beni kaşıdıran bir şey var."

Bu tür kaşıntıları bilirdi. On beş yıldır denizciydi. Çoğu insan içgüdüsel sahiptir ama askerler ve kolluk kuvvetleri bu hislerini bileme ve sivillere kıyasla daha yakından dinleme eğilimindedir.

Sen hariç, en önemli anlarda.

"Sadece konuş onunla," diye ısrar etti Laurel. "Bakalım sen de benim hissettiklerimi hissetmeyecek misin?"

Cam'in zihnini en büyük başarısızlığından şimdiki zamana ve kendisinden yardım isteyen küçük kız kardeşine geri getirmesi birkaç saniyesini aldı.

Geçmişte başarısız olduğu yolları asla telafi edemeyecekti.

Vicdanı içini kemiriyordu, kara bir çürük kurdu onu Deniz Kuvvetlerine yeniden katılmamaya itmişti. Bu onu eve dönmeye ve Bent halkına, kanının, kemiklerinin ve tarihinin insanlarına yardım etmenin bir yolunu bulmaya yöneltmişti.

Eğer yardım edebilseydi, ederdi. Edecekti. Nasıl olsa yapılacak bir şeydi ve Laurel haklıydı. Yeni başladığı güvenlik işi pek müşteri çekmiyordu. Bent tecrit edilmişti ama askeri geçmişinin dışarıdan müşteri çekmeye yeteceğini umuyordu. Fremont'ta büyük bir maden vardı. Orada burada çiftlikleri olan bazı gösterişli insanlar. Planları vardı. Büyük planlar.

"Cam?"

Laurel'e, sesindeki endişeye ve yüzündeki yumuşamaya gözlerini kırıştırarak baktı. Laurel'den ya da ailesinden herhangi birinden isteyeceği son şey sempati duymaktı. Çünkü sempati, acımdan sadece bir adım ötedeydi.

"Var olmayan adam kim? Kaybolduğunu bildiren kadınla nasıl bir ilişkisi var?"

Laurel ona kaşlarını kaldırarak baktı ve başka bir kapıyı açıp içeri girmesini işaret etti. "Babası."

* * *

BABAM MUTLU OLMAZDI. Bu düşünce, küçük polis karakolunda otururken Hilly'nin içinde rahatsız edici bir şekilde oturuyordu.

Ama bir haftadır ortalıkta yoktu. Asla bir hafta ortadan kaybolmazdı. En fazla üç gün, kural buydu. Bu yüzden üç gün beklemişti. Beşinci güne kadar gerçekten endişelenmemişti. Son iki gün boyunca onu kendisi aradı.

Hiç bu kadar uzun süre gitmemişti ve ona onsuz hayatta kalmasını sağlayacak araçları bırakmamıştı. Dış dünyayla bağlantısı yoktu. Sadece onun vardı.

Neden bunu daha fazla sorgulamamıştı? Neden bir daha geri dönmezse ne yapması gerektiği konusunda daha fazla anlayış göstermesi için ısrar etmemişti?

Geri dönmek zorundaydı.

Yutkundu ve istasyonun bekleme salonuna baktı. Çoğunlukla boştu. Ara sıra ön büro telefonu çalıyor ve görevli adam cevap veriyordu. Birkaç şey mırıldandı, sonra telefonu kapattı.

Buradaki insanlar ona sürekli babasına dair hiçbir kayıt olmadığını söylüyorlardı.

Onun hakkında herhangi bir bilgi bulamadıkları için genellikle şaşkın görünüyorlardı.

Hepsi bir hataydı. Belki de babam on beş yıl önce onları şebekenin dışına taşıdığına bir şekilde kendisiyle ilgili tüm kayıtları silmişti. Belki de

Mümkün. Bu... Bu doğru olmalı. Ne de olsa, *onun* hakkında hiçbir kayıt yoktu. Her yerde.

Ama babam dış dünyada büyümüştü. Onları şebekeden tek nedeni kızının güvende olmasını istemesiydi. Dış dünya güvenli değildi ve kimseye güvenemezsiniz.

Bu yüzden bu karakoldan ayrılmak zorundaydı. Burada kalamazdı. Bu bir hataydı. Babama bir şey olduysa, ne olduğunu bulmak ona kalmıştı. Onu kurtarmak ona kalmıştı.

İşlerini yabancıların halletmesi gerektiğini düşünmesine sebep olan şey neydi?

Panik. Sade ve basit. Babası olmadan nasıl hayatta kalacağını bilmiyordu ve onu *bulamıyordu*.

Tüm bunları kendi başına çözmek zorundaydı, çünkü dış dünyaya güvenmiyordunuz. Dışarıdaki dünya sadece sizi yakalamak için vardı ve bu yüzden babamın hiçbir yerde kaydı yoktu. Babası onu güvende tutmuştu ve o da panik ve korku yüzünden hem kendisinin hem de babasının güvenliğini riske atmıştı.

Buradan çıkması gerekiyordu. Bunu düzeltmeliydi. Hayatına geri dönmeliydi çünkü hayatı anlamlıydı.

Biraz ani bir hareketle ayağa kalktı ve tezgâhın arkasındaki adam kaşlarını kaldırdı ama bunu dert etmedi.

Eve dönmek zorundaydı. Dış dünyadan ve tüm yabancıların sırlarından ve yalanlarından uzaklaşmalıydı. Eve gidecek ve buraya gelip dönmek için harcadığı zaman içinde babasının dönmediğinden emin olmak için iki kez kontrol edecekti.

Eğer bulamazsa, gerçek bir arama başlatacak ve onu bulana kadar durmayacaktı. Ve eğer onu asla bulamazsa...

Bu mümkün değildi. düşünemezdi.

Kapıya doğru yürüdü, az önceki kadın kapıdan içeri girip arkasındaki başka biri için kapıyı açık tuttuğunda kısa kaldı. Bir adam. Ela gözleri üzerinde gezinen ve her küçük ayrıntıyı dosyalayan iri bir adam.

Bundan hoşlanmamıştı. Bir yabancıya bu şekilde ilgi duyan birine güvenilmezdi. Kadın yeterince nazik davranmış olsa da, ikisine de güvenilmemeliydi.

Babam her zaman dış dünyadan gelen iyiliğe güvenemeyeceğini söylerdi. Güvenemezsin, nokta.

Peki neden gitmişti?

"Bir yere mi gidiyordunuz?" diye sordu kadın nazikçe.

Hilly onun adının ne olduğunu söylediğini hatırlamıyordu. Polis memuru kendini tanıttığında Hilly panikten aklını kaçırmıştı ve babasıyla ilgili bir kayıt bulamamaları, onu eve geri götürmek ve bu işi kendi başına halletmek için ihtiyaç duyduğu gerçeklik kontrolü olmuştu.

Muhtemelen babamın bilgisayarlarında görünmediği konusunda yalan söylüyorlardı.

Bilgisayarlar. Hükümet sizi bu şekilde kontrol altında tutuyordu. Sizi isteginiz dışında nasıl kullandıklarıydı.

Hilly sakın görünmek için elinden geleni yaparak, "Ne kadar aptalca davrandığımı fark ettim," dedi. Belki biraz da üzgün. "O kendi başının çaresine bakabilecek yetişkin bir adam." *Ben de kendi başımın çaresine bakabilecek yetişkin bir kadıyım.* Babası ona yabancılarla ya da dış dünyayla başa çıkma becerisi kazandırmamıştı ama o nasıl hayatta kalacağını biliyordu.

Her zaman hayatta kaldılar.

Kadın nazıkçe, "Elimizden gelirse yardım etmek isteriz," dedi.

Yalandı. Ayrıca, arkasındaki adam hiç de sakın görünmüyordu. Adam... Bunun için bir kelime bile bulamadı. Neredeyse bir boşluk gibiydi. Hiçbir şey ele vermiyordu. "Yardıma ihtiyacım yok," diye karşılık verdi, bakışlarını adam yerine kadına çevirmeye zorlayarak.

"Bayan Adams, bize gelmenizin bir sebebi var. Çünkü babanız için endişeleniyorsunuz. Onunla ilgili bir kayıt bulamadığınızı biliyorum ama bu yardım etmek istemediğim anlamına gelmiyor."

Hilly kibarca, "Çok ," dedi. "Ama sanırım aşırı tepki gösterdim. Bundan sonrasını ben halledebilirim."

Koşmamak için elinden geleni yaparak aralarına girdi ve kapıdan çıktı. Koşmayı şüpheli bulacaklardı. Varlığını unutmalarını, hiçbir şeyden şüphelenmemelerini istiyordu. Bunların hiçbirisi onları ilgilendirmiyordu ve ilgilendireceğini düşünmekle hem aptallık etmiş hem de çok yanılmıştı.

Aceleyle başka bir kapıdan geçip polis merkezinin önünden çıktı. *Aptal.* Bu kelime beyninde bir koro gibi dönüp duruyordu. Babası çok kızardı. Eve gitmeli ve onun dönmediğinden emin olmalıydı.

Dört millik bir yürüyüşü ama bu ona plan yapmak ve kendini toparlamak için zaman kazandıracaktı. İstasyon binasının etrafından dolaşarak arka tarafa ve sırt çantasını sakladığı çalılıklara doğru yürüdü. Onu aramak isteyeceklerinden korkuyordu ve kimsenin tabancasını bulmasını istemiyordu.

Paketi açtı ve içindekileri kontrol etti. Her şey olması gerektiği gibiydi. Silahı çıkardı ve kot pantolonunun arkasına soktu. Silah

Bu şekilde yürümek rahat değildi ama hazırlıklı olmak istiyordu. Güvenli bir yere ulaştığında onu tekrar saklayacaktı.

Binaların ve arabaların görülebildiği herhangi bir yer güvenli bir yer değildi. Diğer insanlar güvende değildi. Asla.

Çantasını düzeltti, silahını beline ve ağaçlara ve dağlara doğru yola koyulmak üzereydi ki adam binanın köşesini dönerek geldiği yolun tersine döndü.

Onu görünce durdu. "Hanımefendi, sizinle bir saniye konuşabilir miyim?"

Adamın gözleri, yavaşça sırtına götürdüğü ve elini silahının kabzasına dayadığı koluna kaydı. Adam bakışlarını yavaşça ve dikkatlice onunkilere kaldırırken, bir şekilde onun tam olarak ne yaptığını biliyor gibiydi.

"Başın bir tür belada mı?" diye sordu. Sesinde kadın polisinki gibi bir nezaket ya da kibarlık yoktu ama sesi de vücudu kadar sert değildi.

"Park yerinde yabancı bir adam bana saldırıyor."

Dudakları kıpırdadı ve Hilly'nin midesi bulandı. O gülümsemenin verdiği keyifle bir an için nefessiz kaldığını hissetti.

Tehlikeli, tehlikeli adam.

"Beni rahat bırak yabancı," dedi biraz zorlayarak.

Buna bir şey demedi ve kadın uzaklaşırken, onu takip etmediğinden emin olmak için gözlerini ondan ayırmadı, bakışları hep onun üzerinde kaldı. Ta ki kadın bir tepenin üzerinde gözden kaybolana kadar.

O ela gözlerin bir süre peşini bırakmayacağına dair kötü bir his vardı içinde.

ISBN-13: 9781488045776

Smoky Mountains Ranger

Copyright© 2019 by Lena Diaz

Tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretleri ödeyerek, size aşağıdaki haklar verilmiştir

bu e-kitabın metnine ekrandan erişmek ve okumak için münhasır olmayan, devredilemez hak. Bu metnin hiçbir bölümü çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz ya da bu sisteme sokulamaz.

Yayıncı Harlequin Enterprises Limited, 22 Adelaide St. West, 40th Floor, Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada'nın açık yazılı izni olmadan, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek elektronik veya mekanik araçlar.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

® ve™ yayıncının ticari markalarıdır. ®ile gösterilen ticari markalar Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi, Kanada Fikri Mülkiyet Ofisi ve diğer ülkelerde kayıtlıdır.

www.Harlequin.com

